

Cho Một Nụ Hồng

Châu Liêu

Đang dán mắt nhìn những đồ lưu niệm xinh xắn được trưng bày trong tủ kính, Đông An bỗng giật mình vì tiếng gọi của bà Phú Tường :

- Đông An....

Nhìn thấy gương mặt cau có của bà giám đốc khả kính, Đông An vội vọt về nơi bà đang ngồi. Cô cười cầu tài :

- Dạ, bà gọi cháu.

Sửa lại cặp kính lão đang trễ xuống mũi, nhìn lom lom Đông An từ đầu xuống chân bà Phú Tường nheo mũi :

- Cô làm gì đằng kia thế ?

Đông An lễ phép :

- Dạ, cháu đang xem mấy chiếc vòng làm bằng vỏ ốc trong cửa hàng lưu niệm.

Bà Phú Tường ngọt nhạt :

- Có đẹp không ?

Đông An hồn nhiên :

- Thưa bà, đẹp tuyệt vời. Đủ thứ sắc màu. Màu ô liu, màu tím tím. Có cả màu san hô nữa.

Bà Phú Tường nheo mắt :

- Đẹp lắm sao ?

Đông An gật đầu :

- Vâng.

Bà Phú Tường dài giọng :

- Thế à ?

Đông An mỉm cười hiền hậu :

- Nếu bà nhìn thấy, có lẽ bà sẽ mua chổi ốc màu san hô. Trong các màu, màu san hô là đẹp nhất. Màu ô liu cũng đẹp, nhưng không có thể sánh với màu san hô.

Bà Phú Tường nheo mũi :

- Ta mà đeo mấy chiếc vòng làm bằng vỏ ốc rẻ tiền đó ư ?

Đông An xuýt xoa :

- Nhưng nó đẹp lắm, thưa bà.

Bà Phú Tường đánh thượt thở dài một cái. Thế đấy. Ngày nào bà cũng la rầy Đông An hết chuyện này đến chuyện khác chứ đâu phải để tính đâu mà con bé vô tư này hay quên sợ. Hình như nó chỉ sợ bà một lát lúc bà la ầm ầm rồi lại quên ngay. Như bây giờ chẳng hạn, lẽ ra nó phải hiểu là bà đang căng thẳng như một sợi dây đàn. Thật không có gì khổ sở hơn là sự chờ đợi. Bà đang hồi hộp chờ đợi gặp lại Vĩnh Kha , đứa cháu nội mà bà yêu quý nhất trên đời. Vậy mà còn hơn một tiếng đồng hồ nữa chuyến bay mới hạ cánh.

Bà Phú Tường nhướn mày :

- Cô không có gì để quan tâm ngoài mấy chiếc vòng vỏ ốc nữa sao ?

Đông An gãi đầu. Đúng là như thế thật, vì cô không biết phải làm gì trong gian phòng đợi thật rộng lớn thênh thang này. Được ngắm nhìn những chiếc vòng mỹ nghệ thật dễ thương dù sao cũng dễ chịu hơn nhiều.

Bà Phú Tường cao giọng :

- Sao cô lại im lặng, không trả lời câu hỏi của ta ?

Thấy Đông An im như thóc, bà Phú Tường thở dài :

- Thế cô có biết vì sao ta có mặt ở đây từ tờ mờ sớm không ?

Liếc nhanh gương mặt khó đăm đăm của vị giám đốc già ngót nghét 60 tuổi, Đông An ỉu xìu :

- Dạ...

Bà Phú Tường hất hàm :

- Tất nhiên không phải ta và cô đến sân bay để ngắm xem thiên hạ đua tiền nhau, phải không ?

Đông An chớp mi:

- Vâng.

Bà Phú Tường cao giọng :

- Thế thì cô nói đi. Vì sao ta và cô phải có mặt ở đây trong lúc công việc ở công ty đang ngập đến tận cổ ? Hay cô lại quên mất lý do rồi ?

Đông An cụp mi nhìn xuống đất.

Trời ạ. Làm sao cô có thể quên một nhiệm vụ trọng đại đến thế. Suốt một tháng nay, ngày nào bà Phú Tường cũng nhắc đi nhắc lại với cô chuyện tổ chức đón Vĩnh Kha --- người cháu nội duy nhất của bà.

Lẽ ra, theo dự định là một cuộc tiếp đón long trọng với những người có chức vụ trong công ty nhưng giờ phút chót bà Phú Tường lại đổi ý vì muốn có một không khí thật ấm cúng trong gia đình.

Cô cũng không hiểu vì sao bà lại chọn cô khi dưới đôi mắt của bà, cô chỉ là một con bé hậu đậu luôn luôn làm sai ý của bà.

Bà Phú Tường giục :

- Sao cô không chịu trả lời câu hỏi của ta ?

Đông An lí nhí :

- Thưa, hôm nay cậu Kha từ Pháp trở về.... nên ... nên...

Như chỉ chờ có thế, bà Phú Tường lên giọng :

- Thế mà ta cứ ngỡ là cô quên mất là ta ra sân bay từ sáng sớm để làm gì. Ta đưa cô tháp tùng để đón đứa cháu ruột yêu quý của ta, chứ đâu phải để cô đi xem... vô ớ. Ta thì đang nôn nóng chờ đợi cháu ta từng giờ từng phút, còn cô lại lông nhông với mớ đồ mỹ nghệ rẻ tiền. Cò làm ta phát bực rồi đó.

Thấy Đông An vẫn đứng xó rợ chứ chưa chịu ngồi xuống, bà Phú Tường khế gắt :

- Sao ? Hay là cô còn tiếc mấy chiếc vòng vô ớ đằng kia ? Ngồi xuống đi.

Rón rén ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bà Phú Tường , Đông An thở hắt nhẹ. Giá như bà Phú Tường nhìn thấy những chiếc vòng xinh xinh ấy nhỉ. Có lẽ bà cũng thông cảm cho cô thôi. Ai bảo là những đứa con gái lóc chóc như cô mới thích những thứ đó. Lúc này, cũng có mấy bà lớn tuổi như bà Phú Tường ghé vào cửa hàng lưu niệm mua những chiếc vòng vô ớ màu san hô. Đâu phải thứ gì đắt tiền mới đẹp đâu. Nếu lúc này bà Phú Tường không gọi, có lẽ cô đã kịp mua cho mình một chiếc vòng đeo tay xinh xắn rồi.

Chia cho Đông An thanh kẹo Chewing Gum, bà Phú Tường hắng giọng :

- Cô ăn đi.

Lắc đầu với vẻ mềm mỏng, Đông An lễ phép :

- Cảm ơn bà.

Bà Phú Tường nhướn mày :

- Sao lại từ chối ?

Đông An ngắc ngứ :

- Dạ...

- Sao thế ?

Đông An cười gượng gù. Đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, không biết bà Phú Tường đã đưa cho bao nhiêu phong kẹo Chewing Gum và cô đã nhai muốn ... sái cả quai hàm.

Về mặt khó khăn , bà Phú Tường không rời khỏi chiếc đồng hồ lớn treo trong đại sảnh.

Trông bà thật sang trọng và lạnh lùng trong chiếc áo dài bằng vải gấm màu hổ phách, búi tóc được búi cao và duỗi hạt bằng ngọc. Bên cạnh bà là một Đông An với mái tóc cắt ngắn ngang vai. Cô trạc 20 tuổi với đôi mắt nai mở to thật hồn nhiên ngây thơ. Một vẻ hồn nhiên thật tươi tắn mà có ai đó có thể làm cô là một nữ sinh trung cấp kế toán toán và đang làm việc tại một công ty lớn tại thành phố.

Đông An cắn móng tay nhìn mọi người đi lại trong phòng chờ. Một tiếng đồng hồ nữ --- đó không phải là một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhất là khi bên cô là vị giám đốc cực kỳ khó tính luôn thích rầy la kẻ khác. Mà kẻ khác ấy lại chính là.... cô

- Cô không bỏ được thói quen cắn móng tay sao ?

Khẽ giật mình , Đông An bối rối nở nụ cười cầu tài nhưng bà Phú Tường đã mắng xối xả :

- Cô không biết là mình có nhiều tật xấu sao ? Hừ... Ta đã nhiều lần bảo cô bỏ tật cắn móng tay rồi kia mà. Cô chẳng khác gì một con bé đang học cấp một. Thật không ra làm sao cả.

Vội buông tay xuống , Đông An lí nhí :

- Vâng... Cháu đã nhớ....

Trước ánh mắt đầy uy quyền của bà giám đốc. Đông An vội cụp mi nhìn xuống đất. Từ ngày cô vào làm việc ở công ty của bà, hầu như không có ngày nào là Đông An không bị la mắng

Thật tình mà nói, cô cũng không biết làm như thế nào để vừa lòng bà giám đốc. Càng bị mắng cô càng luống cuống lên, rốt cuộc không biết phải làm như thế nào cho bà giám đốc vừa lòng. Chờ đợi mãi. Cuối cùng thì Đông An cũng như ế trút gánh nặng ngàn cân khi tiếng của cô phát thanh viên vang lên trong loa :

- Chuyến bay quốc tế Pháp - Việt còn 10 phút nữa là hạ cánh...

Như bật ra khỏi ghế, bà Phú Tường ra lệnh :

- Nhanh lên... Nhanh lên. Cô không nghe người ta nói gì sao ?

Quýnh quáng, Đông An kêu lên :

- Ôi, cháu phải làm gì?

Bà Phú Tường quát :

- Làm gì hử ? Sao lại có một con bé ngốc nghếch đến như thế nữa không biết. Đi theo tã, mau lên.

Đông An vội lót tã đi theo bà, không quên ôm luôn bó hoa này giờ được đặt ở trên chiếc bàn gần đó. Đó là hai bó hoa rất đẹp. Cũng vì bó hoa này mà sáng nay cô đã bị bà Phú Tường mắng tơi bời vì tội không làm theo đúng ý của bà khi cố ý xen vào bó hồng nhưng rực rỡ là cành Baby trắng. Những bông hoa tí xiu màu trắng mới đẹp làm sao. Thế mà bà Phú Tường bảo nhìn chúng hệt như... một mới cỏ rồi.

Người già thường khó tính.

Đó là câu mà Đông An thường tự an ủi mình mỗi khi bị bà giám đốc mắng mỏ. Chỉ cảm làm không đúng ý bà là cô đã bị la tơi bời.

Trước cửa đi ra, người đông không thể tả. Chẳng còn cách nào hơn Đông An đành chen lấn thật hăng để... mở đường cho cô và bà Phú Tường.

- Ui da ...

Có tiếng ai đó kêu lên vì đau khi đôi sạp đè nặng đến... mấy kilogam của Đông An đạp lên chân của họ.

Mặc Đông An vẫn xông tới thật hăng. Sau lưng cô là những tiếng la oá oái của.... những kẻ khốn khổ.

Bà Phú Tường bám theo Đông An như hình với bóng. Sự xông xáo, của cô làm cho bà hài lòng. Có thể chứ. Nếu không coi bộ bà và Vĩnh Kha lại nhau trong rừng người này quá.

Đông An kéo tay bà Phú Tường lách lên hàng người đầu tiên. Cô thở hổn hển sau ... chiến công hiển hách của mình. Chợt nhìn lại bó hoa đang cầm trên tay. Đông An giật thót cả người.

Trời ạ. Đi tiêu đâu mất mấy bông hồng rực rỡ , chỉ còn lại mấy cành hoa Baby và một mới cành lá hồng cùng ... gai nhọn của nó.

Vội giấu bó hoa sau lưng thật nhanh, Đông An liếc bà Phú Tường một cái. May cho cô. Bà đang hể hả vì chiến tích mà cô lập được. Về mặt đầy phần chần, bà Phú Tường phán :

- Cô rất giỏi. Vĩnh Kha sẽ nhận ra ta ngay khi nó đi ra cửa kiểm soát. Nếu cô không chen lấn như thế, bà cháu ta lại nhau là cái chắc.

Đông An cười như mếu :

- Vâng.

Đưa tay nhìn đồng hồ, bà Phú Tường vui vẻ :

- Còn 5 phút nữa. Cô nhớ là tặng hoa cho Vĩnh Kha ngay khi Vĩnh Kha tiến về phía ta đấy nhé.

Đông An gãi đầu :

- Vâng.

Bà Phú Tường sôi nổi :

- Thế cô có biết hoa hồng biểu tượng cho gì không ?

Đông An nhỏ nhẹ :

- Thưa, hoa hồng biểu tượng cho tình yêu.

Như đoán trước câu trả lời của cô, bà Phú Tường cười đắc ý :

- Ta biết. Cô và nhiều người chỉ hiểu được như thế. Hồng không chỉ biểu tượng cho tình yêu mà còn biểu tượng cho sự hân hoan, cho sự thành đạt và cho cả niềm hy vọng nữa đấy. Nói chung, hoa hồng biểu tượng cho hạnh phúc viên mãn.

Vẫn giữ bó hoa tã sau lưng, Đông An cười như mếu. Nếu bà giám đốc khả kính của cô biết ... những niềm hạnh phúc... viên mãn của bà đang bị những kẻ chen lấn sau lưng cô và bà đang ra sức giẫm đạp tơi bời thì cô không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Coi bộ phen này cô chết với bà quá.

Giọng cô ngắt ngứ :

- Hoa Baby cũng có biểu tượng riêng của nó, thưa bà.

Bà Phú Tường cười nhạo :

- Baby. Những bông hoa nhỏ tí ti như ... cỏ dại ấy mà cũng có biểu tượng sao?

Đông An cười hiền :

- Vâng. Dù nhỏ xíu như thế nhưng biểu tượng của Baby cũng ... vĩ đại không kém gì hoa hồng.

Sự so sánh của Đông An khiến bà Phú Tường không hài lòng. Bà đã cười khan một tiếng :

- Một mớ cỏ dại ấy mà so sánh với hoa hồng, chúa tể của các loài hoa được sao

Đông An nhỏ nhẹ :

- Baby tượng trưng cho sự hạnh phúc vững bền. Hoa rất lâu tàn. Người ta mong cho hạnh phúc của con người cũng như thế. Không chỉ viên mãn mà còn vững bền. Sự vững bền rất quan trọng. Đó là lý do vì sao người ta cần Baby xen với những loài hoa khác.

Bà Phú Tường cười nhạo :

- Thế sao ?

Đông An đỏ bừng mặt :

- Đôi lúc người ta còn .. còn ... còn

Thấy Đông An bỗng im bất, la lùng nhìn cô bà Phú Tường nhíu mày :

- Sao ? Cô cứ nói đi, ta không mắng cô đâu.

Đông An hít một hơi thật dài :

- Thừa bà, đôi lúc người ta còn dùng Baby để ... thay cho bông hồng nếu ... không tìm thấy bông hồng.

Nói chung, hồng cũng được mà Baby cũng được. Không nhất thiết phải có hoa hồng

Bà Phú Tường cười nhạt. Thế đấy. Bà không hiểu cô nhóc này đào ra đâu những ý nghĩ lạ lùng. Nhưng đã hứa là sẽ không là Đông An nên bà Phú Tường chỉ còn biết lắc đầu ngán ngẩm rồi quay lại nhìn chằm chằm vào lớp cửa kính ngăn cách sân bay và bên ngoài.

Máy bay hạ cánh.

Giây phút mà bà Phú Tường nôn nóng chờ đợi cuối cùng cũng đến.

- Cháu của ta kia, cô thấy không ?

Chỉ tay về anh chàng cao lớn đang tách khỏi đám đông đi nhanh về phía cô bà Phú Tường , bà Phú Tường nghẹn ngào gọi :

- Vĩnh Kha ...

- Nội ...

Mở to mắt nhìn anh chàng cao lớn có khuôn mặt thật điển trai đang ôm choàng bà Phú Tường với khuôn mặt xúc động bồi hồi. Đông An chớp mi liên mấy cái

Cô chợt nhớ đến nội của cô. Giá như cô cũng còn bà nội như Vĩnh Kha thì hạnh phúc biết mấy.

Phút hội ngộ thật cảm động.

Thật lạ lùng, trước mặt cô không phải là một vị giám đốc khó tính từng được nhiều nhân viên gọi là " thép ". Trên đôi má nhăn nheo của bà Phú Tường là những giọt nước mắt mừng mừng tủi tủi.

Vĩnh Kha lắc vai bà :

- Kia nội ... Sao nội lại khóc ... ?

Bà Phú Tường khịt mũi :

- Cuối cùng thì con cũng đã về. Lần này ta tự thề với lòng mình là từ nay không cho con đi đâu cả. Ta đã xa cách con đến 5 năm trời. Thật là khủng khiếp ... 5 năm chờ đợi ...

Vĩnh Kha kêu lên :

- Nội gầy quá. Con không ngờ dạo này nội gầy đến thế.

Bà Phú Tường mỉm cười qua hàng nước mắt:

- Ta vẫn khỏe. Con đừng lo lắng cho ta. Nhìn thấy con vững chãi khỏe mạnh như thế này là ta vui lắm rồi.

Vĩnh Kha trầm giọng :

- Con mong nội từ nay chú ý đến sức khỏe của mình hơn.

Bà Phú Tường gật đầu :

- Từ nay có con bên cạnh ta, ta sẽ càng phần chần hơn bao giờ hết. Không có gì có thể chi phối ta nữa. Ta sẽ khỏe mạnh và vui sống hơn bao giờ hết.

Vĩnh Kha cảm động :

- Nếu biết trước sự ra đi của con làm nội buồn như thế này, có lẽ con đã không đi du học.

Bà Phú Tường mỉm cười :

- Sao con lại nói như thế. Vĩnh Kha. Ta rất tự hào về con đấy.

Mãi nói chuyện với bà Phú Tường , giờ Vĩnh Kha mới chú ý đến cô gái đứng cạnh bên nội anh. Một cô gái với đôi mắt màu nâu mở to như hai giọt sương mai. Cô cứ vờ ve những bông hoa Baby màu trắng với nụ cười bối rối rất dễ dàng.

Bà bắt gặp cái nhìn của Vĩnh Kha, bà Phú Tường chợt nhớ là Đông An vẫn cầm mãi bó hoa trên tay. Bà kêu lên :

- Đông An ... Cô không biết là mình phải làm gì sao ?

Bà bắt gặp cái nhìn của Vĩnh Kha, bà Phú Tường chợt nhớ là Đông An vẫn cầm mãi bó hoa trên tay. Bà kêu lên :

- Đông An ... Cô không biết là mình phải làm gì sao ?

Đông An ngượng ngùng trao bó hoa cho Vĩnh Kha. Rõ là cô bị la oan. Bây giờ Vĩnh Kha và bà Phú Tường đã không để cô kịp... thi hành nhiệm vụ.

Cô lí nhí :

- Chúc mừng anh đã trở về.

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Cảm ơn

Nhìn sững bó hoa rơi tả trên tay Vĩnh Kha , bà Phú Tường quay phắt lại nhìn Đông An. Giọng bà giận dữ :

- Thế này là thế nào ?

Đông An hoảng hồn :

- Thưa bà , cháu ... cháu ...

Bà Phú Tường quát khế :

- Ta hiểu. Cô xem thường ta đến nước ấy là cùng.

Đông An vội nói :

- Không. Thưa bà, mọi chuyện xảy ra hoàn toàn ngoài ý muốn của cháu.

Ngạc nhiên hết nhìn nội lại nhìn Đông An. Vĩnh Kha xen vào :

- Thưa nội, có chuyện gì thế ?

Bà Phú Tường giận dữ :

- Con hãy để mặc ta nói chuyện với cô gái này. Chỉ là một chuyện nhỏ thôi nhưng ta không muốn ai qua mặt ta cả.

Đông An nói như khóc :

- Thưa bà, cháu không cố ý.

Bà Phú Tường nhượng mảy :

- Cô có quyền thích Baby hay một mối cô đại nào đó tùy ý cô. Nhưng cô phải biết tôn trọng ta. Cô không thể ngang nhiên ném những bông hồng đẹp để thay vào một mối cô đại, cô hiểu không ?

Đông An nhỏ nhẹ :

- Thưa bà, cháu không hề ném những cành bông hồng như bà nghĩ. Cháu biết là bà chỉ thích hoa hồng.

Bà Phú Tường giận dữ :

- Thế thì chúng đâu rồi , hở ?

Đông An giọng khổ sở :

- Lúc cháu chen lấn với mọi người, những bông hồng đã... rơi rụng mất. Cháu không ngờ là như thế.

Trợn mắt nhìn Đông An , bà Phú Tường chỉ còn biết lắc đầu. Giờ bà mới nhớ là không chỉ đôi sapo của Đông An nghiêng lên chân thiên hạ. Hình như lúc cô chen lấn, mọi người còn la oai oái vì bị gai hồng đâm vào người. Thế đấy, hình như cô nhóc này chưa bao giờ làm được một điều gì thật trọn vẹn. Khen chưa kịp xong thì lại đã thấy hối tiếc vì lời khen của mình.

Nhìn bó hoa trên tay Vĩnh Kha, bà Phú Tường giọng chán ngán :

- Con thông cảm cho ta. Ta đã chuẩn bị một bó hoa hồng thật đẹp nhưng Đông An đã làm hỏng tất cả. Nó không nâng niu những đóa hồng và đã làm rơi rụng khi chen lấn trong sân bay.

Nhìn xuống những bông hoa nhỏ xíu màu trắng thật dễ thương , Vĩnh Kha mỉm cười :

- Bó hoa rất đẹp, thưa nội.

Giọng bà Phú Tường đầy nghi hoặc :

- Thật không ?

Vĩnh Kha cười thành tiếng :

- Thế nội không thấy là chúng rất đẹp sao ? Người ta gọi hoa là Baby cũng vì thế. Những bông hoa này đẹp và tươi tắn như tên gọi.

Bà Phú Tường bắn khoăn :

- Có lẽ con nói thế để chỉ làm vui lòng ta đấy thôi.

Vĩnh Kha vui vẻ :

- Con thích Baby thật mà.

Quay sang Đông An, Vĩnh Kha lịch sự :

- Cảm ơn cô nhé.

Bà Phú Tường giới thiệu :

- Đây là Đông An, nhân viên văn thư của ta. Sáng nay ta và Đông An đến sân bay cách đây hai tiếng đồng hồ để đón con.

Vĩnh Kha ngạc nhiên :

- Chờ đợi đến hai tiếng đồng hồ ? Người ta đã thông báo với nội sai giờ máy bay hạ cánh à ?

Bà Phú Tường mỉm cười :

- Người ta báo giờ hạ cánh chính xác từng phút một. Nhưng ta muốn đến đây thật sớm vì nếu ở nhà ta sẽ không chịu nổi, ta rất sốt ruột mong đợi con.

Vĩnh Kha vui vẻ :

- Nội làm con cảm động hết sức. Con cũng có cảm giác hết như nội. Ngồi trên máy con chỉ mong ma chóng đến nơi. Được gặp lại nội, thật không có gì hạnh phúc hơn.

Bà Phú Tường mỉm cười sung sướng :

- Ta và con ra xe đi.

Vĩnh Kha vội nói :

- Nội chờ con một lát. Con phải đi lấy hành lý đây.

Bà Phú Tường khoát tay :

- Không ... Sẽ có Đông An lo cho con... Hóa đơn nhận hàng của con đâu ?

Vẻ mảnh mai của Đông An khiến Vĩnh Kha ngần ngại. Anh băn khoăn hỏi :

- Liệu cô ta có ... xách nổi hành lý của con không ?

Bà Phú Tường nhíu mày :

- Con khỏi bận tâm. Công việc đó là của Đông An , cô ta làm được mà. Con cùng nội ra xe đi.

Tâm trạng bồi hồi, mãi hàn huyên bà Phú Tường và Vĩnh Kha quên cả thời gian. Chỉ đến khi chợt nhìn lại không thấy Đông An đâu cả. Vĩnh Kha mới xem lại đồng hồ. Anh thắc thỏm hỏi :

- Cái cô ... gì đó đến giờ này sao không thấy hả nội ? Nãy giờ hơn nửa giờ rồi...

Sa sầm nét mặt , bà Phú Tường phàn :

- Đông An bao giờ cũng thế. Nó làm ta bức mình quá đỗi. Nó phải biết là ta và con đang sốt ruột chờ nó chứ. Lạ thật, ta cũng không biết vì sao nữa.

Vĩnh Kha hắng giọng :

- Nội đứng đây, để con vào trong đó xem sao.

Bà Phú Tường chưa kịp ngăn lại thì anh đã xăm xăm đi thẳng.

Vĩnh Kha tìm thấy Đông An bên cạnh mới hành lý của anh, cô đang cãi gì đó với một nhân viên sân bay nhìn có vẻ hăng hăm.

Vừa nhìn thấy Vĩnh Kha, Đông An liền reo lên :

- May quá ... Anh đây rồi.

Vĩnh Kha nhướn mày :

- Có chuyện gì thế ?

Đông An vội nói :

- Có một trục trặc nhỏ nhưng tôi đã giải quyết gọn. Có một anh chàng lấy nhầm hành lý của anh và tôi đã kịp cho anh ta một bài học nhớ đời.

Vĩnh Kha ngạc nhiên :

- Sao lại có thể nhầm được ?

Đông An chép miệng :

- Ai mà biết được. Tôi không biết hắn có cố ý hay không , chỉ có một điều là cái samsonite của hắn giống hệt anh. Xui cho tôi, tôi vờ giật đứt mảnh giấy dính trên hành lý của anh cho vào sọt rác thì hắn ở đâu nhảy ra , cầm lấy chiếc samsonite của anh ... May mà tôi nhìn thấy kịp....

Vĩnh Kha so vai :

- Cũng có thể là anh ta nhầm. Thôi, cô gọi người đẩy hành lý ra xe cho tôi. Nội tôi chờ như thế là hơi lâu rồi đó. Bà không được hài lòng về chuyện này đâu.

Đông An dẫu môi :

- Như anh thấy rồi đó, lỗi đâu phải do tôi. Nếu không có vụ tên đàn ông đó lấy nhầm hành lý của anh thì tôi đã hoàn thành nhiệm vụ từ lâu.

Vĩnh Kha nhượng mày :

- Thế tại sao cô lại vứt bỏ tờ phiếu đính trên hành lý của tôi ?

Đông An chu môi :

- Anh không thấy là vương vít sao ? Có đến 5 tờ giấy lủng lẳng như thế trên đồng hành lý của anh. Tôi thấy cần phải cho vào sọt rác cho tiện.

Vĩnh Kha so vai :

- Cô phải hỏi ý kiến tôi chứ ?

Đông An tròn xoe mắt :

- Về chuyện gì ?

Vĩnh Kha nhăn mặt :

- Còn chuyện gì nữa ? Cô không thể hiểu được tôi nói gì sao ?

Đông An bậm môi :

- Không lẽ chỉ mấy tờ giấy đáng cho vào sọt rác ấy mà tôi phải phóng ra bãi đậu xe để.... xin ý kiến của anh.

Vĩnh Kha cao giọng :

- Thứ mà cô cho là nên quẳng vào sọt rác chính là phiếu kiểm tra của hải quan đấy.

Đông An thở dài :

- Sao anh nói giống tên đàn ông định chôm chiếc samsonite của anh quá chừng. Thật là rắc rối

Khẽ cau mày, giọng Vĩnh Kha lạnh nhạt :

- Rắc rối là do cô tự tạo ra. Tôi ra xe trước đây. Cô đừng để nội tôi và tôi đợi nữa.

Quệt mồ hôi đang vã ra trên trán, Đông An nhìn theo dáng cao lớn ngang tàng của Vĩnh Kha đang khuất dần. Tự dưng cô thấy hơi ảm ức. Coi bộ anh chàng này cũng là bản sao của nội anh ta quá. Khó tính khủng khiếp. Mà thôi, những kẻ làm công như cô lúc nào cũng quen với hai chữ phục tùng thì tốt hơn. Cứ mất công nghĩ ngợi càng thêm tức.

Vừa nhìn thấy Đông An với mớ hành lý trên xe đây , bà Phú Tường ngọt nhạt bảo :

- Sao lâu thế? Cô lại ... ghé đến hàng mỹ nghệ nữa à ?

Đông An nhún nhường :

- Thừa không....

Bà Phú Tường cau có :

- Cô có biết là ta bực mình vì tích chậm chạp như rùa của cô không ?

Vội chỉ cho người phu khuân vác chất đồ đạc lên xe , Đông An liền chui tọt ra bằng ghế sau với vẻ mặt cam phận. Liếc Vĩnh Kha một cái thật nhanh , cô cảm thấy lòng nặng nề hơn khi khuôn mặt của anh cũng đang khó khăn. Chừng như anh cũng đồng tình với nội của anh nhưng không nói ra.

Có vẻ chưa hả cơn giận, bà Phú Tường cao giọng :

- Ta sẵn sàng cho cô nghỉ việc ở công ty nếu tuyển được người thay cô đây, cô có biết không ?

Đông An khẽ cắn móng tay. Chợt nhớ bà Phú Tường rất ghét thói quen này của cô. Đông An vội rút tay lại và liếc nhanh bà một cái. Đây không phải là lần đầu tiên bà Phú Tường dọa đuổi việc cô. Cô cũng không biết phải làm như thế nào để bà hài lòng nữa.

Quay sang Vĩnh Kha, bà Phú Tường dịu giọng :

- Lâu lắm rồi con mới trở về thành phố, ta sợ là con quên đường đó.

Vĩnh Kha cười lớn :

- Con giành với nội ngồi sau tay lái vì con muốn thử lại trí nhớ của ,ình. Thành phố sau 5 năm thay đổi rất nhiều. Đẹp hơn và nhiều cây xanh hơn.

Giọng bà Phú Tường quan tâm :

- Con còn nhớ đường chứ ? Nếu có quên , để nội cầm lái cho.

Vĩnh Kha vui vẻ :

- Nội đừng lo. Quên nữa ... Nội không có tài xế riêng hay sao mà phải đích thân cầm lái.

Bà Phú Tường giọng sang sảng :

- Nội còn mình khỏe và khỏe mạnh mà con. Phó thác tất cả cho bọn tài xế lái xe như ăn cướp ư, không đời nào.

Vĩnh Kha kêu lên :

- Kìa nội, đâu phải tài xế nào cũng lái xe ẩu đâu.

Bà Phú Tường lắc đầu :

- Nhưng tìm ra một tên tài xế đàng hoàng không phải là chuyện dễ dàng.

Vĩnh Kha mỉm cười. Hoài nghi. Đó cũng là một tính cách của nội anh. Anh biết đó không phải là ưu điểm nhưng dù sao nội anh đã nội anh từ khi nhỏ. Bà mẹ mất sớm, anh sống trong tình yêu thương của nội. Với anh, nội anh dường như là tất cả.

Chợt nhìn vào kính chiếu hậu, Vĩnh Kha bắt gặp khuôn mặt cau có của Đông An. Anh hơi mỉm cười. Một người có tính cách mạnh mẽ như nội của anh mà tuyển dụng một cô gái vừa hậu đậu vừa lý sự như thế này cũng là chuyện lạ...

Chiếc xe dừng bánh trước một ngôi nhà sang trọng màu xanh da trời. Đông An vội nhảy ra xe để đỡ bà Phú Tường xuống nhưng Vĩnh Kha đã nhanh hơn cô nữa. Mở cửa cho bà, anh lễ phép :

- Mời nội...

Đường bộ bước xuống xe, bà Phú Tường nhìn Đông An ra lệnh :

- Cô xuống bếp xem bà quảng gia và chị bếp đã sẵn sàng cho bữa ăn trưa nay chưa. Đừng để chậm trễ đấy nhé.

Đông An vừa dậm bước đi thì bà đã khoát tay nói tiếp :

- Khoan đã. Trước tiên là hãy cho người mang tất cả hành lý lên phòng Vĩnh Kha và kiểm tra lại phòng ngủ đã tươm tất chưa. Ta muốn tất cả phải hoàn hảo. Nhớ đấy nhé. Hoàn hảo.

Không một phút chậm trễ. Đông An làm theo lệnh của bà Phú Tường. Cho dù trong lòng cô đang tự hỏi , cô là văn thư của công ty hay chỉ là một nhân viên sai vặt. Nếu không vì sợ làm phật lòng luật sư Doãn -- người bảo trợ và cũng là chỗ quen biết với bà Phú Tường , có lẽ cô đã rời khỏi ngôi nhà này từ lâu.

Không muốn làm cho bà Phú Tường phật lòng, sau khi gọi người mang hành lý lên phòng Vĩnh Kha, Đông An vội vọt lên phòng của anh. (Cho dù cả một tháng nay, ngày nào bà Phú Tường cũng vào phòng kiểm tra từ màn gió treo cửa cho đến thảm trên sàn, hệ thống nước nóng lạnh trong phòng tắm ...) Ngắm nhìn căn phòng , Đông An tin rằng Vĩnh Kha sẽ hài lòng về căn phòng mà cô đã mất nhiều công sức để chuẩn bị.

Rèm cửa màu lá mạ. Nệm giường màu xanh da trời. Thảm Ba Tư màu gạch non. Cách bài trí trong căn phòng thật hài hoà và thanh nhã. Khép nhẹ cửa phòng, Đông An cảm thấy yên tâm.

Rồi cô đi vào bếp.

Ở đây, mọi người đang tất bật cho những món mà Vĩnh Kha đã từ lâu không được ăn ở quê nhà. Cá lóc nấu canh chua, xà lách soong trộn với thịt bò, thịt ba sợi kho tộ và cá bóng kho sặc. Mùi thơm trong bếp khiến Đông An thấy cồn cào trong ruột.

Cô chợt nhớ ra từ sáng đến giờ chưa cho thứ gì bụng vì bà Phú Tường đã lôi cô ra sân bay để chờ Vĩnh Kha từ năm rưỡi sáng lúc mà mọi người trong nhà đang còn say giấc.

Đói kinh khủng. Coi bộ giờ cô có khả năng... ăn thi với cả tên đàn ông vừa được ghi vào sách Guinness về tài ăn nhiều nhất thế giới quá.

Chị Năm làm bếp giọng vui vẻ :

- Không ngờ cậu Vĩnh Kha đẹp trai ghê Đông An hả ?

Đông An ừ hử trong cổ. Cô cũng đâu có thì giờ để quan tâm đến chuyện đó. Nếu có ấn tượng thì đó là một anh chàng có vẻ phách lối không thua gì nội của anh ta. (Công bằng mà nói thì cái cách ăn mặc của anh ta cũng quyến rũ không kém gì một tài tử thượng hạng. Quần kaki màu tro, áo pull màu rêu. Khuôn mặt điển trai với hàng mày rậm. Coi bộ không ít cô gái đẹp đã từng rụng tim vì anh ta)

Chị Năm vẫn giọng sôi nổi :

- Hình như đợt này bà giám đốc có ý định chọn vợ cho cậu Vĩnh Kha đó. Không biết ai sẽ lọt vào mắt xanh của bà giám đốc đây.

Đông An tròn mắt :

- Tại sao lại phải lọt vào mắt xanh của bà giám đốc ?

Chị Năm cười hề hả :

- Khờ quá cưng ơi. Ai không biết là cưới vợ cho cậu Vĩnh Kha thì phải do cậu Vĩnh Kha quyết định.

Nhưng mỗi vườn mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh. Trong ngôi nhà này, mọi chuyện đều do bà giám đốc quyết định. Nếu cô nào được bà giám đốc duyệt xem như đã đi hết nửa đường.

Đông An lắc đầu cười. Cô cũng đâu quan tâm chuyện của thiên hạ làm gì. Chị biết là bụng cô đang réo biểu tình. Chuyện đó thiết thực hơn nhiều.

Xoa tay lên bụng, Đông An thở dài :

- Em đói bụng ghê. Từ sáng đến giờ chưa ăn gì cả.

Chị Năm tròn mắt :

- Sao không ăn ?

Đông An xụ mặt :

- Em đâu có thời gian.

Chị Năm mắng yêu :

- Công lên chuyện xuống gì mà không có thì giờ.

Đông An tả oán :

- Bộ chị quên là mới năm giờ sáng bà giám đốc đã cho người đập cửa ầm ầm gọi em dậy sao ?

Chị Năm cười giòn giã:

- Ừ nhỉ, chị quên mất.

Đông An ca cẩm :

- Bà giám đốc hồi đến mức thiếu đường em vất giò lên cổ mà chạy cũng không kịp.

Chị Năm vui vẻ :

- Chuyện đó thì ai cũng biết. Bà giám đốc khi nào cũng thế. Với bà mọi chuyện đều quan trọng đến mức... nghiêm trọng rồi cuối cùng đến mức ... trầm trọng.

Đông An cười :

- Chị nói thế mà không sợ bà giám đốc nghe sao ?

Chị Năm cười :

- Trước khi nói, người ta cũng chịu khó ngó tới ngó lui rồi cung ời.

Đông An cười. Nhưng cười cũng không đỡ đói nên cô lại ỉu xiu.

Chị Năm trách yêu :

- Thế tại sao lúc ra sân bay, em không kiếm chi ăn cho đỡ đói.

Đông An gãi đầu. Không phải cô vô tình với... bao tử của mình. Ngặt một nỗi là bà Phú Tường không chịu đi ăn điểm tâm vì cứ sốt ruột nóngg đợi cháu nội, sao cô dám ... qua mặt đi ăn một mình.

Chị Năm xới lời :

- Tội nghiệp Đông An ghê. Thôi thì có mấy cái bánh tráng nướng sẵn , Đông An lấy đại một cái ăn đỡ đói đi.

Về mặt sáng rỡ, Đông An tía lia :

- Bánh tráng đâu chị ? Sao nãy giờ chị không nói ?

Chị Năm cười :

- Chờ chút , chị lấy cho.

Dúi hai chiếc bánh tráng đã được nướng giòn vào tay Đông An , chị Năm giọng đầy yêu thương :

- Ăn đi cưng , kéo đói rồi xiu đó.

Dù đang đói nhưng Đông An vẫn thích đùa :

- Có gì đâu. Nếu em xiu thì chị gọi bà giám đốc giùm.

Nguýt yêu Đông An , chị Năm cười :

- Gọi chi vậy ?

Đông An lí lắc :

- Bắt đền.

Không tìm được , chị Năm phì cười. Chị dí tay lên chót mũi Đông An :

- Cái con nhỏ này.

Ngồi bệt trên bậc cấp ngay cửa , Đông An cười thật tươi :

- Nếu có bánh ướt và thêm chén mắm nêm nữa thì tuyệt vời phải không chị Năm ? Em thích nhất là ăn bánh tráng đập đó. Lâu rồi không ăn , nhắc lại thấy nhớ nhớ.

Chị Năm vui vẻ :

- Chờ hôm nào lãnh lương , hai chị em mình đi ăn.

Đông An nheo mũi :

- Bánh tráng đập rẻ rẻ , cần gì phải đợi kỳ lương.

Chị Năm sôi nổi :

- Tại chị muốn đãi em thêm thứ khác nữa đó.

Đông An cười cười :

- Chị đừng làm mắc nghẹn vì mừng đấy nha.

Đông An mới nhai được khoảng nửa cái bánh và qua tạm cơn đói thì có tiếng gọi :

- Đông An ... Cô ở đâu ...

Xuất hiện ở ngưỡng cửa bếp là bà quản gia.

Đông An vội lên tiếng :

- Có gì không dì ?

Bà quản gia vẻ mặt lo lắng :

- Cậu Vĩnh Kha nhờ tôi tìm cô. Hình như cậu ấy có điều gì không hài lòng về cô thì phải.

Đồng An buột miệng :

- Sao kỳ cục vậy ? Cháu đâu có liên quan gì đến anh ta.

Bà quản gia lúng túng :

- Thì tôi cũng đâu có biết chuyện gì. Tôi chỉ thấy cậu Vĩnh Kha gương mặt hầm hầm , bảo tôi đi tìm cô gấp.

Đồng An bắn khoăn :

- Lạ quá ha. Hay dì nghe nhầm.

Bà quản gia hùng hồn :

- Bỏ ràng là cậu Vĩnh Kha bảo tôi đi tìm cô mà.

Chị Năm xen vào :

- Nãy giờ Đồng An ngồi đây chơi với cháu mà. Con nhỏ có làm gì cậu Vĩnh Kha đâu mà cậu ... hầm hầm.

Bà quản gia thở hắt một cái :

- Tôi cũng đâu có biết. Cậu Vĩnh Kha bảo sao , tôi làm vậy.

Vội chùi miệng. Đồng An lẩm bẩm :

- Hành lý cháu mang về đầy đủ mà. Một chiếc samsonite và bốn thùng hàng. Không lẽ "ông" bị người ta moi lấy mất đồ rồi bây giờ ... đồ thừa.

Chị Năm hỏi thúc :

- Cưng cứ đi gặp cậu Vĩnh Kha xem sao. Có lẽ chỉ là chuyện hiểu lầm gì đó thôi.

Đồng An thở dài. Cô không khoái gặp Vĩnh Kha chút nào vì coi bộ không phải là một chuyện vui vẻ.

Giọng cô xui lơ :

- "Ông" đang ở đâu ?

Bà quản gia phán :

- Trong phòng.

Đồng An tròn mắt :

- Phòng nào ?

- Phòng riêng của cậu ấy.

Đồng An ngớ ngẩn hỏi :

- Thế cháu phải vào phòng riêng của "ông" sao ?

Một câu hỏi thật đơn giản nhưng cũng đủ làm bà quản gia lúng túng. Giọng bà ngắc ngứ :

- Tôi chỉ biết là cậu ấy truyền lệnh gọi cô gấp. Tôi ... tôi ...

Chị Năm tham gia :

- Thì Đồng An cứ lên lầu xem cậu Vĩnh Kha muốn tìm Đồng An để làm gì.

Đồng An cắc có hỏi :

- Sao "ông" không gặp em ở phòng khách mà lại gặp ở phòng riêng ?

Chị Năm phát nhẹ vào vai cô :

- Nhóc ơi , em cứ hỏi hết câu này đến câu khác. Ai biết mà trả lời.

Thờ dài , Đồng An đứng dậy. Cứ theo tính cách của Vĩnh Kha mà cô đã từng biết và giờ đây bà quản gia cho cô hay là Vĩnh Kha đang giận thì cô không hy vọng gì về chuyện anh sẽ cho cô ... kẹo chocolat. Coi bộ là một cơn thịnh nộ. Mà thịnh nộ về chuyện gì thì may ra có ... trời mới biết.

Lò dò đi lên cầu thang , Đồng An hít một hơi thật dài rồi mới dám gõ nhẹ lên cánh cửa đang đóng im ỉm.

- Ai đó ?

Tiếng quát của Vĩnh Kha khiến Đồng An giật mình. Cô đáp ứng :

- Tôi ...

Chẳng cần đợi lâu , cánh cửa phòng của Vĩnh Kha được xô mạnh ra.

Nhưng trời ạ. Trước mặt cô không phải là một anh chàng Vĩnh Kha hết sức lịch sự với bộ áo quần như cô thấy sáng nay.

Áo Pull , quần short với một chiếc khăn tắm vắt lên vai. Anh đang xuất hiện trước mặt cô một cách mát mẻ và ... tự nhiên. Không lẽ anh ta cho rằng , đây là ... bể bơi chắc.

Đồng An không có thì giờ để nghĩ ngợi lan man nữa vì Vĩnh Kha hỏi như quát :

- Cô là người đã sắp xếp phòng ngủ và phòng làm việc của tôi ?

Đồng An giọng tự tin :

- Vâng ...

Vĩnh Kha lắc đầu phán :

- Thật là kinh khủng.

Đông An tròn mắt :

- Sao cơ ?

Vĩnh Kha nhướn mày :

- Cô không biết là tôi giận đến cỡ nào sao ?

Đông An bậm môi nhìn Vĩnh Kha. Cô không biết vì sao anh lại nổi giận với cô. Nếu anh biết là cô cũng chẳng sung sướng gì khi được nội của anh giao một trọng trách kèm theo những lời đe dọa mà không hề có sự tương thưởng nào xứng đáng thì không biết anh sẽ nghĩ gì.

Giọng cô mềm mỏng :

- Phải chăng anh không hài lòng vì bàn làm việc đã đặt gần cửa sổ ?

Vĩnh Kha nhăn mặt lại :

- Không.

Đông An gãi đầu :

- Tôi biết rồi. Có lẽ anh không thích chùm đèn ngủ màu tím mà nội anh đã đặt mua ở Ý.

Chùm đèn ấy đắt tiền quá , trong lúc với giá tiền như thế người ta có thể mua đến ... một trăm cái đèn.

Đèn sản xuất trong nước mà còn đẹp hơn nhiều.

Vĩnh Kha nhướn mày :

- Cô không hiểu gì về cái đẹp cả. Chùm đèn ngủ ấy à , đó là thứ duy nhất tôi có thể hài lòng trong căn phòng này.

Đông An kêu lên :

- Sao ? Anh không thích chùm đèn tím ấy thật à ? Anh không thấy là nó được chế tạo một cách cầu kỳ sao ? Tôi đang tự hỏi là sau một thời gian sử dụng , người ta sẽ lau chùi nó như thế nào khi đèn cũng như loa đèn đều được uốn cong một cách rồi rầm như thế.

Vĩnh Kha so vai :

- Cô sẽ đào đâu ra bụi trong căn phòng được ngăn cách bằng mấy lớp kính của tôi. Trong phòng ngủ và phòng làm việc của tôi , một con muỗi bay không vào , một hạt bụi cũng không lọt.

Đông An tắc lưỡi :

- Không lẽ anh chẳng bao giờ mở cửa sổ ?

Vĩnh Kha nheo mắt nhìn Đông An. Trước khi anh đi du học , chưa có một nhân viên nào của công ty có cách nói chuyện với anh ngang ngang như cô gái này. Không lẽ sau năm năm , mọi thứ đều thay đổi. Một cô nhân viên văn thư xoàng xoàng cũng có quyền lý sự với anh.

Giọng anh cao ngạo :

- Cô có biết là cô đang nói chuyện với ai không ?

Đông An hít một hơi thật dài :

- Cháu của bà giám đốc và là ... giám đốc tương lai của công ty.

Vĩnh Kha giận dữ phán :

- Tôi đang tự hỏi tôi hay cô , ai mới sẽ là giám đốc tương lai của công ty. Tôi không bàn luận với cô về chùm đèn ấy nữa. Cô có biết vì sao tôi cho gọi cô không ?

Đông An lắc đầu :

- Không , tôi không biết.

Vĩnh Kha quát :

- Thế thì hãy vào đây !

Đông An chưa kịp phản ứng thì cô đã bị Vĩnh Kha lôi tuột vào phòng. Về mặt giận dữ , anh chỉ vào màn cửa màu xanh lá mạ và nệm giường màu xanh lơ :

- Hãy nhìn đi. Cô không có ý định biến căn phòng của tôi thành một rạp sân khấu cải lương đấy chứ ?

Đông An tròn xoe đôi mắt :

- Bộ anh không thích màu xanh lá mạ hả ?

Vĩnh Kha bực dọc :

- Cô không còn màu nào để chọn làm rèm cửa nữa sao ? Mà tôi cũng không hiểu tại sao nội tôi lại nhờ cô sắp xếp phòng của tôi. Thật là bực mình.

Đông An nheo mắt :

- Bộ anh tưởng tôi ... thích làm chuyện này lắm sao ?

Nén vào mặt Đông An một cái nhìn , Vĩnh Kha thở hắt một cái. Đúng là một cô nhóc lý sự.

Anh quát khê :

- Cô có quyền từ chối mà.

Đông An rên rỉ :

- Làm sao tôi từ chối được. ChƯa có ai cãi lệnh bà giám đốc cả. Tôi không phải là ngoại lệ.

Vĩnh Kha nhượng mảy :

- Chỉ cần một chút xiu thông minh và một chút xiu am hiểu mỹ thuật , cô đã không biến phòng ngủ của tôi thành sân khấu.

Hàng mảy thanh tú của Đông An khê nhượng lên :

- Sao anh cho là tôi không am hiểu gì về cái đẹp ?

Vĩnh Kha hừ nhẹ trong cổ. Đứng trước mặt anh là một cô gái không có gì đặc biệt , nếu không muốn nói là hết sức tầm thường. Quần jean màu nâu , áo sơ mi trắng may theo kiểu ... cổ điển. (Một kiểu áo đã thịnh hành trước đây ... hơn chục năm). Anh không tin là cô có biết ... chút chút về cái đẹp. Thế mà nội anh đã phó thác tất cả cho cô.

Giọng anh ngạo mạn :

- Tôi chưa bao giờ đưa ra một kết luận sai bao giờ.

Đông An nuốt cục tức xuống cổ. Nếu Vĩnh Kha không phải là cháu nội bà Phú Tường , coi bộ cô có một trận khẩu chiến ra trò với anh ta quá. Nói như cách nói của anh thì cô chỉ là một con bé ngốc nghếch không hơn không kém.

Giọng cô âm ức :

- Thế anh muốn thay rèm cửa màu gì ?

Vĩnh Kha nhượng mảy :

- Tôi không ... thích gì cả. Tốt hơn hết , cô hãy cho người thay hết toàn bộ rèm cửa và cả drap giường. Nếu không , tôi sẽ ném tất cả qua cửa sổ.

Đông An mở to mắt :

- Sao ?

Cuộc hành trình dài từ Pháp khiến Vĩnh Kha cảm thấy mệt mỏi. Khi đặt chân bước vào căn phòng của mình , cảm giác đầu tiên của Vĩnh Kha là sự bức bối. Rèm cửa xanh lá mạ. Nệm giường xanh lơ. Thảm Ba Tư gạch non. Căn phòng thanh nhã hài hòa trước đây của anh đã bị biến tướng và sặc sỡ một cách đáng ghét.

Giọng anh cau có :

- Ngay lập tức. Yêu cầu cô lột tất cả màn cửa và drap giường , cùng với tấm thảm trên nền nhà nếu cô không muốn tôi nổi giận.

Đông An nhăn mặt :

- Tôi hiểu. Nhưng thay vào đó là gì ?

Vĩnh Kha quát :

- Là khoảng trống. Tôi không cần chúng nữa.

Đông An hét lên :

- Anh không thể vô lý như thế được. Anh phải biết là tôi mất hết mấy tháng trời mới sắp xếp xong căn phòng của anh.

Vĩnh Kha lừ mắt :

- Tôi không có quyền đưa ra quyết định sao ?

Bậm môi lại. Đông An phàn :

- Dĩ nhiên là anh có toàn quyền quyết định , nhưng đó là một quyết định hết sức ... mù quáng.

Vĩnh Kha trợn mắt :

- Sao ?

Đông An nhìn thẳng vào mặt Vĩnh Kha :

- Mong rằng anh sẽ cảm thụ được cái đẹp từ những gấm màu vui tươi ấy thay vì cho đóng tất cả cửa sổ để bảo vệ chùm đèn mua từ Ý khỏi ... bị bụi.

Giận không thể tả , Vĩnh Kha giật tung một màn rèm ném qua cửa sổ. Hết cả hồn , Đông An đi giật lùi ra cửa rồi chạy nhanh xuống cầu thang.

Trời ạ. Không chừng cô còn đứng đó , Vĩnh Kha cũng không ngần ngại ném cô qua cửa sổ quá.

- Đông An cô đi đâu ?

Trước mặt cô là bà Phú Tường với cái nhìn thật nghiêm khắc. Đông An thở không muốn ra hơi :

- Cháu ... cháu ...

Bà Phú Tường đằng hắng giọng :

- Cô làm gì mà hót ha hót hể thế ? Có phải cô từ phòng Vĩnh Kha xuống đây không ?

Giọng Đông An ngắt ngứ :

- Thưa , không ...

Bà Phú Tường vẻ mặt quan tâm :

- Sao ta nghe chị Năm bảo là Vĩnh Kha cho gọi cô ?

Đông An lí nhí :

- Vâng ... Cháu quên. Lúc nãy anh Vĩnh Kha có gặp cháu.

Giọng bà sang sảng :

- Có chuyện gì à ?

Đông An đành nói dối :

- Thưa không.

Hàng mây bạc phơ hơi nhướng lên :

- Thế cháu nội ta gọi cô để làm gì ?

Đông An giọng khổ sở :

- Cháu không biết.

Nhìn cô chằm chằm , bà Phú Tường cao giọng :

- Ta hy vọng đó không phải là chuyện cô đã làm mất một số đồ đạc trong hành lý của nó.

Đông An nhanh nhẩu :

- Không bao giờ. Hành lý của anh Vĩnh Kha không hề suy suyễn. Một chiếc samsonite , bốn thùng hàng trong đó có hai thùng là sách vở , một thùng là hàng mỹ nghệ và một thùng nhỏ là thuốc tân dược.

Bà Phú Tường khen như mắng :

- Cô giỏi lắm , nhớ tất cả những gì cháu nội ta mang về. May là không có thứ hàng nào thuộc ... hàng cấm. Nếu không , coi bộ ta cũng khổ vì trí nhớ của cô.

Đông An bậm môi :

- Cháu không cố ý. Chỉ tại cứ sợ mất hành lý của anh Vĩnh Kha nên phải bo bo giữ chúng từ lúc nhận hàng cho đến lúc đẩy ra xe. Nhất là thùng thuốc tân dược , cháu không rời mắt lấy một phút.

Bỗng dưng bà Phú Tường chép miệng than :

- Ta có đau ốm gì đâu mà cháu nội ta mang về cho ta ngần ấy thuốc bổ.

Thấy bà Phú Tường quên mất chuyện căn vặn cô vì sao Vĩnh Kha gọi lên phòng , Đông An vội chuồn êm :

- Cháu xin phép bà ...

- Khoan đã ...

Vẻ mặt lạnh lùng , bà Phú Tường ngoắc tay bảo cô :

- Đi vào phòng của ta. Có công việc dành cho cô đấy.

Vừa dứt lời , bà Phú Tường liền quay gót. Không một phút chậm trễ Đông An liền nôi gót đi sau lưng bà. Cô đi thật nhẹ chân vì vẫn không quên đã từng bị bà Phú Tường dũa cho một trận toi bồi vì tội khua dép khi đi ngang qua phòng bà.

Giọng bà Phú Tường đột ngột vang lên :

- Cô làm gì mà đi rón rén giống ... mèo thế ?

Đông An bụm miệng suýt phì cười. Cũng may bà Phú Tường không quay lại. Nếu không coi bộ cô lại bị la tiép vì đã dám cười khi bà mắng quá.

Một căn phòng sang trọng. Hai cách cửa kính trong suốt dày đến mười ly. Bên trong là những chậu hoa giả rực rỡ nhưng không vì thế mà làm mất đi vẻ đẹp quý phái của hoa hồng. Hoa đẹp đến mức nhìn cứ ngỡ như những cánh nhưng Đà Lạt thật đang xòe cánh khoe sắc thắm.

Đông An buột miệng :

- Hoa đẹp quá.

Bà Phú Tường giọng đầy đắc ý :

- Cô thấy không , cho dù là hoa giả nhưng vẫn đẹp vì nó là hoa hồng.

Không muốn bị nhắc lại tội làm rơi rụng hoa lúc ở phi trường , Đông An vẻ mặt xuôi xị :

- Vâng.

Bà Phú Tường cất cổ hỏi :

- Cô thấy người ta làm hoa Baby giả bao giờ chưa ?

Đông An vội đáp :

- Dạ , chưa có hoa Baby giả trên thị trường.

Bà Phú Tường cao giọng :

- Thế đấy. Hoa Baby xấu tới mức chẳng ai thèm làm giả nó nữa. Nếu đẹp , người ta mới mất công làm giả chứ.

Thấy Đông An im lặng , bà Phú Tường gặng hỏi :

- Ta nói có đúng không ?

Đông An định cãi với bà Phú Tường rằng vì Baby đẹp một cách thuần khiết nên người ta không ... nỡ làm giả nó. Nhưng biết là sẽ bị bà Phú Tường la toi bởi vì dám lý sự nên Đông An đành đáp :

- Vâng.

Phòng ngủ của bà Phú Tường là một dãy phòng rộng và đẹp ăn thông với nhau. Đây cửa bước vào , bà Phú Tường phán :

- Công việc này coi bộ thích hợp với cô đấy.

Đông An mở to mắt nhìn bà. Cô không biết bà giám đốc yêu cầu cô làm gì. Tốt nhất là im lặng và chờ đợi còn hơn là bị mắng mỏ một cách lằng xẹt.

Đất Đông An đi vào một căn phòng ở gần cuối dãy lầu , chỉ vào những bức tranh lụa và những món hàng mỹ nghệ đang bày ra trên bàn , bà Phú Tường hắng giọng :

- Vĩnh Kha mang về ngàn ấy thứ. Ta đến hoa cả mắt không biết thứ nào để dùng , thứ nào đem biếu.

Công việc của cô là chọn lựa. Ta có ý định dùng làm quà tặng cho mấy công ty có mối quan hệ làm ăn với công ty của ta. Thế là cô biết mình phải làm gì rồi chứ ? ... Hử ?

Đông An vội vàng đáp :

- Vâng ...

- Cô ở đây làm việc đi. Dùng cơm trưa xong , ta sẽ quay lại.

Cánh cửa phòng sập mạnh. Rồi sau đó. Đông An nghe tiếng chân của bà Phú Tường vang lên trong hành lang.

Thờ dài khe khẽ , Đông An ngồi xuống tràng kỷ. Cầm một chiếc hộp bằng xà cừ chạm trổ thật đẹp lên mở ra nhìn ngắm , cô chợt nhớ đến thân phận của mình. Nội cô cũng có một chiếc hộp đẹp như thế này.

Nhưng trong hộp không chỉ là những chiếc vòng bằng xà cừ mà là những viên kim cương đắt giá. Trong ký ức của một cô gái hai mươi tuổi vẫn còn lưu lại hình ảnh một con bé tóc ngắn búi bím thích lượm hoa gạo bên dòng sông. Một ngôi nhà xinh đẹp dưới rặng dừa với hai bà cháu. Mọi thứ đều đã quá xa xăm khi nội cô đã đi vào cõi vĩnh hằng ...

Có quá nhiều thứ để chọn lựa thành thử Đông An không biết nên phân loại như thế nào. Cô cũng không biết là những thứ cô để lại không mang biếu liệu bà Phú Tường có hài lòng không.

Cô không am hiểu về nghệ thuật lắm. Thành thử cũng không bức tranh mình cho là đẹp có giá trị nghệ thuật không.

Một thiếu nữ có đôi mắt mở to thật ngây thơ với bó hoa đại tung tẩy trên tay. Không hiểu sao Đông An lại thích bức tranh này. Rèm mi dài và cong như một dấu ngã trên đôi mắt đẹp. Hình như đó là cái hồn của bức tranh.

Giật mình vì có tiếng mở cửa , Đông An xoay người lại.

Không phải là bà Phú Tường. Mà là Vĩnh Kha.

Anh cũng bất ngờ vì sự có mặt của cô trong phòng của nội anh. Lại càng bất ngờ hơn nữa khi thùng hàng chứa những bức tranh lụa mà anh đã sưu tập được ở Paris đã được khai ra.

Giọng anh gầy hần :

- Cô làm gì ở đây ?

Hất hất mái tóc ngắn ngang vai với cử chỉ thật hồn nhiên , Đông An bậm môi :

- Như anh thấy đó. Tôi đang chọn tranh.

Vĩnh Kha quát khẽ :

- Sao ?

Đông An tròn mắt :

- Bộ không được hả ?

Vĩnh Kha giận dữ :

- Ai cho phép cô khai thùng hàng này ra chứ ?

Đông An hếch chiếc mũi cao lên :

- Tôi có khai nó đâu.

Vĩnh Kha hắt hàm :

- Thế thì ai ?

Đông An so vai :

- Có lẽ là nội của anh.

Vĩnh Kha nhướn mày :

- Thế thì cô ở đây để làm gì ?

Đông An tỉnh tỉnh :

- Chọn tranh.

- Chọn tranh ? Để làm gì thế ?

Đông An nheo mắt :

- Chọn một số đồ trang trí trong nhà và còn lại thì tặng người quen của bà giám đốc , nội của anh.

Trợn mắt nhìn Đông An , Vĩnh Kha kêu lên :

- Trời ạ. Không lẽ đây chính là quyết định của nội tôi ?

Đông An thờ dãi một cái :

- Bộ anh tưởng rằng tôi sung sướng lắm với công việc này sao ?

Vĩnh Kha hằm hè :

- Tôi không cần biết là cô sung sướng hay ... đau khổ. Tôi không hiểu tại sao nội tôi lại nhờ cô làm chuyện này. Bộ hết người để nhờ rồi sao ? Nội tôi phải biết là cô chẳng có thể làm cái gì ra hồn cả. Hết suất làm mất đồ ở sân bay đến biển phòng ngủ của tôi thành một rạp sân khấu , cô vẫn thấy chưa đủ sao ? Đông An háy Vĩnh Kha một cái. Cô biết , trong đôi mắt của anh chàng này , coi bộ cô không đáng một xu.

Vụt đứng dậy , Đông An tuyên bố :

- Nếu anh không thích thì thôi. Lát nữa , nếu bà giám đốc la rầy tôi sẽ nói là tại vì anh cản trở tôi , không cho tôi làm theo lệnh của bà.

Vĩnh Kha hằm hè :

- Cô muốn gì thì nói.

Đông An lẳng lặng đi ra khỏi phòng với một núi âm ức. Thân phận của một kẻ làm thuê và ăn nhờ ở đâu như cô thật quá khổ. Cô cố gắng làm vui lòng người khác cũng không dễ gì làm được.

Chợt bụng đói cồn cào , Đông An mới sực nhớ ra là cô chưa dùng cơm trưa. Chị Năm đợi cô ở bếp với ánh nhìn thật dịu dàng :

- Nãy giờ Đông An đi đâu. Chị và bà quản gia đợi cung lâu quá nên ăn trước rồi. Phần cơm của Đông An chị để trong chạn đây.

Đông An nhỏ nhẹ :

- Cảm ơn chị ...

Ngồi một mình trong căn bếp rộng thênh thang. Đông An chậm rãi ăn cơm. Dù bụng đang đói nhưng Đông An không thấy ngon miệng. Được nữa chén cơm , cô chống cằm nhìn ra ngoài vườn. Nơi có bụi hồng tỉ muội thật dễ thương đang rung rinh trước gió. Trưa nay hồng tỉ muội nở thật nhiều. Sắc thắm. Chợt cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn và những gì không vui xảy ra từ sáng đến giờ bỗng thoáng qua như một cơn gió ...

Đông An đang cầm cùi gỗ phím máy vi tính. Đông An chợt giật mình vì tiếng gọi đầy uy quyền của bà Phú Tường ở căn phòng ăn thông với phòng làm việc của cô.

Không một phút chậm trễ , Đông An vội lao sang liền :

- Thưa , bà gọi cháu :

Bà Phú Tường gật đầu :

- Cô ngồi xuống ghế đi. Có việc cho cô đây.

Đông An hít một hơi thật dài. Cứ theo vẻ mặt quan trọng của bà Phú Tường thì coi bộ sẽ lại là một chuyện húc vào đá.

- Vâng ...

Hơi ngả người trên ghế , bà Phú Tường nheo mắt nhìn Đông An tuyên bố :

- Có lẽ ta cũng cần cho cô biết là ta đang chọn vợ cho Vĩnh Kha.

Đông An tròn mắt nhìn bà Phú Tường. Đây là lần đầu tiên bà giám đốc khả kính của cô trao đổi với cô về một vấn đề có tính cách riêng tư. Vì thế , Đông An không khỏi bất ngờ.

Bà Phú Tường cao giọng :

- Có đến ba cô gái để ta chọn lựa. Nhưng cô nào ta thấy cô nào cũng đẹp hết sức nên không biết phải giải quyết như thế nào.

Đây ba tấm ảnh về phía Đông An, bà Phú Tường nhượng mày :

- Cô nhìn thử xem. Nếu chọn người đẹp nhất, cô chọn ai ?

Đông An bối rối nhìn bà Phú Tường. Cô không hiểu bà cho cô xem ảnh để làm gì. Nhưng vì đã quen với sự phục tùng lâu nay nên Đông An cầm lấy mấy bức ảnh như một cái máy, trống ngực đánh lô tô. Cô đâu phải là ban giám khảo cuộc thi sắc đẹp đâu mà bà giám đốc ... tín nhiệm. Không chừng những nhận xét ngu ngơ của cô lại làm cho bà giám đốc khó tính nổi giận cũng nên.

Giọng bà Phú Tường sôi nổi :

- Không dễ gì tìm được những cô gái đẹp như thế này.

Đông An nhìn sững vào mấy tấm ảnh. Thật đúng như bà Phú Tường đã nhận xét, Đông An thấy cô gái nào trong ảnh cũng đẹp không thua gì một hoa hậu.

- Sao ?

- ...

Bà Phú Tường nôn nóng hỏi :

- Cô thấy sao ?

Đông An giật thót người. Cô lí nhí :

- Dạ, cháu thấy ... ai cũng đẹp.

Bà Phú Tường cười nhạo :

- Dĩ nhiên, điều đó ai mà chẳng biết. Nhưng ta muốn hỏi cô là ai đẹp nhất trong họ.

Đông An buột miệng :

- Thừa bà, chọn vợ cho cậu Vĩnh Kha sao bà lại không hỏi ý kiến cậu Vĩnh Kha mà lại hỏi ý kiến cháu ?

Trùng mắt nhìn Đông An, bà Phú Tường cười nhạt :

- Cô định dạy đời cho ta đấy sao ?

Hoảng hồn, Đông An vội đáp :

- Thừa không. Cháu không có ý đó.

Giọng bà Phú Tường giận dữ :

- Ta hỏi một đường, cô trả lời một nẻo là vì sao ?

Chớp mi, Đông An cố tránh ánh mắt giận bưng bưng của bà Phú Tường. Chờ cho cơn bão qua đi ...

Bà Phú Tường thở hắt một cái :

- Thật là bực mình. Sao mà cô lại thích lý sự như thế nữa không biết.

Đông An lí nhí :

- Cháu xin lỗi bà ...

Bà Phú Tường khẽ quát :

- Hỏi cô là để xem ý của ta có trùng với người khác không chứ ta đã có sự chọn lựa của mình.

Đông An vội nói :

- Thế bà chọn ai ?

Nheo mắt nhìn Đông An, bà Phú Tường cười nhạt :

- Đó là bí mật của ta.

Đông An lại buột miệng :

- Chọn vợ cho anh Vĩnh Kha, chỉ dựa vào sắc đẹp thôi sao ?

Bà Phú Tường cười khan một tiếng :

- Cô lại muốn dạy khôn ta à ?

Hết hồn, Đông An vội nói :

- Thừa bà, cháu thật là đáng ghét. Cứ nghĩ gì nói nấy không suy nghĩ.

Bà Phú Tường nhượng mày :

- Nhờ ... nghĩ gì nói nấy mà ta mới biết cô là một con bé ngốc nghếch. Từ trước đến nay chẳng có một câu nói nào của cô làm ta mất lòng mát dạ cả.

Tia mắt giận dữ của bà Phú Tường làm Đông An bối rối. Đông An cụp mi nhìn xuống bàn. Trước mặt cô là mấy tấm ảnh của mấy người đẹp. Cô nào cũng tươi cười như hoa tựa như đang nhạo báng cô, một con bé ngu ngơ không biết làm vui lòng người khác bằng lời nói sáo rỗng giả dối của mình.

Chợt cô tự hỏi là các cô gái này như thế nào. Họ có khờ khạo như cô không.

Bà Phú Tường cao giọng phán :

- Một cô gái đẹp tất nhiên có vô vàn ưu điểm mà một cô gái như ... cô không có. Tài và sắc vẫn thường đi đôi với nhau.

Đông An im lặng nghe bà Phú Tường trút giận. Một lần nữa , cô lại thâm trách tính bộp chộp của mình. Nếu biết có một kết cục như thế này , lúc nãy cô cứ chỉ đại một trong ba tấm ảnh là xong.

Xa xa mắng cho Đông An một hồi , bà Phú Tường tuyên bố :

- Cô đi làm việc của mình đi. Tối hôm nay , trong bữa tiệc chiêu đãi của ta cô sẽ có dịp mở mắt ra.

Đông An dạ nhỏ rồi lui gót.

Buổi tối.

Đúng như lời bà Phú Tường nói lúc sáng. Đông An có dịp để ... mở mắt ra.

Một đại tiệc mà khách mời dễ chừng đến vài trăm người. Những chiếc xe hơi đời mới nối đuôi nhau đậu trong bãi. Khách mời đều thuộc giới thượng lưu.

Đông An không chỉ được mở mắt mà còn được chạy mệt nghỉ. Nội chỉ có việc đón tiếp quan khách không thôi cô cũng đã muốn xỉu.

Vừa mới định chuồn êm ra sau nhà , cô bỗng giật mình vì tiếng gọi của bà Phú Tường :

- Đông An !

- Dạ ...

Khuôn mặt bà Phú Tường cau có :

- Nãy giờ cô biến đi đâu thế ? Cô có biết là ta bực mình lắm không ?

Một vài người khách tò mò nhìn về phía hai người nên Đông An bối rối cụp mi nhìn xuống đất. Đã quen chịu đựng những cơn thịnh nộ của bà Phú Tường nhưng để bị xài xẻ ở chỗ đông người , đó không phải là một điều thú vị chút nào. Nói chung cô cũng có tự ái của cô chứ.

Hất hàm về phía chiếc bàn gần cửa sổ , bà Phú Tường hăng giọng :

- Phi Nhung đang ngồi đầu kia. Cô có nhiệm vụ tiếp đãi Phi Nhung thật ân cần và không được để con bé phiền hà một điều gì đấy nhé.

Đông An ngạc nhiên hỏi :

- Phi Nhung là ai , thưa bà ? Có phải cô ấy là ca sĩ không ?

Trợn mắt nhìn Đông An như nhìn một vật thể từ cung trăng rớt xuống , bà Phú Tường kêu lên :

- Cô đang nói quái quỷ gì thế ? Ca sĩ cái gì ở đây ?

Đông An chớp mi :

- Thế cô ấy không phải là ca sĩ sao ?

Bà Phú Tường nhăn mặt :

- Cô đào đâu ra ý nghĩ lạ đời như thế ? Cháu dâu tương lai của ta mà là một ca sĩ à ?

Đông An hùng hồn :

- Ca sĩ thì lại càng tốt thôi , thưa bà.

Giận không thể tả , nhưng đây không phải là lúc tranh luận với cô nhóc ... cà chớn này về đề tài nghề nghiệp , bà Phú Tường chỉ còn biết thở hắt một cái thật mạnh :

- Vì sao cô cho Phi Nhung là ca sĩ ?

Đông An mỉm cười thật hồn nhiên :

- Dạ , vì có rất nhiều ca sĩ tên tựa tựa như thế.

Bà Phú Tường xẵng giọng :

- Một lần nữa , ta khẳng định với cô Phi Nhung không phải là ca sĩ. Phi Nhung là một dược sĩ. Ta không muốn có một sơ xuất nhỏ nào để con bé dễ thương sẽ là cháu dâu tương lai của ta phải phật lòng , vì thế ta mới gọi cô cần dặn một số việc.

Đông An nhỏ nhẹ :

- Thưa bà , cháu phải làm gì ?

Bà Phú Tường giận dữ :

- Cô không biết mình phải làm gì thật sao ?

Đông An gãi đầu :

- Thưa , không.

Bà Phú Tường quát khê :

- Trời ạ. Hãy đi đến đây đi , rồi sẽ tự biết là ta cần phải làm gì. Không được để cho bàn tiệc của Phi Nhung thiếu thốn một món gì. Ta muốn cô phục vụ Phi Nhung thật tốt.

Bắt gặp cái nhìn phản kháng của Đông An , bà Phú Tường tuôn một hơi :

- Ta xem cô như người nhà nên mới nhờ đến cô. Cô đừng đứng đó mà thi gan với ta nữa.

Không còn cách nào hơn , Đông An lẳng lẳng đi đến gần cuối phòng. Nơi ấy , có một cô gái tuyệt đẹp với mái tóc thả dài ngang lưng đang ngồi đối diện với Vĩnh Kha. Dù tâm trạng không vui và thờ ơ với những gì đang diễn ra chung quanh nhưng Đông An vẫn không thể không ngạc nhiên trước vẻ đẹp hết sức ngọt ngào quyến rũ của Phi Nhung. Cô chợt nhận ra là cô đã thấy cô gái này trong ảnh. Nhưng so với tấm ảnh hôm trước bà Phú Tường đưa cho cô xem thì Phi Nhung ở bên ngoài đẹp hơn ảnh rất nhiều. Ngọt ngào như một thỏi chocolate và gợi cảm như một minh tinh màn bạc. Chiếc váy ngắn màu cam tươi càng làm nổi bật làn da trắng như sữa của Phi Nhung.

Mãi ngần người ngắm Phi Nhung , Đông An không nhận thấy ánh mắt khó chịu của Vĩnh Kha dành cho cô.

Anh không hiểu cô từ đâu ... chui ra. Thật không có gì bức mình hơn khi anh lại thấy Đông An tự động ngồi xuống chiếc ghế nhỏ gần lối ra vào và mở to đôi mắt nhìn ... chòng chọc về phía anh và Phi Nhung. Và anh thiếu điều kêu trời khi phát hiện Đông An không hề có ý định bỏ đi chỗ khác , bằng chứng là cô đã tìm cách kéo chiếc ghế thật sát vào tường để khỏi cản trở những người qua lại.

Yếu điệu cầm ly chanh Rhum lên , Phi Nhung chớp mắt thật điệu. Thật là một buổi tối dễ chịu khi trước mặt cô là một người đàn ông quyến rũ. Hàng mày rậm và đôi mắt thông minh của anh như ma lực cuốn hút cô. Đã từng nghe bà Phú Tường ca tụng về Vĩnh Kha nhưNg Phi Nhung không nghĩ là anh có thể quyến rũ như thế. Cách ăn mặc của anh cũng không thể nào chê được. Áo gilê xám , bên trong là sơ mi màu kem nhạt. Anh ga lẳng với cô hết chỗ chê. Chỉ những người đàn ông sành điệu mới có được phong thái như anh.

- Phi Nhung uống nước đi.

Nở nụ cười duyên dáng. Phi Nhung nhỏ nhẹ :

- Dạ ...

Vĩnh Kha nghiêng đầu hỏi :

- Tôi nghe nội tôi bảo nội Phi Nhung là bạn nội tôi ?

Phi Nhung chớp mi :

- Vâng ...

Ngước mắt nhìn Vĩnh Kha , cô chum chim nói tiếp :

- Nội của Phi Nhung thân với nội anh lắm đó. Mỗi lần tham gia sinh hoạt câu lạc bộ những người trồng hoa , nội của Phi Nhung đều rủ nội của anh cùng đi. Hai người cứ như hình với bóng.

Vĩnh Kha giọng vui vẻ :

- Vậy sao ?

Phi Nhung cong môi :

- Nội của Phi Nhung cũng có một vườn hồng hết nội của anh đó.

Xoay nhẹ ly rượu trong tay , Vĩnh Kha mỉm cười :

- Người già thường có thú vui riêng.

Chớp mi liếc mấy cái , Phi Nhung khẽ hỏi :

- Thế thú vui của anh là gì ?

Vĩnh Kha cười thành tiếng :

- Tôi chẳng có thú vui nào cả.

Phi Nhung dẫu môi :

- Phi Nhung chẳng tin đâu. Người ta bảo đàn ông có đến trăm thú vui , mà toàn là những thú vui ở bên ngoài ngôi nhà của mình đó.

Vĩnh Kha vui vẻ :

- Nói như Phi Nhung là không công bằng với đàn ông chúng tôi.

Phi Nhung hất hất mái tóc dài một cách thật điệu dàng :

- Phi Nhung đâu có nói. Đó là nhận xét của mọi người đó thôi.

Vĩnh Kha nhìn cô không chớp mắt :

- Nhận xét đó là đúng hay sai , Phi Nhung ?

Phi Nhung khúc khích :

- Nếu Phi Nhung bảo đúng ?

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Nếu Phi Nhung cho rằng đúng , có lẽ nó ... đúng.

Phi Nhung chum chim :

- Thế là anh không chối cãi đấy nhé.

Vĩnh Kha vui vẻ :

- Vì tôi biết là không thể hơn Phi Nhung được.

Phi Nhung chớp chớp mắt liên mấy cái :

- Sao thế anh ?

Vĩnh Kha cười thật âm :

- Người ta bảo chân lý luôn luôn thuộc về phái đẹp.

Phi Nhung nũng nịu :

- Người ta nói thế , còn anh ? Anh có nói thế không ?

Vĩnh Kha cười :

- Tất nhiên , tôi không thể khác đi được. Những gì thiên hạ nói , coi bộ đúng.

Phi Nhung cười duyên dáng :

- Phi Nhung cảm ơn anh nha.

Vĩnh Kha nhìn như hút vào đôi mắt đẹp :

- Cảm ơn chuyện gì ?

Phi Nhung cười nho nhỏ :

- Về chuyện anh và Phi Nhung cũng giống thiên hạ.

Vĩnh Kha bật cười. Cách nói chuyện của Phi Nhung rất có duyên , nó làm cho giữa anh và cô không hề có sự gượng gạo mà anh ngỡ là khó tránh khỏi trong buổi đầu tiên gặp nhau.

Xoắn cong đuôi tóc trong những ngón tay thanh mảnh , Phi Nhung cười nhẹ :

- Mà Phi Nhung hỏi thật nha , có thật là anh không có thú vui nào không ?

Vĩnh Kha hắng giọng :

- Hình như tôi chỉ có một niềm đam mê duy nhất , đó là ...

Phi Nhung mở to mắt nhìn Vĩnh Kha. Trong phút giây cô cảm thấy lòng mình xao xuyến một cách kỳ lạ.

Cô như nuốt chửng giọng nói âm áp thật truyền cảm của Vĩnh Kha :

- ... Đó là ... công việc. Hình như ngoài công việc , tôi cũng không có thời giờ dành cho những việc khác.

Phi Nhung ý nhị :

- Có lẽ đó là lý do khiến nội anh phiền lòng khi ngoài ba mươi tuổi mà anh chưa chịu lập gia đình ? Phi Nhung nghe nói anh say mê công việc đến quên ăn quên ngủ.

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Nội của tôi nói với Phi Nhung như thế hả ?

Phi Nhung chum chim cười :

- Không.

- Thế Phi Nhung nghe ai nói ?

Chớp mắt thật điệu , Phi Nhung cong môi :

- Bí mật , Phi Nhung không nói cho anh nghe đâu.

Vĩnh Kha nhướn mày :

- Phi Nhung còn biết gì về tôi nữa ?

Phi Nhung háy Vĩnh Kha một cái :

- Anh có rất nhiều bạn gái. Cô nào cũng đẹp.

Vĩnh Kha cười :

- Tôi không hiểu Phi Nhung lấy những thông tin ấy từ đâu ra. Thế mà tôi lại rất mù mờ về Phi Nhung.

Phi Nhung cắn môi :

- Bộ nội anh không nói gì về Phi Nhung với anh hả ?

Vĩnh Kha lấp lửng :

- Nói ... sơ sơ ...

Phi Nhung tò mò :

- Nội anh nói gì thế ?

Bắt chước cách nói chuyện của cô , anh mỉm cười :

- Bí mật.

Phi Nhung xụ mặt :

- Phi Nhung nghĩ chơi với anh đó.

Vĩnh Kha cười khê :

Phi Nhung có muốn nghe nội tôi nói gì không ?

Hất hất mái tóc óng ả thật điệu , Phi Nhung cong môi :

- Anh biết là Phi Nhung đang nóng lòng muốn nghe mà.

Vĩnh Kha hắng giọng :

- Toàn là những lời tốt đẹp. Nội của tôi rất thích Phi Nhung.

Dù không ngạc nhiên về câu trả lời của anh , nhưng Phi Nhung vẫn kêu lên thật điệu :

- Có thật không anh ?

Vĩnh Kha cười :

- Tôi đâu có nói dối.

Phi Nhung liếc anh một cái :

- Phi Nhung sợ anh cho Phi Nhung đi tàu bay giấy quá.

Vĩnh Kha trầm giọng :

- Tôi nghĩ là Phi Nhung rất xứng đáng với lời khen ngợi của nội tôi.

Phi Nhung chớp chớp mắt liên mấy cái :

- Thế bà còn nói gì nữa không ?

Ngừng lại một lát anh nói tiếp :

- Nếu nội tôi không giới thiệu trước về Phi Nhung , thật khó đoán Phi Nhung là một được sĩ.

Phi Nhung mỉm cười :

- Vậy sao ? Anh thấy Phi Nhung không giống được sĩ sao ?

Vĩnh Kha đùa :

- Phi Nhung nhìn giống một ca sĩ hơn.

Phi Nhung lý sự :

- Bây giờ Phi Nhung đâu có ... hát ?

Vĩnh Kha cười thật âm :

- Không cần hát. Cách trang phục dễ thương của Phi Nhung làm người ta dễ lầm tưởng Phi Nhung là một ca sĩ.

Thú vị vì lời khen tặng của anh , Phi Nhung vẻ mặt điệu bộ :

- Cám ơn lời khen của anh , nhưng Phi Nhung hát dở lắm đó.

Vĩnh Kha vui vẻ :

- Tôi không tin.

Phi Nhung dài giọng :

- Sao Phi Nhung nói gì anh cũng không tin vậy ?

Vĩnh Kha đùa :

- Phụ nữ bảo không là có mà.

Phi Nhung cười nhe nhò :

- Coi bộ Phi Nhung không đối đáp hơn được anh quá.

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Phi Nhung ra trường lâu chưa ?

Phi Nhung nhỏ nhẹ :

- Dạ , cách đây vừa đúng một tháng.

Vĩnh Kha soi vào mắt cô :

- Phi Nhung yêu công việc của mình chứ ?

Cô nhìn trả lại anh :

- Nếu không yêu công việc , Phi Nhung đã không chọn nghề này. Có gì cao quý hơn nghề thầy thuốc đâu anh.

Vĩnh Kha im lặng ngắm nhìn cô. Giờ thì có thể hiểu được vì sao nội anh ca tụng Phi Nhung không tiếc lời. Không chỉ xinh đẹp , cô còn là một cô gái đảm thắm thông minh.

- Mời anh chị dùng súp.

Một chiếc khay được đặt xuống trước mặt hai người. Và kẻ mang chiếc khay ấy , không ai xa lạ. Chính là Đông An.

Mãi say sưa nói chuyện với Phi Nhung , Vĩnh Kha mới sực nhớ ra là bây giờ anh quên mất là Đông An ngồi ở gần đó quan sát hai người. Hình như cô đã vùng dậy đi lấy thức ăn khi thấy cả Phi Nhung và anh đều ... im lặng nhìn nhau , lắng nghe cảm xúc đang đến.

- Thật không có gì phiền toái hơn cô nhóc ... kỳ đà này.

Bụng chén súp còn nóng nghi ngút khói đặt lên bàn , Đông An nhã nhặn :

- Mời chị.

Phi Nhung kiêu cách :

- Cảm ơn.

Đông An bụng tiếp chén súp thứ hai. Chưa kịp mời Vĩnh Kha thì bất chợt vẻ mặt lạnh lạnh của anh làm cô luống cuống.

- Ôi ...

Đông An hốt hoảng nhìn xuống chiếc váy đẹp màu cam của Phi Nhung. Thật không ra làm sao cả. Cô đã vô ý làm đổ súp lên đó.

- Xin lỗi ... xin lỗi ...

Đông An vội rút xin lỗi. Chụp đại mớ khăn giấy trên bàn , cô lau lia lịa cho Phi Nhung nhưng Vĩnh Kha đã kêu lên giận dữ :

- Cô làm ăn kiêu gì lạ thế ?

Vẻ mặt gần khóc , Phi Nhung cố nén giận :

- Không sao đâu anh.

Vĩnh Kha lo lắng :

- Phi Nhung không bị bỏng chứ ?

Phi Nhung lắc đầu :

- Dạ không ...

Đông An giọng đầy ân hận :

- Mong chị thứ lỗi cho tôi.

Nhìn xuống chiếc váy lấm lem , Phi Nhung so nhẹ vai :

- Dù sao cũng là chuyện đã rồi.

Đông An rụt rè hỏi :

- Tôi đưa chị vào phòng tắm nhé ?

Giận không thể tả , Vĩnh Kha nhướn mày :

- Để làm gì , cô Đông An ?

Đông An gãi đầu :

- Tôi ... tôi ... sẽ dùng nước để gội chỗ bẩn cho Phi Nhung.

Phi Nhung nhún vai chua chát :

- Không lẽ cô muốn tôi đứng đây để trình diễn với tất cả mọi người chiếc váy ... đẹp thế này. Cô đi được rồi đấy.

Đông An gãi đầu :

- Một lần nữa ... tôi xin lỗi cô ...

Vĩnh Kha lên tiếng cắt ngang :

- Thôi được rồi ... cô đi đi ...

Đông An lùi thui về chiếc bàn gần đó. Cô đang tự trách mình. Chỉ là thiện ý được làm vui lòng người khác. Thế mà cô lại làm cho người ta bực mình.

Phi Nhung không còn hứng thú nói chuyện với Vĩnh Kha nữa. Câu chuyện giữa anh và cô đột nhiên rời rạc. Mặc dù Vĩnh Kha rất chu đáo ân cần để cho cô quên đi chuyện đã xảy ra nhưng thỉnh thoảng Phi Nhung lại liếc xuống dưới đùi. Chiếc váy tuyệt đẹp đã bị ố bẩn. Đó là một điều hết sức tồi tệ. Không lẽ lát nữa cô bước ra piste với chiếc váy này. Quan trọng nhất trong party tối nay là phần khiêu vũ. Tất nhiên là cô sẽ khiêu vũ với Vĩnh Kha. Thế mà con bé khi nãy lại làm hỏng tất cả. Xin lỗi ... xin lỗi ... Nếu không có sự hiện diện của Vĩnh Kha , có lẽ cô sẽ không ngần ngại gì mà không tặng cho nó một cái tát.

Cuối cùng thì giờ phút mà Phi Nhung không mong đợi đã đến. Tất cả quan khách được mời sang phòng bên cạnh để tham gia khiêu vũ.

Thật nhả nhặn , Vĩnh Kha mỉm cười nhìn Phi Nhung :

- Chúng ta cùng đi chứ ?

Không giấu được vẻ thất vọng , Phi Nhung kêu lên :

- Phi Nhung sẽ khiêu vũ với chiếc váy bẩn này sao ? Không , Phi Nhung không muốn làm trò cười cho mọi người đâu.

Vĩnh Kha trầm giọng :

- Không ai chú ý đâu , Phi Nhung.

Phi Nhung lắc đầu :

- Không , Phi Nhung không khiêu vũ đâu anh.

Vĩnh Kha lịch sự :

- Nếu thế , tôi sẽ ngồi đây nói chuyện với Phi Nhung.

Giọng cô thiếu tự tin :

- Anh không khiêu vũ sao ?

Vĩnh Kha hăng giọng :

- Không.

Cô nghiêng đầu hỏi :

- Có phải vì Phi Nhung không ?

Vĩnh Kha lịch sự :

- Tôi sẽ chỉ khiêu vũ với Phi Nhung. Nếu Phi Nhung không hứng thú , tôi cũng vậy.

Phi Nhung bắn khoả nhìn Vĩnh Kha. Tiếng nhạc từ phòng bên cạnh vọng sang. Điệu Rumba lôi cuốn , cô rất muốn cùng Vĩnh Kha khiêu vũ. Nếu anh và cô ngồi đây nói chuyện thì chán quá. Làm sao cô có thể thu ngắn khoảng cách giữa hai người.

Cô chợt lên tiếng hỏi :

- Liệu Phi Nhung có làm trò cười cho mọi người khi ra sàn nhảy không anh ?

Vĩnh Kha dịu dàng bảo :

- Trong phòng khiêu vũ chỉ dùng đèn mờ , Phi Nhung quên rồi sao ? Không ai nhìn thấy vết ố trên áo của Phi Nhung cả. Mọi chuyện không nghiêm trọng như Phi Nhung nghĩ.

Cô khẽ reo lên :

- Đúng là Phi Nhung quên mất điều đó.

Giọng Vĩnh Kha thật âm :

- Chúng ta đi chứ ?

- Vâng ...

Đúng như Vĩnh Kha nói , Phi Nhung cảm thấy thật dễ chịu khi bước vào một căn phòng rộng lớn với ánh đèn xoay mờ ảo. Nhạc đang dạo đầu ...

Như mọi buổi khiêu vũ. Sau bản Rumba bắt đầu cho một buổi tối vui nhộn là bản Tanggo.

Vĩnh Kha và Phi Nhung trở thành trung tâm của mọi sự chú ý. Không chỉ vì họ là đôi nhảy đẹp nhất mà còn là vì sự quyến rũ mạnh mẽ của Vĩnh Kha và sự gợi cảm ngọt ngào của Phi Nhung.

Soi vào đôi mắt đẹp của Phi Nhung , Vĩnh Kha giọng ấm áp :

- Tối nay Phi Nhung cảm thấy vui chứ ?

Phi Nhung chớp mi :

- Vâng. Suýt chút nữa con nhỏ đầy tớ ấy đã làm hỏng một buổi tối đáng nhớ của Phi Nhung.

Vĩnh Kha so vai :

- Không phải , Đông An là nhân viên văn thư của công ty.

Không giấu được ngạc nhiên , Phi Nhung tròn mắt :

- Vậy sao ? Thế thì tại sao cô ta lại xông vào bếp nhỉ ?

Vĩnh Kha tặc lưỡi :

- Chẳng hiểu sao nội tôi thích sai vặt Đông An. Khổ một nỗi , cô ta thường gây cho người khác sự bức mình. Mong Phi Nhung thông cảm ...

Phi Nhung dẫu môi :

- Phi Nhung có dám trách móc gì nội với anh đâu.

Vĩnh Kha trầm giọng :

- Lát nữa chúng ta ra vườn ngắm trăng đi.

Đôi mắt Phi Nhung long lanh :

- Vâng ... Phi Nhung nghe nói là vườn hồng nhà anh đẹp lắm.

Nhạc vừa dứt , Phi Nhung cùng Vĩnh Kha sánh bước ra vườn.

Một vườn hồng trắng ngát hương dịu êm.

Ngước mắt nhìn bầu trời , Phi Nhung giọng dịu dàng :

- Trăng đẹp quá.

Ngắt một cành hồng vừa hé nụ. Vĩnh Kha nhã nhặn tặng cho Phi Nhung.

Cô chớp chớp mi liên mấy cái :

- Cảm ơn anh.

Cùng ngồi xuống băng ghế đá với Vĩnh Kha , Phi Nhung kiểu cách :

- Phi Nhung sợ nội của Phi Nhung đi tìm Phi Nhung mà không thấy quá.

Vĩnh Kha hăng giọng :

- Không sao đâu. Một lát nữa tôi sẽ đưa Phi Nhung vào nhà.

Xoay nhẹ cành hồng trên tay , Phi Nhung nhỏ nhẹ hỏi :

- Anh có thích hoa hồng không ?

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Phi Nhung đoán thử xem.

Hếch cao chiếc mũi thanh tú lên , Phi Nhung khẳng định :

- Anh rất yêu hồng , đặc biệt là hồng trắng.

Vĩnh Kha thú vị :

- Sao Phi Nhung biết ?

Phi Nhung chu môi :

- Bí mật.

Vĩnh Kha cười :

- Tôi biết rồi. Có lẽ nội tôi nói với Phi Nhung chớ gì.

Phi Nhung hất hất mái tóc dài :

- Không phải. Phi Nhung chưa bao giờ nói chuyện với nội anh về những sở thích của anh cả.

Vĩnh Kha tò mò :

- Thế thì tại sao Phi Nhung biết được là tôi chỉ thích hoa hồng trắng ?

Phi Nhung nhí nhảnh :

- Phi Nhung đoán anh đó ?

Vĩnh Kha bật cười :

- Nếu tôi biết được , tôi đã trả lời câu hỏi của Phi Nhung.

Giọng Phi Nhung kéo dài ra :

- Dễ thôi , Phi Nhung đoán anh yêu hồng trắng vì trong vườn toàn là hồng trắng.

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Có cả tường vôi và cấm chướng , có cả cúc nữa , nếu Phi Nhung chịu khó quan sát thật kỹ chung quanh.

Phi Nhung cong môi :

- Nhưng ở đây hồng trắng được trồng thật là nhiều.

Vĩnh Kha nháy mắt :

- Tôi đâu có ... trồng. Phi Nhung quên là tôi mới từ Pháp về sao ? Chuyện nội tôi thích trồng loài hoa gì đâu có liên quan đến tôi.

Phi Nhung nũng nịu :

- Phi Nhung nghĩ vậy vì nội anh biết rất rõ sở thích của anh. Đúng không anh ?

Vĩnh Kha gật đầu :

- Đúng như Phi Nhung đoán , nội tôi rất thương tôi.

Phi Nhung buột miệng :

- Anh thật hạnh phúc.

Vĩnh Kha ý nhị :

- Phi Nhung cũng hạnh phúc như tôi.

Phi Nhung chu môi :

- Nhưng nội của Phi Nhung đâu có được tuyệt vời như nội của anh. Nội của anh là số một đấy nha.

Vĩnh Kha mỉm cười. Đó là một điều hạnh phúc. Nhưng bên cạnh niềm hạnh phúc ấy , anh cũng gặp những phiền toái nho nhỏ do sự quan tâm quá mức của bà. Trong cái nhìn của nội anh , dường như anh vẫn còn là một cậu bé chứ không phải là người đàn ông ba mươi tuổi đã thành đạt. Biết làm sao được.

Anh ít khi cãi lại bà vì anh cũng rất thương nội của anh.

Nghiêng người soi vào đôi mắt đẹp đang long lanh của Phi Nhung , Vĩnh Kha dịu dàng hỏi :

- Thế Phi Nhung có thích hồng trắng như tôi không ?

Phi Nhung yểu điệu :

- Cùng như anh , Phi Nhung yêu nhất hoa hồng. Đặc biệt là hồng bạch , có lẽ vì vẻ đẹp đài các thanh khiết của nó.

Vĩnh Kha trầm giọng :

- Tôi thấy Phi Nhung có cái gì đó tựa như hoa hồng trắng vậy.

Phi Nhung chớp chớp mắt liên mấy cái. Thật không uống công cô tỏ ra nhu mì hiền thực trước mặt Vĩnh Kha. Cũng vì muốn chiếm trọn tình cảm của Vĩnh Kha mà cô phải dẫn cục tức xuống khi Đông An làm

đồ súp lên chiếc váy xinh đẹp của cô. Mềm mọng , dịu dàng. Đó là những gì cô đang cố sức thể hiện trước Vĩnh Kha.

Một khoảng không gian im lặng bao trùm lấy hai người.

Phi Nhung cụp mi nhìn xuống đất. Cô đang run lên với ý nghĩ Vĩnh Kha sẽ tỏ tình với cô. Có lẽ cũng như cô , anh đã bị tiếng sét tình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

- Hừm ...

Tiếng dang hắng của ai đó làm Vĩnh Kha và Phi Nhung đều giật mình.

Vĩnh Kha quát khê :

- Ai đó ?

Đông An từ sau lùm cây bước ra. Vừa đập tay trên ống quần cô vừa ca cảm :

- Trời ạ. Không biết kiến đen ở đâu ra nhiều ghê. Nếu là kiến đỏ chắc là mình tiêu luôn với nó quá.

Vĩnh Kha hỏi như quát :

- Cô làm gì vậy ?

Đông An gãi đầu :

- Tôi có ... làm gì đâu ?

Vĩnh Kha hỏi dồn :

- Nãy giờ cô nấp sau bụi tường vy hả ?

Đông An tròn mắt :

- Tôi đâu có nấp.

Phi Nhung lên tiếng :

- Rõ ràng là tôi thấy cô từ đó ... chui ra mà.

Đông An ngắc ngứ nhìn Phi Nhung. Chui ra. Đúng là không có cách dùng từ nào độc đáo hơn nữa. So nhẹ vai , Đông An tuyên bố :

- Không phải như thế. Tôi không nấp , và cũng không ... chui ra.

Vĩnh Kha lắc đầu với vẻ không hài lòng :

- Cô đã nói dối.

Đông An hồn nhiên :

- Anh và Phi Nhung nói oan cho tôi thì có.

Vĩnh Kha nhướn mày :

- Thế sao ?

Đông An nói một hơi :

- Nếu nấp thì tôi phải đứng lom khom hay ngồi xuống. Đằng này tôi đứng đó một cách quang minh chính đại. Tại hai người say sưa nói chuyện không nhìn thấy tôi chứ đâu phải tôi nấp đâu.

Giận không thể tả , Phi Nhung nghiêng mấy chiếc răng nhỏ xiu với nhau. Cô không biết con nhỏ cả chón này đứng đó từ lúc nào. Không chừng là từ lúc cô nhận cành hồng trắng của Vĩnh Kha tặng và chớp mi liên mấy cái để làm điệu với anh quá.

Vĩnh Kha về mặt ngán ngẫm :

- Cô ra vườn để hái hoa à ?

Đông An lắc đầu :

- Không.

Vĩnh Kha châm chọc :

- Ngắm trăng ?

Đông An lắc đầu nguây nguậy :

- Cũng không.

Vĩnh Kha quát khê :

- Thế cô ra vườn làm gì ?

Đông An gãi mũi :

- Nãy giờ tôi chờ anh và chị Phi Nhung nói chuyện , chờ mãi vẫn không thấy hai người ... xong.

Phi Nhung kêu lên :

- Chờ tôi ? Trời đất.

Đông An gật đầu :

- Vâng ... Hai người nói chuyện gì mà lâu quá.

Vĩnh Kha cười hết nấc. Anh hỏi giọng châm chọc :

- Cô có bị ... điên không ?

Đông An tỉnh tỉnh :

- Không bao giờ.

Vĩnh Kha quát :

- Thế thì tôi và Phi Nhung liên quan gì đến cô , để cô ... phải chờ.

Đông An dẫu môi :

- Bộ anh tưởng tôi sung sướng khi vừa đập muỗi vừa đợi anh và Phi Nhung lắm sao. Rồi còn bị một lũ kiến tấn công. May là kiến đen , chứ nếu là kiến đỏ coi như tiêu đời.

Vĩnh Kha lừ đừ mắt nhìn Đông An. Anh hết hiểu nổi cô nhóc này nữa. Hết theo dõi anh và Phi Nhung trong phòng tiệc , ở ngoài vườn cô cũng chẳng tha.

Giọng anh bức dọc :

- Cô đợi tôi và Phi Nhung để làm gì ?

Đông An tả oán :

- Bà giám đốc bảo tôi đi tìm hai người. Gần như xối tung cả sân nhảy và phòng tiệc tôi vẫn không tìm thấy. Cuối cùng , tôi nghĩ là có thể anh và Phi Nhung đi ra vườn. Và đúng là như thế thật.

Vĩnh Kha nhăn mặt :

- Sao cô không lên tiếng gọi chúng tôi ngay mà lại ... nấp và bụi tường vỵ ?

Đông An giọng khỗ sở :

- Khổ ghê. Tôi có nấp đâu mà anh cứ nói thế.

Vĩnh Kha cau có :

- Cô đi ra vườn lúc nào vậy ?

Đông An tặc lưỡi :

- Cũng lâu lâu.

Vĩnh Kha nhướn mày :

- Nửa tiếng đồng hồ ?

Đông An hồn nhiên :

- Có thể hơn. Tôi không mang theo đồng hồ , nhưng chắc chắn là hơn nửa tiếng đồng hồ.

Vĩnh Kha khẽ quát :

- Cô phải lên tiếng gọi chứ.

Đông An gãi đầu :

- Tôi thấy khó quá.

Vĩnh Kha bức dọc :

- Cô không biết mình phải xử sự như thế nào cho đúng sao ?

- Bộ tôi ... không đúng sao ?

Vĩnh Kha vẽ mặt ngán ngẩm :

- Cô tự tìm ra câu trả lời cho mình. Cần phải làm gì ... lịch sự , để ... người khác không ...

Đông An vuốt đuôi :

- ... không giận. Phải không ?

Vĩnh Kha phán :

- Sao cô biết ?

Đông An tỉnh bơ :

- Nhìn anh và Phi Nhung , tôi đoán là hai người rất giận tôi. Nhưng tôi chỉ là người tuân thủ lệnh của bà giám đốc thôi. Vừa bí muỗi đốt , bị kiến cắn. Nay còn bị la , bị giận nữa.

Vĩnh Kha chỉ còn biết trợn mắt nhìn Đông An sau câu trả lời thật vô tư của cô.

Phi Nhung cười nhạt. Cô không biết là con nhỏ văn thư nhà quê này có nhìn rõ cảnh cô chớp mi liên tục làm điệu với Vĩnh Kha và chờ đợi anh tỏ tình không. Chắc là có quá. Cứ nhìn nụ cười tủm tỉm của nó thì biết. Tự dưng thấy vừa quê vừa tức.

Vĩnh Kha cắn nhai :

- Không hiểu vì sao nội tôi lại khoái sai vật cô. Thật là bức mình.

Đông An so vai :

- Tôi cũng đâu khoái bị sai vật.

Vĩnh Kha thở hắt một cái , anh khoát tay ra lệnh :

- Thôi được , cô trở vô nhà đi.

Đông An tròn mắt :

- Thế anh có vào không ?

Vĩnh Kha giọng ngán ngẩm :

- Đó là chuyện của tôi.

Đông An kêu lên :

- Không được. Đó không phải là chuyện riêng của anh. Chuyện này còn liên quan đến tôi nữa. Lúc này bà giám đốc có bảo tôi là phải tìm cho kỳ được hai người đó.

Phi Nhung xen vào :

- Cô cứ nói với bà là cô đã gặp tôi và anh Vĩnh Kha , đã nhắn gởi xong. Vậy là hết nhiệm vụ của cô.

Đông An bắn khoăn :

- Lẽ bà giám đốc la tôi thì sao ?

Vĩnh Kha nhún mắt. Đứng là một cô nhóc Đông An sự. Không chừng cô định ... áp giải anh và Phi Nhung vào nhà mới thôi.

Anh thở dài phán :

- Nếu nội tôi có la , tôi chịu. Cô không có lỗi.

Đông An hết nhìn Phi Nhung rồi quay sang nhìn Vĩnh Kha. Về mặt ai cũng cau có đầy thù địch hết chỗ chê. Đi vội vào nhà , cô không quên nhắn gởi :

- Anh nói là phải giữ lời đấy nha.

Nhìn theo dáng đi thật quả quyết của Đông An , Phi Nhung thở hắt một cái :

- Công ty của anh tuyển được một cô nhân viên hết chỗ chê. Hay ghê.

Vĩnh Kha so vai :

- Anh cũng đến chết khổ vì cô ta.

Phi Nhung tò mò :

- Bộ cô ta hay ... rình rập anh như thế này lắm hả ?

Dù đang bực mình nhưng Vĩnh Kha cũng phải phì cười :

- Không. Làm gì có chuyện đó.

Phi Nhung nheo mắt :

- Thế thì là chuyện gì ?

Vĩnh Kha hắng giọng :

- Như Phi Nhung thấy đó. Hình như cô ta thích làm lộn tung phèo mọi chuyện lên. Chỉ là những chuyện vặt thôi nhưng cũng đủ làm tôi và nội tôi điên đầu.

Phi Nhung sa sầm nét mặt. Chuyện Đông An làm hỏng chiếc váy thật đẹp của cô tối nay không lẽ Vĩnh Kha cũng xem là chuyện nhỏ. Rồi chưa hết , Đông An đã phá hỏng giây phút thần tiên để gì có được giữa cô và Vĩnh Kha. Nếu không có con nhỏ ngô nghê ấy , biết đâu Vĩnh Kha đã tỏ tình với cô.

Giọng Phi Nhung chán ngán :

- Lẽ ra anh không nên tuyển dụng một người như thế mới phải.

Vĩnh Kha phân trần :

- Nội của tôi phụ trách khâu nhân sự mà Phi Nhung , tôi có muốn thay đổi cũng đâu có được.

Phi Nhung nhìn sững Vĩnh Kha. Về mặt của anh chân thành đến mức cô không thể nghĩ là anh nói dối cô. Rồi cô tự hỏi tại sao Vĩnh Kha lại có thể đứng trước một cô gái đẹp cuốn hút như thế. Lúc Đông An đổ súp vào chiếc váy của cô , cô không kịp nhận ra vẻ đẹp chết người ấy. Nhưng lúc này , dưới ánh trăng vàng mơ , khi đứng đối diện với Đông An trong một khoảng cách thật gần cô chợt khám phá là Đông An có một vẻ đẹp thật hồn nhiên , tươi tắn.

Vĩnh Kha có chú ý đến Đông An không ?

Một nỗi lo sợ mơ hồ thoáng qua. Phi Nhung chớp chớp mi liên mấy cái để làm điệu với anh nhưng vẻ mặt trầm ngâm của Vĩnh Kha khiến cô hiểu rằng anh cũng chẳng còn hứng thú để tỏ tình với cô nữa. Sự xuất hiện ... lảng vảng của Đông An đã làm anh bực mình.

Ném nhẹ cảnh hồng xuống đất , Phi Nhung giọng muộn phiền :

- Mình vào nhà đi anh. Có lẽ nội đang chờ.

Vĩnh Kha gật đầu :

- Tôi cũng không biết là nội tôi tìm tôi có chuyện gì.

Bà Phú Tường đã đợi sẵn hai người ở ngưỡng cửa với nụ cười rạng rỡ :

- Vào đây đi các con. Ta đang nóng lòng đợi các con này giờ.

Phi Nhung lễ phép hỏi :

- Nội của cháu đâu rồi , thưa bà ?

Bà Phú Tường vui vẻ :

- Bà bạn của ta đã về cách đây nửa tiếng đồng hồ. Tài xế đã đánh xe về trước , định lát nữa quay lại đón cháu nhưng ta đã bảo là Vĩnh Kha sẽ đưa cháu về tận nơi. Ta hứa như thế bà mới an lòng đấy.

Liếc Vĩnh Kha một cái thật nhanh , khuôn mặt của Phi Nhung ửng hồng. Cô biết là nội anh cũng như nội cô luôn luôn tạo điều kiện để anh và cô được có những giây phút bên nhau.

An vị trên chiếc ghế tràng kỷ , Vĩnh Kha bắn khoả hỏi :

- Nội gọi con có chuyện gì không ?

Bà Phú Tường vui vẻ :

- Lúc này nội của Phi Nhung và ta có bàn chuyện tổ chức một chuyến đi chơi ở Đà Lạt , ta muốn hỏi ý kiến của các con vì nếu chỉ hai bà già này thì làm sao mà vui được.

Quay lại nhìn Phi Nhung , bà Phú Tường mỉm cười :

- Sao cháu ?

Liếc Vĩnh Kha một cái thật ý nghĩa , Phi Nhung nhỏ nhẹ :

- Cháu sao cũng được.

Vĩnh Kha lên tiếng :

- Nội quên là công ty đang bề bộn à ?

Bà Phú Tường phẩy tay :

- Chỉ một tuần lễ thôi mà Vĩnh Kha. Tất cả sẽ đâu vào đấy.

Vĩnh Kha kêu lên :

- Thế còn hợp đồng chuẩn bị ký với khách hàng ở Nha Trang vào ngày kia , nội quên rồi sao ?

Bà Phú Tường thần nhiên phán :

- Ta sẽ gọi điện báo với họ là dời lại vào tuần sau. Cuộc sống mà Vĩnh Kha. Ta và con không thể làm việc quần quật mà không nghĩ đến chuyện vui chơi giải trí được. Lâu lâu ta cũng muốn thư giãn một chút chứ khi nào cũng công việc coi bộ cả ta và con điên đầu mất.

Vĩnh Kha ngập ngừng :

- Có thể chuyển chuyến du lịch này vào cuối tháng không nội ?

Bà Phú Tường giọng dứt khoát :

- Ta đã quyết định rồi , không bàn tới bàn lui nữa ...

Vĩnh Kha lắc đầu cười. Nội anh là thế. Những quyết định của bà có lúc thật độc đoán nhưng thuyết phục để cho bà thay đổi ý kiến không phải là chuyện dễ dàng.

Quay sang Phi Nhung , anh mỉm cười tìm đồng minh :

- Tôi biết là Phi Nhung cũng rất bận nhưng không tiện nói ra , phải không ?

Phi Nhung vội kêu lên :

- Đâu có , Phi Nhung có thể thu xếp được mà anh.

Bà Phú Tường nhìn Vĩnh Kha cười đắc ý :

- Con thấy chưa. Phi Nhung cũng tán thành ý kiến của hai bà già này. Không lẽ con định làm cho ta phải thất vọng.

Vĩnh Kha đành đáp :

- Nếu nội muốn , con cũng không phản đối.

Bà Phú Tường cười sảng khoái :

- Cháu thấy chưa Phi Nhung ? Vĩnh Kha không muốn làm ta buồn chút nào.

Phi Nhung chum chim :

- Dạ ...

Vĩnh Kha liền đứng dậy :

- Con xin phép nội đưa Phi Nhung về nhà.

Bà Phú Tường vui vẻ :

- Được rồi , hai con đi đi.

Lễ phép chào bà Phú Tường , Phi Nhung giọng ngọt như đường :

- Chúc bà ngủ ngon.

Bà Phú Tường xởi lời :

- Cám ơn cháu. Ta cũng chúc cháu ngon giấc.

Cùng Vĩnh Kha đi ra xe , Phi Nhung nũng nịu hỏi :

- Bộ anh không muốn đi Đà Lạt cùng Phi Nhung sao ?

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Phi Nhung biết rồi đó , nhiều công việc chưa giải quyết được. Đi chơi mà lúc nào cũng như đang trên miệng núi lửa , đâu có vui sướng gì.

Phi Nhung liếc Vĩnh Kha một cái :

- Chứ không phải anh ... ghét Phi Nhung sao ?

Vĩnh Kha bật cười :

- Phi Nhung nghĩ như thế à ?

Phi Nhung ngúng nguẩy :

- Chứ còn gì nữa.

Vĩnh Kha cười thật âm :

- Sao có thể ghét một cô gái đáng yêu như Phi Nhung.

Mở cánh cửa chiếc Toyota màu trắng sang trọng. Vĩnh Kha lịch sự :

- Mời Phi Nhung.

Yêu điệu ngồi vào ghế , cô nở một nụ cười thật xinh :

- Phi Nhung làm phiền anh ghê.

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Không sao đâu Phi Nhung , Phi Nhung đừng bận tâm.

Cô nàng nụm hỏi :

- Nếu không đưa Phi Nhung về , có lẽ anh đã đi ngủ rồi , phải không ?

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Không. Giờ này vẫn còn sớm mà Phi Nhung ... Vả lại được đưa Phi Nhung về tận nhà là một hân hạnh cho bất cứ một người đàn ông nào.

Phi Nhung cong môi :

- Anh nói thật không đó ?

Vĩnh Kha cười thành tiếng :

- Tôi rất ít khi nói dối.

Phi Nhung khúc khích :

- Rất ít , vậy cũng có nghĩa là anh vẫn có lúc nói dối.

Vĩnh Kha vui vẻ :

- Có thể là một lời nói dối vô hại.

Liếc Vĩnh Kha một cái , Phi Nhung tò mò :

- Với phụ nữ ?

Vĩnh Kha đùa :

- Cũng có thể.

Phi Nhung nguýt dài :

- Những anh chàng như anh thường đào hoa đó.

Vĩnh Kha thú vị :

- Như tôi có nghĩa là như thế nào ?

Hất hất mái tóc mềm mượt với vẻ dịu dàng , Phi Nhung dài giọng :

- Phi Nhung đâu có biết.

Xoay nhẹ vô lăng , Vĩnh Kha nhã nhặn :

- Tối nay Phi Nhung cảm thấy vui chứ ?

Phi Nhung cười nhe nhò :

- Vâng. Nếu nội anh không tuyên bố kết thúc buổi tiệc coi bộ mọi người khiêu vũ đến sáng quá.

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Tôi cũng nghĩ như thế.

Vượt nhẹ chiếc váy đang ôm khít đôi chân thon dài tuyệt đẹp , Phi Nhung buông lời nhận xét :

- Anh có thấy là nhiều đôi nhảy ... quá bết không ?

Vĩnh Kha mỉm cười. Nhìn vào kính chiếu hậu anh chợt thấy khuôn mặt xinh đẹp của Phi Nhung thoáng đanh lại. Điều đó khiến anh cảm thấy hơi ngạc nhiên. Anh không hề nghĩ điều cô vừa nói là quan trọng đến mức làm cho cô phải giận.

Nụ cười anh bao dung :

- Tôi không chú ý đến họ lắm.

Phi Nhung giọng kiêu hãnh :

- Nếu Phi Nhung là họ , sẽ không bao giờ Phi Nhung ra sàn nhảy.

Vĩnh Kha đùa :

- Nghiêm trọng đến sao ?

Phi Nhung sôi nổi :

- Khiêu vũ cũng là một nghệ thuật chứ anh.

Anh nhả nhận khen :

- Phi Nhung khiêu vũ rất đẹp.

Cô mỉm cười sung sướng :

- Từ hồi sinh viên , Phi Nhung cũng hay tham gia câu lạc bộ khiêu vũ đó.

Vĩnh Kha vui vẻ :

- Sinh viên có hay khiêu vũ không ?

Phi Nhung khúc khích :

- Không nhiều lắm , chỉ khi nào có lễ hội. Nhưng mỗi lần khiêu vũ là rất tung bừng và vui. Chủ yếu là điệu Chachacha.

Vĩnh Kha cười :

- Tôi có thể hình dung ra không khí nhộn nhịp ấy.

Phi Nhung cong môi :

- Vì anh cũng từng là sinh viên , phải không anh.

Chợt nhớ ra , cô nghiêng đầu hỏi :

- Thời gian du học bên Pháp có lẽ anh cũng có một cô bạn nhảy tâm đầu ý hợp ?

Vĩnh Kha cười. Không xác nhận nhưng cũng không phủ định.

Phi Nhung tuyên bố :

- Phi Nhung biết mà.

Vĩnh Kha nhìn cô :

- Phi Nhung thử đoán xem.

Giọng cô hờn ghen :

- Làm sao Phi Nhung biết được trái tim của anh có mấy ngăn.

Vĩnh Kha cười thành tiếng :

- Bộ tôi ... yêu nhiều lắm sao ?

Đong đưa mắt , cô dài giọng :

- Phi Nhung không biết là một anh chàng như anh đã có bao nhiêu cô bồ.

Vĩnh Kha đùa :

- Coi bộ trong cái nhìn của Phi Nhung tôi là một người thật ... kinh khủng.

Ngã người trên nệm xe , Phi Nhung khép nhẹ mắt. Kinh khủng ? Không. Quyến rũ. Một người đàn ông thật quyến rũ. Đó là ấn tượng mà anh đã để lại cho cô trong lần gặp đầu tiên.

Gió đêm phả nhẹ qua cửa kính. Những sợi tóc ngắn thơm của Phi Nhung tung lên.

Vĩnh Kha lặng ngắm Phi Nhung. Một vẻ đẹp thật dịu dàng nhưng đầy gợi cảm.

Trong một thoáng , trái tim của Vĩnh Kha chợt mềm lại. Anh mỉm cười một mình khi nghĩ đến nội của anh. Biết đâu sự chọn lựa của bà sẽ đem đến cho anh một cô gái thật hiền dịu dễ thương và anh sẽ dừng bước chân lững tở bên cô gái ấy.

oOo

Đang dùng kéo cắt mấy chiếc là sau bụi hồng trắng. Chợt nghe tiếng còi xe Đông An liền chạy ra cổng.

Từ trên tắc xi bước xuống , bà Phú Tường gọi rối rít :

- Đông An ... Nhanh lên , cô giúp ta một tay nào.

Nhấc hai chiếc xách du lịch lên. Vĩnh Kha phán :

- Thôi khỏi nội à. Con tự xách được mà. Không cần đến Đông An đâu.

Đông An sốt sắng giành :

- Anh để tôi xách cho.

Nhìn Đông An bằng ánh mắt giễu cợt. Vĩnh Kha nhún vai :

- Liệu cô có thể xách cả ... hai chiếc xách cồng kềnh này không ?

Nhìn hai chiếc xách to đùng. Đông An ngắc ngứ :

- Cả ... hai ?

Vĩnh Kha tỉnh tỉnh :

- Chứ không lẽ một.

Trước nụ cười châm chọc của Vĩnh Kha. Đông An cảm thấy nổi nóng. Cô hùng hồn phản :

- Sao lại không được chứ ? Hai cái hay ... ba , bốn chiếc tôi cũng xách được hết.

Vĩnh Kha cười nhạo :

- Có thật không đó.

Đông An tuyên bố :

- Sao lại không thật. Chuyện nhỏ.

Đúng là một cô nhóc thích làm tàng. Vĩnh Kha thách đố :

- Thế thì cô chịu khó mang cả hai chiếc xách này lên trên tầng ba giùm tôi nhé. Còn tôi , đi tay không cho ... khỏe.

Không kịp để Đông An phản ứng , Vĩnh Kha liền thả hai chiếc xách đang cầm trên tay xuống đất rồi tỉnh bơ đi vào nhà bất chấp ánh mắt ... đầy oán hận của cô.

Lặng lẽ mang từng chiếc xách to đùng đi lên từng bậc thang , Đông An rửa thắm. Vĩnh Kha đúng là một tên đàn ông ... bất lịch sự nhất hành tinh.

Đi ra khỏi phòng tắm với tiếng huýt sáo vui vẻ , vừa thấy cô Vĩnh Kha phá lên cười :

- Xong rồi chứ ?

Đông An cố nuốt cục tức xuống cổ :

- Vâng.

Vĩnh Kha nháy mắt :

- Hình như cũng ... nhẹ hều. Chỉ có ... vài chục ký lô chứ mấy.

Đông An so vai :

- Bình thường.

Vĩnh Kha cà khịa :

- Sao tôi thấy sắc mặt cô ... hơi xanh xanh ?

Đông An mím môi lại.

Vĩnh Kha lại cười :

- Hay cô không được khỏe ?

Quê không thể tả , Đông An định chuẩn êm nhưng Vĩnh Kha đâu dễ buông tha cho cô. Anh châm chọc :

- Người ta bảo , khi thiếu ôxy vì chạy lên chạy xuống cầu thang Đông An mặt có thể chuyển sang màu xanh xám.

Chà mạnh hai tay lên má , Đông An nguýt Vĩnh Kha một cái :

- Đó là anh có nhiều tưởng tượng. Tôi thấy mình vẫn ... bình thường.

Vĩnh Kha trêu :

- Đừng khóc nhé cô nhóc. Tôi không đỡ được đâu. Và cũng đừng mắt công xát tay lên mặt như thế.

Đúng là tức Vĩnh Kha đến phát khóc được , nhưng Đông An cũng phải bật cười về cách nói chuyện của anh.

Sau chuyến đi Đà Lạt về , anh chàng giám đốc tương lai của cô có vẻ ... cởi mở hơn. Có lẽ anh đã hết giận cô vì một loạt sự việc gây rắc rối cho anh và Phi Nhung.

Vĩnh Kha vui vẻ nhận xét :

- Khi cô cười , tôi thấy cũng ... tạm được.

Đông An lý sự :

- Bộ bình thường mặt tôi như ma le hả ?

Vĩnh Kha trêu :

- Không đến nỗi như thế nhưng xấu tệ.

Đông An tròn mắt :

- Xấu ?

Vĩnh Kha tỉnh bơ cười :

- Tất nhiên.

Đông An hoang mang nhìn Vĩnh Kha. Cô không tin là mình xấu tệ. Dù cô không hề trang điểm và chạy theo thời trang nhưng ít ra cũng đã có ... một tá tên đàn ông từng đi theo tán tỉnh cô và bị cô trừng trị thích đáng. Thế mà Vĩnh Kha lại bảo là cô xấu xí. Vậy là sao nhỉ.

Chăm chú nhìn Đông An với ánh mắt thú vị , Vĩnh Kha lắc đầu cười. Cô nhỏ này thường làm anh liên tưởng đến một chú nhím đang mắc bẫy. Anh cũng không hiểu vì sao anh lại thích chọc cho cô nổi giận. Và cũng không hiểu vì sao sau một tuần lang thang trên Đà Lạt , anh chợt cảm thấy vui vui khi gặp lại cô. Dùng chiếc khăn tắm vỗ mạnh vào tóc , Vĩnh Kha nheo mắt :

- Cô có thích ăn dâu Đà Lạt không ?

Đông An trả lời nhát gừng :

- Không !

Vĩnh Kha cười lớn :

- Khoai mật ?

- Không.

- Hoa bắt tử ?

- Không.

- Nón thông ?

- Không.

Vĩnh Kha nhướn mày :

- Hay là ... vừa khoai mật , vừa dâu Đà Lạt , vừa nón thông ?

Đông An nhếch môi :

- Không. Xin cảm ơn !

Tuyên bố xong , cô xập mạnh cánh cửa và đi ra ngoài. Còn lại một mình , Vĩnh Kha bật cười. Không. Không. Có lẽ cô nhỏ này ghét anh lắm. Mà anh cũng chẳng khoái gì cô. Cô thường đem đến cho anh những sự rắc rối. Đùa với cô một chút , thế thôi.

Vĩnh Kha soạn đồ trong xách ra.

Một chiếc du thuyền làm bằng gỗ thật đẹp là món quà của Phi Nhung tặng cho anh khiến anh chợt nhớ đến cuộc đi chơi vừa mới kết thúc.

Một tuần lễ ở Đà Lạt trôi qua thật nhàm chán. Phong cảnh đẹp của thành phố sương mù mộng mơ cũng không đem lại niềm vui cho anh mặc dù bên cạnh anh lúc nào cũng có Phi Nhung quấn quýt. Anh cũng chẳng hiểu được vì sao khi kết thúc cuộc đi chơi anh lại cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn.

Có tiếng gõ cửa phòng. Giọng bà Phú Tường vang lên :

- Vĩnh Kha ...

Vĩnh Kha đứng dậy mở cửa , anh lễ phép chào :

- Dạ , mời nội vào phòng ...

Ngồi xuống chiếc ghế Vĩnh Kha vừa kéo ra , bà Phú Tường giọng đầy uy quyền :

- Ta có chuyện cần bàn với con.

Vĩnh Kha nhú mày :

- Ngay bây giờ hả nội ?

Bà Phú Tường gật đầu :

- Đúng như thế.

Vĩnh Kha ngập ngừng :

- Nội vừa đi xa về. Nội không nằm nghỉ một lát cho khỏe sao ?

Bà Phú Tường nghiêm mặt :

- Ta không mệt. Ngồi trên máy bay chỉ bấy nhiêu phút có gì để mệt đâu Vĩnh Kha. Chuyện của ta định bàn với con cần thiết đến mức ta không còn đủ kiên nhẫn để đợi chờ nữa.

Vĩnh Kha hơi chồm người ra phía trước :

- Xin nội cứ nói.

Nhìn chăm chăm vào mặt Vĩnh Kha , bà Phú Tường phán :

- Ta muốn bàn đến chuyện hôn nhân của con.

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Thế mà nội làm con cứ tưởng có chuyện gì nghiêm trọng lắm.

Bà Phú Tường không đổi sắc mặt :

- Thế con cho rằng chuyện hôn nhân là trò đùa sao Vĩnh Kha ?

Vĩnh Kha nhướn mày :

- Con không xem là trò đùa nhưng con cũng không quan trọng nó ... như nội.

Bà Phú Tường hừ nhẹ trong cổ :

- Thế con cho vấn đề gì mới là quan trọng ?

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Công việc và sự nghiệp , nội à.

Bà Phú Tường ngạc nhiên :

- Con còn muốn gì nữa. Nay mai con sẽ là người thay thế nội điều hành toàn bộ hoạt động của công ty. Con sẽ là giám đốc của một công ty lớn nhất thành phố. Con vẫn chưa hài lòng sao ?

Vĩnh Kha chùng giọng :

- Con muốn công ty của chúng ta mở rộng thị trường với quy mô lớn hơn nữa. Những gì nội làm được dù rất tốt nhưng điều đó không có nghĩa là con sẽ dừng lại. Trên thương trường , không tiếp tục thăng tiến điều đó cũng đồng nghĩa với lùi bước.

Bà Phú Tường tắc lưỡi :

- Ta hiểu. Một người đàn ông cần phải có nhiều tham vọng. Nhưng con đừng quên là con đã ba mươi tuổi. Tam thập nhi lập. Ngày nào mà con chưa cưới vợ thì ngày đó ta chưa an tâm. Một người đàn ông chỉ có sự nghiệp mà không có một mái ấm gia đình thì xem như chưa có gì cả.

Vĩnh Kha cười vui :

- Nội không sợ một ngày nào đó bỗng dưng con bắt nội tổ chức cưới gấp sao.

Bà Phú Tường giọng khấp khởi :

- Nếu con muốn , ta sẽ tổ chức cưới Phi Nhung cho con.

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Con chưa nghĩ đến chuyện đó.

Bà Phú Tường nhướn mày :

- Con nói như thế là có ý gì ?

Khẽ so vai Vĩnh Kha phán :

- Con và Phi Nhung chỉ mới quen nhau , một thời gian quá ngắn không đủ để đi đến mọi quyết định quan trọng , nếu nội cho việc hôn nhân là quan trọng.

Bà Phú Tường kêu lên :

- Sao , Vĩnh Kha ? Thế con còn muốn ta chờ đợi con đến bao giờ nữa ? Thế con không biết là sự kiên nhẫn của ta có giới hạn sao. Những ngày bên nhau trên Đà Lạt không đủ để con và Phi Nhung hiểu nhau sao ?

Vĩnh Kha trầm giọng :

- Con cần thêm một thời gian nữa , nội à.

Cau mày , bà Phú Tường chăm chú nhìn Vĩnh Kha :

- Khi nào thì con có câu trả lời cho nội đây ?

Vĩnh Kha lúng túng :

- Con cũng chưa biết nữa.

Giận dữ nhìn Vĩnh Kha , bà Phú Tường thở hắt thật mạnh. Thế đấy , trong lúc bà thấp thỏm mất ăn mất ngủ tính chuyện hôn nhân của đứa cháu nội duy nhất thì nó lại thản nhiên như không.

Một tuần lễ ở Đà Lạt đã trôi qua không như sự mong đợi của bà. Thái độ của Vĩnh Kha đối với Phi

Nhung dù rất lịch sự ân cần nhưng vẫn chưa đủ làm bà hài lòng.

Hình như tình yêu chưa hề đến với Vĩnh Kha. Đó là điều mà bà lo sợ nhất.

Bà Phú Tường bực dọc :

- Ta muốn có một câu trả lời. Con phải hiểu là ta không thể chờ đợi con mãi được nữa.

Không muốn làm bà Phú Tường nổi giận , Vĩnh Kha tìm kế hoãn binh :

- Sớm thôi mà nội. Con không để nội đợi lâu nữa đâu.

Lắc đầu với vẻ phiền muộn , bà Phú Tường phán :

- Con làm ta thất vọng quá đỗi. Có lẽ nội của Phi Nhung cũng thất vọng như ta khi thấy con vẫn xem Phi Nhung như một kẻ xa lạ.

Vĩnh Kha lắc đầu cười. Anh thật sự không hiểu nội anh nữa. Một tuần lễ. Đó là một thời gian quá chớp nhoáng. Có lẽ nội anh vì quá sốt ruột muốn anh lập gia đình nên bà không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi nữa.

Vĩnh Kha nói lảng qua chuyện khác :

- Nội đã phân phát quà Đà Lạt cho mọi người trong nhà chưa ?

Bà Phú Tường hắng giọng :

- Ta định nhờ Đông An làm giúp nội chuyện đó.

Vĩnh Kha lắc đầu cười :

- Lại Đông An.

Bà Phú Tường chăm chú nhìn Vĩnh Kha :

- Con không thích Đông An sao ?

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Con nghĩ là cô ta sẽ làm hỏng mọi chuyện. Chưa bao giờ cô ta làm được một cái gì đó cho ra hồn.

Bà Phú Tường gật đầu :

- Ta cũng nghĩ như con. Con bé không làm nên trò trống gì. Nhiều lúc chỉ làm cho ta thêm bức mình.

Vĩnh Kha thắc mắc :

- Thế tại sao nội lại tuyển một nhân viên như Đông An vào làm việc trong công ty ?

Bà Phú Tường tắc lưỡi :

- Vì nề tình luật sư Doãn nên ta mới nhận nó vào làm việc và sắp xếp cho nó một chỗ ở. Dù gì ta và luật sư Doãn cũng là chỗ quen biết với nhau. Ta không muốn từ chối lời yêu cầu của ông ấy.

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Thế thì nội còn kêu ca nổi gì nữa.

Bà Phú Tường thở dài :

- Ta biết là Đông An đã mang đến cho con nhiều phiền toái. Với ta cũng thế , nhưng biết làm sao được. Không muốn bà Phú Tường trở về đề tài muôn thuở là vấn đề ... hôn nhân của anh , Vĩnh Kha đành tiếp tục câu chuyện ... lảng nhách mà anh nghĩ không hề ăn nhập đến anh :

- Hình như Đông An không còn ai là bà con thân thích , phải không nội ?

Bà Phú Tường háng giọng :

- Nó là một con bé mồ côi.

Vĩnh Kha tỏ vẻ quan tâm :

- Thế sao ?

Bà Phú Tường phàn :

- Luật sư Doãn cho ta biết là Đông An mồ côi cha mẹ. Ông bà nội của Đông An cũng vừa qua đời cách đây mấy năm. Sắp xếp cho Đông An một chỗ trong ngôi nhà rộng lớn của mình cũng là một điều tốt phải không Vĩnh Kha ?

Vĩnh Kha gật đầu :

- Dạ ...

Bà Phú Tường thở dài nói tiếp :

- Mỗi lúc la rầy Đông An , ta lại thấy ái náy với luật sư Doãn nhưng không la thì không được. Con nhỏ nhiều lúc làm ta muốn điên đầu.

Vĩnh Kha tò mò :

- Tại sao luật sư Doãn lại muốn bảo trợ Đông An ?

Bà Phú Tường tắc lưỡi :

- Nghe luật sư Doãn bảo , ông nội của Đông An là bạn thân của luật sư.

Nhắc đến luật sư Doãn , Vĩnh Kha nói đến với lòng đầy kính trọng. Đó là một vị luật sư trạc tuổi lục tuần , bạn thân của bà nội anh. Đã lâu rồi , anh không gặp lại ông kể từ khi ông về lại Trà Vinh.

Bà Phú Tường vui vẻ bảo :

- Sắp tới đây , ta và luật sư Doãn cùng tổ chức lễ thượng thọ cùng một lần.

Vĩnh Kha sôi nổi :

- Như thế , con sẽ có dịp gặp lại luật sư.

Bà Phú Tường gật đầu :

- Hiện tại luật sư đang làm việc tại Trà Vinh , nếu không ông ấy đã thường xuyên đến đây chơi.

Chợt nhận thấy câu chuyện đã đi quá ... xa. Vừa đứng dậy , bà Phú Tường vừa nói tiếp :

- Ta đi ra vườn đây. Ta vẫn không quên chuyện hôn nhân của con đâu. Ta tạm không bàn đến nữa vì dù sao con cũng vừa đi xa về. Ta sẽ nói chuyện với con vào sáng mai ...

Vĩnh Kha gượng cười. Tiễn bà Phú Tường ra cửa , anh cố vớt vát :

- Công việc ở công ty đang bề bộn mà nội. Ngày mai , con lại phải gặp bên đối tác để bàn công việc làm ăn ...

Chậm rãi đi xuống từng bậc thang dát đá thạch anh trong suốt , bà Phú Tường đi ra vườn. Đông An đang có mặt ở đó. Nhấp nhấp chiếc kéo cắt lá sâu , cô không hề hay là bà Phú Tường đang lặng yên quan sát cô ở một khoảng cách rất gần.

Khuôn mặt đang cau có của bà chợt giãn ra. Đó là một hình ảnh bà chưa nhìn thấy bao giờ.

Một Đông An thật hồn nhiên với rèm mi cong cong nghịch ngợm. Đôi môi hồng hơi dẩu lên một cách đáng yêu. Bộ đồ katê rẻ tiền Đông An đang mặc không hề làm giảm đi vẻ đẹp của cô , mà ngược lại.

Gọi cảm một cách đáng yêu.

Chiếc áo tay ngắn để lộ đôi tay trần hồng hào khỏe mạnh. Chiếc quần lửng quá gối với một đường thêu đơn giản cùng màu với màu vải. Tất cả chỉ có thế. Vậy mà bà Phú Tường cảm thấy cuốn hút một cách kỳ lạ. Càng nhìn càng thấy đẹp. Lôi cuốn một cách dịu dàng.

Hừm ...

Tiếng đặng hăng của bà Phú Tường làm Đông An khẽ giật mình. Cô bối rối :

- Chào bà ...

Bà Phú Tường nghiêm mặt :

- Cô đang làm gì đó ?

Đông An mỉm cười :

- Dạ , cháu đang cắt lá sâu.

Bà Phú Tường nhướn mày :

- Thế ông lão làm vườn đâu ?

Đông An nhỏ nhẹ :

- Thưa , bác ấy đã đi nghỉ.

Chăm chú nhìn Đông An , bà Phú Tường bắt bẻ :

- Sao cô lại làm công việc của người khác ?

- ...

- Công việc của cô là gì , có lẽ cô đã biết. Thay vì lưu trữ công văn , giấy tờ thật tốt thì cô lại làm lộn tung phèo cả lên rồi nghịch ngợm với cây cỏ. Cô có biết là cô sẽ phá hỏng vườn hồng của ta không ?

Đông An nhũn nhặn :

- Thưa không , làm sao cháu có thể phá hỏng vườn hồng của bà được khi cháu rất yêu hồng.

Bà Phú Tường nhíu mày :

- Vì sao cô dám đoán quyết như thế ?

Đông An nhỏ nhẹ :

- Thưa , vì cháu đã xin bác làm vườn phụ chăm sóc vườn hồng gần một tháng nay. Bác ấy rất hài lòng về cháu.

- Hừ ...

- Cháu biết cách săn sóc từng loài hoa như thế nào. Cháu biết thời kỳ sinh trưởng cũng như thời kỳ cây ra hoa , cháu cũng biết phải xử lý sâu hại lá như thế nào. Cháu cũng có đôi chút kiến thức về trồng kiểng nữa. Và lại , khi có một tình yêu với hoa người ta không thể đi đến sự hủy diệt. Tình yêu với hoa sẽ làm nảy sinh sự sống lâu dài cho hoa.

Bà Phú Tường cười nhạo :

- Nếu ta chứng minh là cô nói dối thì đừng có trách ta đấy nhé.

Đông An mở to mắt nhìn bà Phú Tường. Tại sao cô lại phải nói dối nhỉ. Mà cô cũng không thể hiểu được tại sao bà Phú Tường luôn luôn nghi ngờ khả năng của cô.

Giọng bà Phú Tường cao ngạo :

- Nào ! Hãy nói đi , cô có kiến thức gì về chăm sóc hoa và kiểng ? Nếu nói không được là không xong với ta đâu nhé.

Cô lễ phép :

- Cháu không hề nói dối.

Bà Phú Tường hất hàm :

- Thế thì cô nói đi , cô hiểu gì về hoa về cỏ.

Đông An hít một hơi thật dài. Dí chân lên thảm cỏ mềm , chợt cô cảm thấy hơi ... run. Đúng là cô tự mình chui vào bẫy rồi lại phải vất vả để tìm cách thoát ra.

Giọng cô ngắt ngứ :

- Cháu ...

Bà Phú Tường đắc thắng :

- Đông An ... Hừ ? Cô bảo là cô có nhiều hiểu biết về hoa. Vậy ta muốn biết , hoa là biểu tượng cho những gì ?

Thu hết can đảm để nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng khắc nghiệt của bà Phú Tường , Đông An nhỏ nhẹ :

- Cháu biết là lúc này mình đã ...

Bà Phú Tường nóng nảy cắt ngang :

- Cô nói đi ... Có lẽ ta cần phải học hỏi ở cô nhiều.

Đông An giọng khỏ sở :

- Thật ra thì những hiểu biết của cháu chỉ sơ sơ.

Chăm chăm nhìn Đông An , bà Phú Tường phán :

- Thế thì tại sao cô dám phá phách vườn hồng của ta ?

Hết cả hồn , Đông An vội nói :

- Cháu không phải là một kẻ phá hoại.

Hất hàm chỉ một mớ lá hồng đang nằm trên bãi cỏ , bà Phú Tường tuyên bố :

- Không hiểu biết gì về hoa mà dám cả gan tĩa lá ngắt cành , cô có muốn ta bắt đền cô không ? Ai cho phép cô tự tiện chăm sóc vườn hồng. Được rồi , ngày mai ta sẽ cho bác làm vườn nghĩ việc về tội đã để cho cô lộng hành phá phách gần một tháng nay mà không có ý kiến.

Đông An nhìn bà Phú Tường với vẻ lo lắng. Có thể bà giám đốc khó tính của cô sẽ làm như thế thật.

Giọng cô rầu rĩ :

- Mọi chuyện là do cháu.

Bà Phú Tường khẳng định :

- Cô không cần phải bênh vực. Bác làm vườn phải chịu trách nhiệm trong chuyện này.

Đông An hít một hơi thật dài :

- Nhưng thưa bà , vườn hồng vẫn tốt tươi hơn bao giờ hết.

Bà Phú Tường nhăn mặt :

- Ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra. Biết đâu một ngày nào đó , vườn hồng của ta sẽ tàn lụi và lúc ấy mấy người sẽ đổ tội do ... sâu rầy.

Đông An kêu lên :

- Không thể có chuyện đó được , thưa bà.

Bà Phú Tường hậm hực :

- Sao lại không xảy ra chuyện ấy. Chính cô đã bảo là cô chỉ hiểu ... sơ sơ về hoa , cỏ. Chỉ hiểu sơ sơ mà dám cắt hết một đồng lá hồng kể ra cô cũng liều mạng đấy.

Đông An mở to mắt nhìn bà Phú Tường. Đã leo lên lưng cọp , coi bộ chịu khó cõn vẫn tốt hơn là nhảy xuống.

Giọng cô ngắc ngứ :

- Thật ra cháu biết chăm sóc hoa rất rành chứ không phải ... sơ sơ. Những hiểu biết của cháu về cây cỏ cũng khá khá.

Hừ một tiếng trong cổ , bà Phú Tường bực dọc phán :

- Ta đùa với cô chẳng ?

Đông An lễ phép :

- Thưa , cháu không dám đùa.

Bà Phú Tường cao giọng :

- Thế thì nói đi. Theo cô , hoa biểu tượng cho những gì ?

Liếc nhìn vẻ mặt khó khăn của bà Phú Tường , Đông An giọng mềm mại :

- Thưa bà , hoa là kết tinh của cái đẹp , là biểu tượng cho tình yêu và sự trong sáng tuyệt vời. Hoa còn tượng trưng cho sự tinh khiết đối với đất trời và tổ tiên. Người Việt Nam yêu hoa kiểng như một tập quán truyền thống ít có dân tộc nào có được. Mọi người đã xem hoa kiểng là biểu tượng của những tình cảm sâu lắng và tinh tế nhất. Hoa và kiểng được biểu thị bằng nhiều hình tượng đẹp , chẳng hạn như đại phu tùng , quân tử trúc , ngư sử mai ... Nhà thơ Tô Đông Pha đã từng thốt lên : " Ninh khả thực vô nhục , bất khả thư vô trúc " - Thà ăn thiếu thịt chứ không thể nhà ở mà không trồng trúc. Lý Thái Tông xây chùa theo hình sen nở. Thời Khổng Tử , người Trung Quốc lấy hoa cúc tượng trưng cho thắng lợi. Còn người Pháp , họ là dân tộc đầu tiên dùng hoa hồng để nói lên tình yêu.

Chăm chú nhìn khuôn mặt đẹp đang bối rối một cách dễ thương , bà Phú Tường không khỏi ngỡ ngàng. Một Đông An khác đang đối diện với bà. Bà không hề nghĩ là cô có một kiến thức sâu rộng như thế.

Bà hát hàm :

- Thế cô hiểu gì về kiểng ?

Đông An nhỏ nhẹ :

- Người chơi cây cảnh chịu ảnh hưởng của nghệ thuật phươngng Đông và triết lý Lão Trang nên nhìn cái đẹp bằng cái tâm , bằng sự thể nghiệm , không thích sự phô trương ồn ào. Hơn nữa , phương Đông rất kính trọng người già , người có tuổi , xem cây kiểng là hình ảnh tiêu biểu cho tuổi thọ , cho vinh hoa phú quý. Người Nhật thích những loại cây có hoa quả sum suê. Trung Quốc thích tùng , trúc ... Người Việt Nam lại rất ưa chuộng sanh , đa , đề , thiên tuế ... là những cây có tuổi thọ trung bình lâu , gốc rễ mạnh mẽ , gợi lên những nét phong sương già dặn , tượng trưng cho sự tỪng trải và khổ luyện ... của con người Việt Nam.

Đang hùng hồn , Đông An vội im bất khi thấy dường như cô đã huyền thuyên hơi nhiều.

Giọng bà Phú Tường khuyến khích :

- Cô cứ nói tiếp đi.

Đông An bối rối :

- Xin lỗi , này giờ cháu nói hơi lung tung. Nếu có gì nghe không lọt tai mong bà thứ lỗi.

Bà Phú Tường dịu giọng :

- Không , thật ra thì những hiểu biết của cô về hoa kiểng không đến nỗi nào. Cô làm ta khá bất ngờ đấy.

Cụp mí nhìn xuống đất , Đông An nhỏ nhẹ :

- Cháu chỉ là một con ếch ngồi dưới đáy giếng.

Bà Phú Tường lắc đầu cười. Có lẽ vì bà hay quát nạt nên Đông An sợ hãi bà. Phải chăng chính vì vậy mà cô không có dịp bộc lộ hết khả năng của mình.

Giọng bà đầy thú vị :

- Hãy cùng ta đến vườn kiểng. Để xem những hiểu biết của cô còn đến đâu nữa.

Lót tót đi sau lưng bà Phú Tường , Đông An tự thầm trách cô là Đông An sự. Phải chi cô đừng huyền thuyên này giờ thì đâu có bị rắc rối. Không chừng bà Phú Tường lại bắt cô chăm sóc vườn kiểng của bà cũng nên. Nói gì thì nói , cô vẫn thích được nâng niu từng nụ hồng hơn là làm việc với mấy chậu kiểng trong vườn.

Dừng chân trước những cây kiểng được chăm sóc , tạo dáng thật công phu bà Phú Tường chăm chú nhìn Đông An :

- Cô có biết chủ đề của những chậu kiểng này là gì không ?

Đông An nhỏ nhẹ :

- Thừa , đó là tứ hữu : mai , lan , cúc , trúc ... Còn đây là tứ linh : long , ly , quy , phụng ...

Bà Phú Tường khen ngợi :

- Hay quá. Cô đã phân biệt được tứ hữu và tứ linh. Kiến thức về cây cảnh của cô không đến nỗi nào.

Đi tiếp đến những chậu kiểng khác ở cuối đường đi , nở một nụ cười thật hiền Đông An tiếp :

- Còn thừa bà , đây là tam tài : thiên , địa , nhân.

Bà Phú Tường tấm tắc :

- Cô đã thấu hiểu được tứ hữu , tứ linh và tam tài. Đây là những ý tưởng cao xa của triết học cổ Trung Quốc. Càng lúc cô càng làm ta ngạc nhiên về kiến thức của cô.

Đông An nhỏ nhẹ :

- Thật ra thì cháu chỉ biết được qua sách vở.

Bà Phú Tường hăng giọng :

- Ta rất hà tiện lời khen , nhưng không thể không khen được cô.

Đông An cười hiền. Được khen dầu sao cũng dễ chịu hơn là bị la mắng toi bời.

Gật gù , bà Phú Tường tuyên bố :

- Thôi được , cô vào nhà đi.

Chỉ chờ có thế , chào bà Phú Tường xong Đông An vội đi nhanh vào nhà. Về mặt cô hân hoan đến nỗi chị Năm phải chặn lại hỏi :

- Gì thế Đông An ?

Cô mỉm cười :

- Dạ , có gì đâu.

Chị Năm nguyền dài :

- Này , đừng có nói dối chị đây nhé.

Đông An cười :

- Sao chị lại nói thế.

Dí tay lên chót mũi thanh tú của Đông An , chị Năm phán :

- Vì nhìn mặt Đông An hí hửng lắm. Nhất định là có chuyện vui.

Đông An chu môi :

- Chị thử đoán coi.

Chị Năm cười lớn :

- Đông An được bà chủ cho qua Đà Lạt chứ gì. Chị và bà quản gia cũng vừa mới ăn khoai mật xong. Ngọt ời là ngọt.

- Chị không để phần cho em sao ?

Chị Năm cười lớn :

- Đông An cũng có phần rồi chứ bộ.

Đông An dẫu môi :

- Em đâu có quà.

Chị Năm cốc nhẹ lên đầu cô :

- Nói dối.

Đông An cười :

- Em nói thật đấy. Nhưng mà không sao , vì em cũng đâu thích khoai mật như chị đâu.

- Sao thế ?

Giọng cô lí lắc :

- Em đâu có thích mập.

Chị Năm vẽ mặt lo lắng :

- Bộ ăn khoai mật mập lên hả Đông An ?

Đông An cười cười :

- Chứ còn gì nữa. Nhất là khoai đường. Khoai Đà Lạt nghe nói có hàm lượng đường cao gấp ... trăm lần khoai thường đó.

Chị Năm trợn mắt :

- Gì mà gấp trăm lần vậy cưng.

Đông An chép miệng :

- Em nói thật đó. Mấy con số đó là do mấy khoa học đưa ra chứ đâu phải em muốn nói gì cũng được.

Chị Năm nhíu mày :

- Gấp gì mà đến một trăm lần vậy ?

Cổ nhin cười, Đông An hếch cao mũi :

- Các nhà khoa học nói chứ em đâu có nói.

Chị Năm bắn khoăn :

- Có khi nào họ nói trật lất không ?

Đông An hùng hồn :

- Không. Nếu không tin , chị cứ nhìn mấy cô gái Đà Lạt thì biết. Người nào cũng mập hết đó.

Chị Năm ngạc nhiên :

- Bộ con gái Đà Lạt ai cũng ... ăn khoai mật hết sao ?

Đông An làm mặt tỉnh :

- Dạ...

Chị Năm buột miệng :

- Ngộ quá ha.

Đông An lý lắc :

- Có người ban đầu không thích ăn khoai mật nhưng ngày nào cũng thấy khoai mật, riết một rồi cũng .. thích ăn.

Chị Năm nhìn Đông An với vẻ nghi ngờ :

- Em đừng xạo chị đó nghe.

Đông An tỉnh tỉnh :

- Xạo chị có ích gì.

Chị Năm chép miệng :

- Chị mới cân ngày hôm kia, tròn tròn 80 ký lô rồi cung ơi.

Đông An đùa :

- Nhưng có thể bây giờ đã 81 ký rồi.

Chị Năm phán :

- Mập quá cũng kỳ kỳ phải không cung. Mai mốt về quê thăm, chị sợ Ông xã chị chê quá.

Đông An cười :

- Anh thương chị nhiều đến thế. Một ký nữa cũng không sao đâu.

Chị Năm cười thành tiếng :

- Nếu ăn khoai mì mà lên ... một ký lô thì Đông An phải ăn khoai mì thật nhiều nhiều mới được.

Đông An kêu lên :

- Thôi. Chị đừng xúi dại em đó.

Chị Năm mắng yêu :

- Gầy như cây tăm hương bộ Đông An tưởng mình bự con lắm sao.

Đông An cười hồn nhiên :

- Em thích gầy như Kate Moss.

Chị Năm tò mò :

- Kate Moss là ai.

Đông An khúc khích :

- Một cô người mẫu rất đẹp nhưng gầy như... cây tăm.

Chị Năm bật cười :

- Cái con nhỏ này thích đùa ghê.

Phóng chạy lên lầu, Đông An quên mất cô định kể với chị Năm về chuyện bà Phú Tường quay cô mòng mòng về hoa và kiếng. May mà cô đã qua được ... kỳ thi sát hạch bất ngờ ấy.

-Cô còn nhớ tôi không ?

Phải mất đến mấy giây, Đông An mới nhớ được cô đã gặp anh chàng cao ráo , đẹp trai này trong trường hợp nào.

Dấu môi, cô phán :

- Tôi nhớ ra rồi.

- Cô có còn giận tôi không ?

Hơi mỉm cười, Đông An so vai :

- Tôi cũng không biết nữa.

- Tôi là Trường Duy. Còn cô, xin lỗi... ?

Đông An lắc đầu :

- Tôi không nói đâu.

Trường Duy chăm chú nhìn cô :

- Sao vậy ?

Đông An chu môi :

- Tôi đâu quen biết với anh.

Trường Duy mỉm cười :

- Cô quên rồi sao ? Dù gì chúng ta cũng đã từng nói chuyện với nhau.

Đông An lý sự :

- Cãi nhau thì đúng hơn.

Trường Duy háng giọng :

- Hôm đó, tôi cũng đã xin lỗi cô sau khi biết mình đã nhầm rồi mà.

Đông An háy anh một cái :

- Vì anh mà tôi đã bị bà giám đốc và cháu nội của bà la tôi bởi đó. Họ cho tôi là ... đồ vô tích sự.

Trường Duy mỉm cười :

- Chỉ là chuyện nhầm lẫn. Nếu có không giật đứt phiếu kiểm soát trên hành lý thì đâu có chuyện đó.

Chiếc samsonite của cô lại giống samsonite của tôi.

Đông An nhìn Trường Duy từ đầu xuống chân. Cũng như hôm cô gặp anh ở phi trường. Bảnh bao và lịch sự. Thế mà hôm đó cô đã mắng anh một trận to bởi.

- Anh đã tìm thấy chiếc samsonite của anh chưa ?

Trường Duy mỉm cười :

- Ngay sau đó ít phút.

Đông An lại háy anh một cái rồi cười.

Trường Duy nhả nhận :

- Cô đi hội chợ một mình à?

Đông An gật đầu :

- Vâng.

Nhìn như hút vào đôi mắt đen đang mở to, Trường Duy háng giọng :

- Cô vẫn chưa cho tôi biết tên của cô.

Đông An dấu môi :

- Tôi thấy chuyện ấy đâu cần thiết.

Trường Duy mỉm cười :

- Với tôi, rất cần thiết.

Đông An tròn mắt :

- Sao thế ?

Trường Duy trầm giọng :

- Vì hôm đó, tôi tự trách mình sao lại mất hút dấu của cô.

Đông An hơi cười :

- Anh đi tìm tôi để giành lại chiếc samsonite à ?

Trường Duy cười thành tiếng :

- Cô có cách nói chuyện rất dễ thương.

Lùa tay vào mái tóc ngắn ôm lấy khuôn mặt xinh xắn, Đông An mở to mắt nhìn Trường Duy. Chẳng hiểu sao cô lại thầm so sánh với Vĩnh Kha. Mạnh mẽ và đầy ấn tượng như nhau. Nhưng nếu Trường Duy lịch sự bao nhiêu thì Vĩnh Kha lại cao ngạo bấy nhiêu.

Cô lắc đầu :

- Tôi chỉ thấy mình đáng ghét thì có.

Trường Duy trầm giọng :

- Không. Rất dễ thương.

Đông An mỉm cười. Dù sao thì cách nói chuyện của Trường Duy cũng dễ gây thiện cảm cho người khác , nhất là khi ... người khác được khen ngợi sau khi vừa bị Vĩnh Kha dũa cho một trận toi bời vì sáng nay vô ý làm mất tờ công văn của công ty

Mà cô cũng đáng trí thật. Những tờ công văn cần cho phòng của anh , cô lại cắc có chuyển xuống phòng ... y tế.

Trường Duy nhắc lại lời đề nghị :

- Hãy cho tôi biết tên của cô đi.

Đông An tròn mắt :

- Bộ cần thiết lắm sao ?

Trường Duy gật đầu :

- Đúng thế.

- Nếu tôi không nói ?

Trường Duy cười :

- Cô là người có một trái tim bằng đá.

Đông An cười nho nhỏ :

- Chỉ vì một cái tên mà mọi chuyện lại nghiêm trọng đến thế sao ?

Trường Duy nháy mắt :

- Nhưng tôi tin là cô không muốn mang một trái tim đá chút nào.

Đông An chun mũi :

- Anh lý sự khôn lắm.

Trường Duy cười thật âm :

- Thế mà vẫn chưa thắng được cô.

Đông An cười cười :

- Anh muốn gọi tôi bằng tên gì thì cứ gọi tên ấy. Không cấm.

Trường Duy lắc đầu cười :

- Một cái tên thật có giá trị gấp vạn lần.

Đông An cười hồn nhiên :

- Như thế thì .. quá ít.

Thú vị vì cách nói chuyện rất dễ thương của cô, Trường Duy nghiêng đầu hỏi :

- Một triệu lần nhé ?

Đông An khúc khích :

- Vẫn còn ít.

Trường Duy vui vẻ :

- Một tỷ tỷ lần.

Dấu mâu với vẻ nghịch ngợm, Đông An phán :

- Thôi được. Vì là một tỷ tỷ lần nên tôi sẽ cho anh biết tên của tôi.

Trường Duy cười khuyến khích :

- Tôi đang chờ đây....

Cô cười tươi tắn :

- Đông An.

Trường Duy kêu lên :

- Một cái tên thật dễ thương và đầy tính cách.

Đông An lý sự :

- Bộ tên mà cũng có ... tính cách nữa sao ?

Trường Duy gật đầu :

- Một cái tên rất hợp với cô.

- Nói theo cách nói của anh thì tôi ... dễ thương và đầy tính cách ?

Trường Duy cũng cười :

- Chứ còn gì nữa.

Đông An lắc đầu :

- Tôi không tin những lời anh nói đâu.

Trường Duy ngạc nhiên :

- Vì sao thế ?

Bậm môi, Đông An phán :

- Nếu anh nói đúng, tôi đã được bà giám đốc và cháu nội của bà ấy khen chứ đâu thường xuyên bị la toi bời.

Trường Duy gặng hỏi :

- Bà giám đốc của cô hay la cô lắm hả ?

Thở dài, Đông An trả lời :

- Vâng.

- Thế còn cháu nội của bà ?

- Vĩnh Kha cũng không thua kém gì. Đó là người... suýt mất chiếc samsonite.

Dù vẻ mặt Đông An đang rầu rĩ, Trường Duy cũng phải bật cười về cách nói chuyện đầy tính cách của cô.

Anh gật gù :

- Tôi hiểu rồi. Tại sao người ta có thể ngặng lời với một cô gái dễ thương và hồn nhiên như cô nhỉ ?

Đông An chu môi :

- Có thể vì tôi luôn làm cho họ bức mình.

Giọng Trường Duy quan tâm :

- Cô làm gì ở đó ?

Đông An buông gọn :

- Văn thư.

Trường Duy lắc đầu :

- Công việc đó không thích hợp với cô chút nào.

Đông An tò mò :

- Thế anh cho là tôi hợp với công việc gì ?

Trường Duy hắng giọng :

- Thư ký giám đốc.

Đông An kêu lên :

- Trời đất !

Anh nhìn cô không chớp mắt :

- Bộ cô lạ lắm sao ?

Đông An phán :

- Chưa còn gì nữa. Tôi không hiểu tại sao anh nghĩ là tôi có thể làm công việc đó. Chưa bao giờ tôi nghĩ đến công việc ấy, kể cả trong ... giấc mơ.

Trường Duy nhận xét :

- Tôi nghĩ như thế vì cô rất thông minh. Cô rất thích hợp với vai trò thư ký một giám đốc. Nếu người ta sắp xếp cô làm văn thư, đúng là một sự sai lầm không thể tha thứ.

Đông An cười :

- Nếu anh gặp bà giám đốc của tôi mà tuyên bố như thế, người không bao giờ được tha thứ chính là... anh.

Trường Duy bật cười :

- Bộ bà giám đốc của cô ghê gớm lắm sao ?

Đông An hắng giọng :

- Bà rất tài giỏi nhưng vô cùng khó tính và độc đoán.

Trường Duy tuyên bố :

- Nếu cô thích, cô sẽ làm thư ký cho công ty của tôi.

Đông An tròn mắt :

- Thế anh làm gì ?

Trường Duy mỉm cười :

- Giám đốc.

Đông An hồn nhiên :

- Thế sao ?

Trường Duy sốt sắng :

- Cô nhận lời chứ ?

Đông An lúc lắc mái tóc chấm ngang vai :

- Cảm ơn. Tôi chưa hề nghĩ đến chuyện rời bỏ công ty mà tôi đang làm việc ở đó.

Trường Duy chăm chú nhìn cô :

- Vì sao vậy Đông An ?

Đông An khẽ cắn môi :

- Vì tôi cũng yêu công việc của mình. Và lại, tôi chưa bao giờ tưởng tượng mình sẽ là một thư ký của giám đốc cả.

Trường Duy tò mò :

- Theo Đông An, một thư ký giám đốc phải như thế nào ?

Cô bặm môi :

- Thư ký giám đốc phải là một cô gái thật thời trang. Giày cao gót, váy ngắn, trang điểm lộng lẫy. Chưa hết, cô ta phải có một nhan sắc tuyệt vời.

Nhìn thu hút vào đôi rèm mi dài và cong thật dễ thương của Đông An, Trường Duy phán :

- Nhưng cô gái như thế , người ta có thể tìm thấy nhan nhản khắp nơi.

Đông An tròn mắt :

- Ở đâu ?

Trường Duy tuyên bố :

- Trên đường phố và trong vũ trường.

Thế là cả anh và cô cùng bật cười. Giọng Trường Duy ấm áp :

- Đông An mua được nhiều hàng trong hội chợ chưa ?

Cô chia một chiếc vòng bằng xà cừ khá dễ thương ra trước mặt, giọng vui vui :

- Như anh thấy đó, chẳng có gì cả. Đây là vật duy nhất tôi có thể mua được.

Trường Duy mỉm cười :

- Dù sao Đông An vẫn còn hơn tôi là có một chiếc vòng xinh xắn để mua. Tôi không mua được gì cả.

Cô tròn mắt nhìn anh :

- Vì sao thế ?

Trường Duy so vai :

- Hình như trong hội chợ đầu bụi và tiếng ồn này, tôi chẳng tìm thấy được gì.

Đông An cười khẽ. Đó là một nhận xét hoàn toàn chính xác. Hình như người ta khó lòng phân biệt một cái chợ phiên và một hội chợ khi cũng từng ấy mặt hàng, cũng với những con người cung cách phục vụ như thế, với chất lượng hàng hóa và giá cả cũng như nhau.

Giọng cô tỉnh nghịch :

- Thế anh vào đây để làm gì ?

Trường Duy vui vẻ:

- Để đón lấy bụi và tiếng ồn. May là tôi đã gặp lại Đông An ở đây.

Đông An lắc đầu cười. Cô nghĩ là Trường Duy đã cường điệu chuyện anh gặp lại cô. Với cô, mọi chuyện đều bình thường. Thậm chí nếu lúc này anh không gọi, cô cũng không nhớ là đã từng gặp anh ở sân bay.

Trường Duy lịch sự đề nghị :

- Chúng ta tìm một chỗ ngồi nghỉ? chân nhè. Tôi nghĩ có lẽ Đông An cũng đang khát nước như tôi.

Trong lúc Đông An đang còn ngập ngừng chưa kịp đưa ra lời từ chối thì Trường Duy đã xăng xái đi trước. Giọng anh vui vui:

- Lúc này tôi nhìn thấy một chỗ cũng được lắm.

Một chỗ cũng được lắm của anh là một khoảng sân nhỏ nằm sau lưng hội chợ. Người ta không dùng những chiếc dù màu sắc sỡ của mấy hãng coca nước ngọt để che nắng vì nơi đây đã có bóng râm của mấy cây đa sum suê.

Ngồi xuống chiếc ghế Trường Duy vừa mới kéo ra, Đông An nhận xét :

- Kể ra ... cũng được.

Trường Duy vui vẻ hỏi :

- Đông An uống gì ?

Đông An mỉm cười :

- Cam vắt.

Gọi xong hai ly cam vắt, Trường Duy sôi nổi :

- Hình như các cô đều thích uống cam tươi. Lý do vì sao, Đông An có biết không ?

Đông An tỉnh nghịch :

- Cũng như đàn ông các anh thích uống rượu thôi.

Trường Duy các có hỏi :

- Vì sao Đông An biết là đàn ông chỉ thích uống rượu ?

Cô cười hiền :

- Mỗi chiều, anh cứ thử đi ngang qua mấy quán nhậu là có câu trả lời liền.

Trường Duy đùa :

- Tôi lại chỉ thích uống cam vắt như Đông An.

Thấy cô cười, anh cười cười nói tiếp :

- Phụ nữ họ khôn lắm, chỉ thích ăn và uống những thứ ngon. Vì thế, mỗi lần vào quán tôi chọn cho mình đúng gu của phụ nữ.

Cô tỉnh nghịch hỏi :

- Thế anh có biết ăn ốc hút không ?

Trường Duy sôi nổi :

- Sao lại không.

- Há cảo ?

Trường Duy cười :

- Không chê.

- Mận ? Xoài ? Cóc ? ...

Trường Duy cười lớn :

- Không ăn.

Đông An hí hửng :

- Thế mà anh bảo là giỏi bắt chước phụ nữ.

Trường Duy hăng giọng :

- Anh đã bảo là Đông An thông minh mà. Mọi chuyện với Đông An không thể tơ lơ mơ được.

Khuỷu nhẹ ly cam cho cô. Trường Duy ân cần :

- Đông An uống đi.

Rèm mi dài cong cong như một dấu ngã nghịch ngợm. Khuôn mặt đẹp với sống mũi cao và thẳng. Càng nhìn càng thấy đẹp. Một cảm giác thật là dễ chịu được ngắm nhìn cô.

Đó là những gì đang đến với Trường Duy. Chợt anh giật bản người vì câu hỏi của Đông An :

- Sao anh lại nhìn tôi kỹ thế ?

Trường Duy chỉ còn biết cười trừ. Giọng cô tỉnh nghịch :

- Hy vọng là trên mặt tôi không dính lọ nổi.

Trường Duy nhận xét :

- Đông An là một chú gấu nhỏ rất dễ thương.

Đông An phì cười :

- Anh đừng cho tôi lạc vào rừng cổ tích của Walt Disney đây nhé.

Trường Duy nghiêng đầu hỏi :

- Chuyện cổ tích bao giờ cũng thú vị chứ.

Đông An chép miệng :

- Nhưng bao giờ cũng có kết thúc đẹp.

Trường Duy ngạc nhiên :

- Đông An không thích sao ?

Cô so vai :

- Giữa thực tế và cổ tích bao giờ cũng có một khoảng cách.

Trường Duy nhìn thật lâu vào đôi mắt băng khuâng của Đông An. Đó là lần đầu tiên anh bắt gặp một khoảng khắc buồn của cô. Nhưng rồi khoảng khắc buồn của cô. Nhưng rồi khoảng khắc ấy đi qua thật nhanh.

Nhắn nhẵn cục đá nhỏ trong hàm răng đều đặn như ngọc, cô đề nghị :

- Tôi và anh rời khỏi đây chứ ?

Trường Duy giọng tha thiết :

- Tôi rất muốn nói chuyện với Đông An.

Cô nhún vai :

- Tôi thì lại rất bận.

Không đợi Trường Duy nói gì thêm, Đông An đã xăng xái đứng dậy. Giọng cô trong veo :

- Chào anh nhé.

Trường Duy vội nói :

- Khoan đã, Đông An ! Tôi đưa Đông An ra cổng.

Đông An mỉm cười :

- Cứ để mặc tôi. Tôi không dám làm phiền anh đâu.

Nói xong, Đông An liền đi một mạch ra cổng. Ngoảnh lại đã nhìn thấy Trường Duy đứng bên cạnh. Anh trầm giọng :

- Tôi có thể gặp lại Đông An ở đâu ?

Cô kêu lên :

- Ôi ... anh gặp lại tôi để làm gì ?

Trường Duy nhìn như hút vào đôi mắt đẹp như nhung :

- Hãy cho tôi biết hiện giờ Đông An ở đâu ?

Cô lắc đầu cười. Chợt tự hỏi không hiểu vì sao Trường Duy quan tâm đến cô. Cô lém lỉnh :

- Như anh biết đó, ngay trong thành phố này.

Đưa tấm danh thiếp cho cô, Trường Duy chùng giọng :

- Hãy cho tôi biết địa chỉ của Đông An đi !

Đông An mỉm cười :

- Nếu tôi không nói ?

Trường Duy lấp lửng:

- Tôi vẫn có thể tìm ra chỗ ở của Đông An.

Đông An cười khẽ :

- Anh định làm gì ?

Trường Duy hăng giọng :

- Bằng mọi cách. Lái xe theo Đông An chẳng hạn.

Lắc đầu cười, Đông An phán :

- Thế thì tôi sẽ cho anh biết là tôi đang ở đâu. Không phải vì sợ anh lái xe theo tôi. Đơn giản chỉ vì cũng không có gì phải bí mật cả.

Ghi cho Trường Duy địa chỉ nhà bà Phú Tường, Đông An nhỏ nhẹ :

- Đây là nhà của bà giám đốc. Tôi đang ở nhờ tại đó. Có lẽ cũng cần cho anh biết trước, vì là ở nhờ nên tôi không muốn ai đến tìm tôi cả.

Trường Duy sốt sắng :

- Tôi sẽ đến công ty tìm Đông An.

Cô so vai :

- Càng không nên nữa.

Trường Duy gặng hỏi :

- Vì sao vậy, Đông An ?

Cô nhỏ nhẹ :

- Không được tiếp khách trong giờ làm việc. Đó là lệnh của giám đốc.

Trường Duy không giấu được thất vọng :

- Thế thì tôi sẽ gặp Đông An ở nơi đâu ?

Cô nghiêm nghị :

- Tôi nghĩ rằng, một sự gặp gỡ tình cờ như thế này cũng được rồi.

Nhìn thật sâu vào đôi mắt đẹp mơ màng , Trường Duy chùng giọng :

- Tôi sẽ gặp lại Đông An, nhất định là như thế.

Giã từ Trường Duy với nụ cười bối rối, Đông An rời khỏi hội chợ.

Về đến nhà, cô gặp Phi Nhung cũng vừa đẩy xe vào cổng. Giọng Đông An nhỏ nhẹ :

- Chào chị.

Phi Nhung nguẩy mặt nhìn sang chỗ khác, vờ như không nhìn thấy Đông An. Một con người sang trọng có địa vị như cô không lẽ hạ mình quen với mấy người nghèo mạt hạng như Đông An.

Yếu điệu cầm bóp đi lên bậc thềm, Phi Nhung lên giọng với bà quản gia đang đứng gần đó :

- Dì coi giùm chiếc xe.

Bà quản gia lễ độ :

- Vâng... Cô cứ để xe ở đó.

Khẽ cau mày, cô hỏi trống không :

- Có anh Vĩnh Kha ở nhà không ?

- Thưa, cậu đang ở trên phòng.

Buông người ngồi xuống chiếc ghế sofa đặt trong phòng khách, Phi Nhung liếc mắt nhìn ra sân, nơi Đông An đang lúi húi sửa lại chậu kiểng. Cười nhạt, cô chưa kịp suy nghĩ gì thì Vĩnh Kha đã lên tiếng :

- Chào Phi Nhung...

Nở một nụ cười đẹp mê hồn, Phi Nhung nũng nịu :

- Sao mấy hôm nay anh không đến nhà em ?

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Công việc mà Phi Nhung. Anh đang bận ngập đầu.

Cô ngúng nguẩy :

- Ghét anh ghê. Hễ mỗi lần nói chuyện, anh lại đưa công việc ra để ... dọa em.

Anh bật cười thành tiếng :

- Ai dám dọa. nạt Phi Nhung.

Cô chu môi :

- Chứ còn ai nữa.

Vĩnh Kha đùa :

- Nếu anh có chơi xấu như Phi Nhung nói thì cũng đâu thấy Phi Nhung sợ.

Cô cười thật điệu :

- Cấm anh đưa công việc ra để hù dọa. Phi Nhung nữa đó nha.

Vĩnh Kha ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô, giọng vui vẻ :

- Phi Nhung uống gì ?

Cô cong môi :

- Một ly cocktail.

Vĩnh Kha lịch sự :

- Chờ anh một lát. Để anh gọi bà quản gia làm cho Phi Nhung nhé.

Đông đưa đôi chân thon dài gọi cảm , giọng Phi Nhung điệu dàng :

- Anh không thể pha cho Phi Nhung được sao ?

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Được thôi. Nhưng chỉ sợ Phi Nhung uống không nổi vì anh pha cocktail rất dở.

Chớp mi thật điệu, cô uống giọng :

- Anh cứ pha cho Phi Nhung được không anh ? Cho dù dở cách mấy nhưng Phi Nhung cũng cảm thấy ngon vì tự tay anh làm cho Phi Nhung.

Vĩnh Kha nhướn mày :

-Phi Nhung muốn cocktail loại nào ?

Cô nhí nhảnh :

- Một ly cocktail dâu tây , cho một ít rượu thôi nha.

Vĩnh Kha lắc đầu cười rồi cũng đi xuống bếp. Phụ nữ thật khó hiểu. Một ly cocktail cho anh hay do chị Năm pha chế thì có khác gì nhau đâu, thế mà Phi Nhung lại yêu cầu đích thân anh làm.

Đang mở tủ lạnh , Vĩnh Kha chợt nghe tiếng chân thật nhẹ sau lưng. Quay phắt lại. Không ai khác hơn, đó chính là Đông An.

Sao cô nhóc này lại nhón gót đi như mèo vậy nhỉ ?

Anh nhướn mày hỏi :

- Cô làm gì mà có vẻ lén lút vậy ?

Đông An nguyền cho anh một cái. Anh làm như cô đi ăn trộm không bằng.

Chưa kịp chuồn êm thì anh lại hỏi :

- Sao không đi lối kia mà lại băng qua vườn để đi vào bếp ?

- Sao này giờ không nói, bày đặt tìm kiếm chi vậy ?

Đông An vênh mặt :

- Vì tôi mới nhớ được điều đó ngay bây giờ.

Vĩnh Kha gượng gạo cười. Cái cách cô nhóc này lý sự với anh cũng ra trò. Anh cố vớt vát :

- Thế tại sao tối hôm qua , tôi đã được chị Năm pha cho tôi một ly cocktail dâu tây ngon tuyệt. Chưa bao giờ tôi được thưởng thức một ly cocktail đầy hương vị như thế.

Đông An tuyên bố :

- Đó không phải là dâu tây.

Vĩnh Kha nhướn mày :

- Thế là gì ?

Đông An so vai :

- Nước ép quả dứa pha với chút rượu dâu. Không có một tí gì dâu tâycủa anh trong đó.

Vĩnh Kha cười nhạo :

- Cô nói dối !

Đông An nổi tự ái :

- Không bao giờ.

Vĩnh Kha gắng hỏi :

- Sao cô biết đó chính là nước ép quả dứa được ?

Đông An hùng hồn :

- Vì chính tôi pha mà. Tôi không biết thì ai biết.

Tuyên bố xong, Đông An chợt thấy hối hận khi bắt gặp vẻ mặt mừng rỡ của Vĩnh Kha.

Anh tuyên bố :

- Tốt quá ! Phi Nhung muốn uống một ly cocktail dâu tây, nhưng tôi chưa biết xoay sở như thế nào.

Cô ngắc ngứ :

- Tôi ... tôi...

Vĩnh Kha phẩy tay :

- Tôi ... cái gì nữa đây. Cô pha giùm tôi một ly cocktail đi.

Đông An tìm cớ thoái thác :

- Tôi pha dở lắm....

Vĩnh Kha sôi nổi :

- Không. Rất ngon. Tối hôm qua tôi cứ ngỡ là chị Năm pha mới chết chứ.

Đông An ngắc ngứ :

- Hay là tôi gọi chị Năm cho anh ?

Vĩnh Kha nhướn mày nhìn cô :

- Đừng chơi trốn tìm với tôi nữa, cô bé. Cô làm ơn lẹ lẹ giùm , kéo Phi Nhung ngồi đợi này giờ cũng hơi lâu rồi đó.

Đông An xụ mặt. Nếu biết như thế này, lúc này cô cứ băng băng đi qua phòng khách mày hay hơn. Thà là gặp Phi Nhung để hứng chịu ánh nhìn lạnh buốt của cô ta, còn hơn là chui vào bếp để làm cocktail.

Mà cũng tại cô nữa. Tối hôm qua, khi chị Năm chờ cô pha cocktail cho Vĩnh Kha, cô không cao hứng trở tài thì đâu có chuyện.

Vĩnh Kha chăm chú nhìn Đông An :

- Cô làm nhanh đi, còn đợi gì nữa.

Khẽ thở dài, Đông An đành lôi quả dứa, đang bỏ trong tủ lạnh ra. Cô làm rất thành thạo, từ việc gọt vỏ lấy mắt dứa cho đến việc cho từng lát vào máy ép nước.

Nhìn vào đôi tay thoăn thoắt của Đông An, Vĩnh Kha buột miệng :

- Không ngờ...

Đông An tròn mắt :

- Gì cơ ?

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Thế mà tôi cứ ngỡ là cô chỉ biết ...

Đông An hỏi dồn :

- Chỉ biết gì ?

Vĩnh Kha lắc đầu cười không trả lời. Giọng Đông An nghịch ngợm :

- Chỉ biết làm mất giấy gờ công văn của anh và làm vỡ lọ hoa chứ gì ?

Cách nói chuyện khá lý sự của cô khiến anh không thể không cười được. Giọng anh khiêu khích :

- Đúng thế.

Đông An xánh xe. :

- Có phải ngày nào tôi cũng làm mất công văn và đánh vỡ lọ hoa đâu.

Vĩnh Kha cười :

- Một tuần xảy ra một lần cũng đủ khổ thiên hạ.

Đông An chu môi :

- Tôi biết là anh rất ghét tôi vì mấy cái tội đó.

Vĩnh Kha nửa đùa nửa thật :

- Có thể là cô không thích hợp với công việc của một nhân viên văn thư. Biết đâu khi chuyển cô sang làm ở một bộ phận khác , cô lại làm tốt hơn.

Nhớ lại câu chuyện giữa cô và Trường Duy, Đông An tò mò hỏi :

- Theo anh, nếu không làm văn thư tôi thích hợp cho công việc nào ?

Vĩnh Kha cười cười :

- Một công việc quan trọng.

Đông An sốt ruột :

- Nhưng đó là công việc gì ?

Vĩnh Kha hạ thấp giọng :

- Một công việc mà cô sẽ quan hệ với tất cả nhân viên của công ty, không loại trừ ai. Từ giám đốc cho đến thủ kho, mọi người đều cần đến cô.

Đông An héch chiếc mũi cao thanh tú lên :

- Có một người đàn ông cũng đã từng nói như anh.

Vĩnh Kha cười lớn :

- Nhưng đảm bảo với cô, ý tưởng của tôi không bao giờ trùng với hấn.

Đông An vui vẻ :

- Tôi nghĩ là ý tưởng của hai người rất giống nhau , cho dù chưa bao giờ tôi có tham vọng ấy.

Vĩnh Kha cười :

- Có gì đâu mà cô gọi là tham vọng ?

Đông An tặc lưỡi :

- Thư ký giám đốc mà không tham vọng sao anh ?

Vĩnh Kha kêu lên :

- Ai nói với cô là tôi chọn cho cô công việc ấy ?

Đông An lạ lẫm nhìn Vĩnh Kha :

- Thế thì công việc gì ? Anh mới nói với tôi nào là quan trọng, nào là liên quan đến tất cả mọi người trong công ty mà ?

Vĩnh Kha cười :

- Tôi đâu chối cãi điều đó.

Đông An giậm chân :

- Thế không phải thư ký giám đốc thì là gì ?

Vĩnh Kha cười lớn :

- Nhân viên bảo vệ.

Liếc nhìn vẻ mặt âm ức của cô, Vĩnh Kha châm chọc :

- Nhân viên bảo vệ không phải là một nhân vật quan trọng và quen tất cả mọi người sao ?

Cổ nhin cười, Đông An háy Vĩnh Kha một cái. Thật đúng là cô bị Vĩnh Kha bầy viết vị.

- Trong phòng bảo vệ không có một bình hoa để cô đánh vỡ, phải không Đông An ?

Cô xanh xe. :

- Nếu làm bảo vệ, người đầu tiên tôi không cho xe vào cổng là...

Vĩnh Kha nhướn mày :

- Là ai ?

Đông An bậm môi lại. Cô cũng chưa điên để bảo kẻ đó là Vĩnh Kha. Nhất định câu trả lời của cô sẽ làm cho anh nổi giận.

Lẳng lẳng cho nước dưa ép vào ly, Đông An rót thêm rượu dâu rồi đặt lên trên miệng ly một lát chanh vàng óng.

Vĩnh Kha đùa :

- Sao cô không mở một nhà hàng ?

Tưởng là Đông An sẽ âm ức vì câu nói khích của anh, không ngờ Đông An lại tuyên bố bằng giọng trầm tĩnh :

-Tôi cũng từng có ý định đó.

Vĩnh Kha nhìn như hút vào đôi mắt đẹp :

- Thật không ?

Rửa tay dưới vòi sen, Đông An thở một hơi nhẹ :

- Khi có điều kiện, tôi sẽ mở một nhà hàng chuyên phục vụ cocktail. Tại nhà hàng của tôi, cocktail được pha chế theo một công thức riêng mà không nơi nào có.

Vĩnh Kha phán :

- Đó là một lý tưởng hay. Nhưng sao cô không thực hiện ?

Lùa tay vào mái tóc mượt như tơ, Đông An cười buồn. Thế đấy ! Một anh chàng xuất thân từ một gia đình giàu có như Vĩnh Kha còn lâu mới hiểu là người ta phải vật lộn để sống, để tồn tại như thế nào.

Giọng cô lạnh tanh :

- Có lẽ Phi Nhung đang sốt ruột đợi anh đấy.

Vĩnh Kha chưa kịp nói thêm câu nào thì Đông An đã phóng lên mấy bậc thang rồi mất hút.

Nhìn theo cô, anh chỉ còn biết lắc đầu cười...

OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

- Đông An

Đang lơ mơ ngủ, Đông An bỗng giật mình vì tiếng gọi của chị Năm. Dụi mắt ngồi dậy, cô ngơ ngác hỏi :

- Gì thế chị Năm ?

Chị Năm cười vui vẻ :

- Cocktail !

Đông An tròn mắt :

- Gì cơ ?

Chị Năm phá lên cười :

- Con nhỏ này ! Cocktail , nghe rõ chưa ?

Thấy bộ dạng ngơ ngác của Đông An, chị Năm càng cười lớn :

- Không hiểu gì hả cưng ?

Đông An cười hiền :

- Em chẳng biết chị nói gì.

Chị Năm ngồi xuống giường, giọng rộn ràng :

- Có gì mà không hiểu, hử cưng. Cậu Vĩnh Kha bảo Đông An làm cho cậu ấy ly cocktail dâu tây.

Đông An kêu lên :

- Sao chị không làm mà bảo em làm ?

Chị Năm vui vẻ :

- Chị có muốn cũng không được, vì cậu Vĩnh Kha yêu cầu đích danh em mà. Chị chỉ là người có nhiệm vụ nhảu gỏi.

Đông An nguýt yêu :

- Chứ không phải là chị làm biếng nên dồn việc cho em đó sao ?

Chị Năm cốc nhẹ lên đầu cô :

- Bộ pha một ly cocktail mất công lắm sao, Đông An ? Cái con nhỏ này thật là kỳ, tự dung nghĩ oan cho chị.

Tì cầm lên đầu gối, Đông An ca cẩm :

- Không mất công, nhưng được nằm ngủ thì vẫn sướng hơn, phải không chị Năm.

Chị Năm cười :

- Ai bảo Đông An thức ăn khuya làm chi. Tối hôm qua, chị thấy trong phòng Đông An sáng đèn khuya lắm đó.

Cô cười hiền :

- Em làm việc mà chị.

Chị Năm gục gặc ra chiều hiểu biết :

- Đông An ngồi máy vi tính chứ gì.

Đông An nhò nhẹ :

- Sao em làm mãi làm hoài cũng không hết việc.

Chị Năm giọng quan tâm :

- Bà chủ và cậu Vĩnh Kha bắt Đông An làm nhiều việc lắm hả ?

Bắt gặp nụ cười hóm hỉnh của cô, chị Năm hỏi dồn :

- Có phải ở công ty làm không xuể nên Đông An phải thức khuya dậy sớm để làm thêm cho kịp không ?
Đông An phì cười :
- Đâu có.
Chị Năm gặng hỏi :
- Đông An giấu chị phải không.
Đông An đâm nhẹ vào vai chị Năm :
- Không phải như chị nghĩ đâu.
Thấy chị Năm tỏ vẻ không tin, cô liền nói tiếp :
- Những việc em làm trên máy vi tính là do tự em nghiên cứu thêm, không liên quan gì đến công ty cả.
Chị Năm trầm mặc :
- Không liên quan đến công ty, em làm để làm gì ?
Đông An mỉm cười :
- Sáng tạo mà chị. Đó là niềm vui của em.
Chị Năm hỏi một câu rất thực tế :
- Sáng tạo có tiền không em ?
Đông An phì cười :
- Không.
Chị Năm buông gọn :
- Ủng công.
Đông An lại cười :
- Đâu phải làm gì cũng gắn liền với tiền bạc.
Chị Năm hùng hồn :
- Nếu công việc nào đó không để ra tiền, chị không làm.
Đông An khúc khích :
- Cho chị làm kinh tế là không trật đi đâu được.
Chị Năm giọng tình cảm :
- Vậy từ nay cùng đừng thức khuya dậy sớm nữa nghe.
Đông An lắc đầu :
- Đâu có được chị. Đó là niềm vui của em.
Chị Năm thở dài :
- Niềm vui không ra tiền !
Ôm vai chị Năm, Đông An tỉ tê :
- Giờ không có tiền nhưng tương lai thì có thể có.
Chị Năm tròn mắt nhìn cô :
- Thật không cung ?
Đông An mỉm cười :
- Sáng tạo nào cũng đem đến lợi ích kinh tế. Có điều là lâu hay mau thôi.
Lắc đầu cười, chị Năm phán :
- Nếu thế ngủ sớm vẫn khỏe hơn. Chờ đợi kiểu may rủi như thế, chị không ham
Đông An khúc khích cười. Có lẽ vì ngủ nhiều nên dạo này chị Năm có phát tướng hơn trước nữa.
Chợt chị Năm kêu lên :
- Thôi chết rồi cung ơi !
Đông An cũng mất cả hồn :
- Sao ?
Chị Năm rên rỉ :
- Cậu Vĩnh Kha bảo gọi Đông An đi pha cocktail cho cậu. Ham nói chuyện với Đông An, này giờ chị quên mất ráo trọ.
Lật đật xỏ chân vào dép, Đông An nói nhanh :
- Em đi đây.
Chị Năm nói với theo :
- Hai ly đây nhé. Không phải một ly đâu.
Đông An quay đầu lại :
- Sao cơ.
Chị Năm rồn rang :

- Hai ly. Vì có cả cô Phi Nhung nữa, hai người đang ngồi trong vườn.
 Phóng thật nhanh vào bếp, Đông An lật đật mở tủ lạnh. Cô thầm mắng mình. Nếu cô không cao hứng khoe với Vĩnh Kha về tài pha cocktail của cô thì có lẽ bây giờ cô đã an giấc điệp, không bị ai quấy rầy. Mà cái... Ông Vĩnh Kha này nữa. Trong nhà biết bao nhiêu thức ngon vật lạ, biết bao nhiêu thứ nước giải khát đắt tiền, tự dưng lại bày đặt thích cocktail mới chết cô chứ. Hay là... Ông muốn cho cô có dịp ... luyện thật nhuyễn để mở nhà hàng.

Đang tí tê nói chuyện với Vĩnh Kha, Phi Nhung biến sắc mặt khi nhìn thấy Đông An đi ra vườn với chiếc khay trên tay.

Cô nghiêm nét mặt :

- Để xuống đó đi.

Đông An đưa mắt nhìn quanh. Vì cô không biết phải để khay xuống chỗ nào.
 Chỉ có một chiếc xích đu độc nhất hi hai người đã ngồi đong đưa trên đó. Không lẽ cô thả đại chiếc khay xuống đất.

Vĩnh Kha vui vẻ nói :

- Cocktail đâu tây chứ ?

Đông An nhò nhẹ :

- Vâng. Anh và Phi Nhung chờ một chút, để tôi vào nhà mang chiếc bàn nhỏ ra đây.

Phi Nhung bỗng lên tiếng :

- Thôi, khỏi đi. Tôi không uống nữa đâu.

Quay lại nhìn cô, Vĩnh Kha ngạc nhiên :

- Lúc này em bảo làm cocktail mà.

Phi Nhung cười tỉnh bơ :

- Giờ em hết thích rồi.

Vĩnh Kha cười :

- Vậy sao ?

Hất hàm với Đông An, Phi Nhung uốn giọng :

- Cảm phiền cô đem vô nhà giùm.

Vĩnh Kha kêu lên :

- Sao lạ vậy em ?

Đông An lúng túng nhìn Vĩnh Kha rồi lại nhìn Phi Nhung. Cô cũng không biết phải làm gì.
 Thật dứt khoát, Vĩnh Kha đứng dậy cầm hai ly cocktail. Anh trầm giọng bảo Đông An :

- Thôi, cô đi vào nhà đi.

Chỉ còn hai người lại với nhau, Vĩnh Kha băn khoăn nhìn Phi Nhung :

- Em sao vậy ?

Phi Nhung khẽ cắn môi :

- Em không sao cả.

Vĩnh Kha chùng giọng :

- Hay là em giận anh ?

Phi Nhung tròn mắt :

- Giận anh à ? Về chuyện gì ?

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Anh cũng không biết nữa. Chỉ biết một điều là phụ nữ mưa nắng thất thường. Có lẽ em cũng không phải là ngoại lệ.

Phi Nhung so vai phún :

- Em đâu có giận gì anh.

Vĩnh Kha gặng hỏi :

- Vậy là sao ? Hay là em vẫn còn giận Đông An chuyện hôm trước ?

Phi Nhung đẩy đưa :

- Người ta vô ý làm đổ súp lên người em chứ có phải cố ý đâu anh.

Vĩnh Kha tỏ vẻ cảm kích :

- Em thật là tốt.

Phi Nhung chớp chớp mi :

- Có gì đâu. Tính em cũng vô tư lắm. Và lại, hơi đâu chấp nhặt người ăn kẻ ở, phải không anh ?

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Hôm trước anh giới thiệu với em rồi, Đông An làm việc trong công ty chứ không phải là người giúp việc.

Phi Nhung làm như sực nhớ ra, cô gật gật đầu :

- Em nhớ rồi. Mà sao cô ta lại ở đây ?

Vĩnh Kha so vai :

- Một người bạn thân của nội anh bảo trợ cho Đông An và nhờ nội anh sắp xếp chỗ ở cho Đông An.

Phi Nhung cố giữ giọng điềm tĩnh :

- Nội anh thật tốt bụng, nhưng có lẽ anh nên nhắc bà cần phải giữ lòng tốt ở một mức độ cho phép.

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Không sao đâu em.

Phi Nhung so vai :

- Em chỉ sợ nội anh bị lợi dụng.

Vĩnh Kha chột đề nghị :

- Mình đi vào nhà chứ em ?

Phi Nhung nhìn anh không chớp mắt :

- Bộ anh không thích ngồi nói chuyện với em sao.

Vĩnh Kha hắng giọng :

- Anh đoán là nội đang sốt ruột đợi chúng ta thôi.

Phi Nhung ngúng nguẩy :

- Anh đang kiểm soát trốn em thì có. Ngày nào em chẳng nói chuyện với bà. Riết rồi, thấy mặt nội anh là em muốn tránh luôn.

Vĩnh Kha bật cười :

- Nếu nội anh nghe được em nói như thế, bà giận đấy.

Phi Nhung chu môi :

- Nếu anh mách lại bà, em giận anh luôn đó.

Bật quẹt môi thuốc, Vĩnh Kha đùa :

- Vậy mà hay.

Phi Nhung véo vào tay anh :

- Trời đất ! Anh nữ nói với em như thế đó hả ?

Vĩnh Kha cười :

- Bộ em không thấy là mỗi lần em đến chơi là anh đi dứt một buổi làm việc hay sao ?

Phi Nhung nguýt Vĩnh Kha một cái :

- Bộ công việc quan trọng hơn em hả ?

Vĩnh Kha cười :

- Tất nhiên.

Cô vùng vằng :

- Em không đùa đâu nhé. Em ghét anh lắm.

Vĩnh Kha cười cười :

- Có thật không ?

Phi Nhung kể tội :

- Còn một ngày nữa là đến ngày lễ đính hôn của chúng ta , thế mà em thấy anh vẫn bình chân như vại.

Mấy hôm nay em giận anh kinh khủng nhưng không nói ra đó.

Vĩnh Kha nhướn mày hỏi :

- Em muốn anh phải làm gì ?

Hất mạnh cánh tay Vĩnh Kha đang đặt hờ trên vai , Phi Nhung giọng giận hờn :

- Em không biết.

Vĩnh Kha cười :

- Anh phải làm gì cho em vừa lòng ? Chạy khắp thành phố như một thằng điên, hay ghé đến nhà hàng để kiểm tra xem người ta đã ... sắp xếp bàn ghế đủ chưa , hay đến tiệm may xem mấy chiếc váy của em đã may xong chưa à ?

Phi Nhung ầm ức không trả lời. Không lẽ cô phải nói thẳng với Vĩnh Kha là cử chỉ hững hờ của Vĩnh Kha làm cô tự ái kinh khủng. Có vẻ anh quyết định đi đến hôn nhân với cô là vì bà Phú Tường hơn là vì anh yêu cô. Những nụ hôn của anh chưa bao giờ làm cho cô hài lòng. Hững hờ, đó là những gì mà cô cảm nhận được từ những cử chỉ vuốt ve của anh.

Mà cô cũng không thể trách ai được khi cuộc hôn nhân này là do ý muốn của cô, của nội cô và bà Phú Tường. Sự thôi thúc của bà Phú Tường khiến Vĩnh Kha không còn một cách giải quyết nào khác. Cô hiểu, anh đã cầu hôn với cô để làm vui lòng nội của anh.

Tình yêu sẽ đến sau hôn nhân.

Cô cũng không có một cách chọn lựa khác, vì cô yêu Vĩnh Kha và không muốn anh thuộc về một người khác.

Vĩnh Kha từ từ nhả khói thuốc. Anh nhướn mày ngắm nhìn khuôn mặt đẹp kiều sa của Phi Nhung. Hàng mày thanh tú, đôi mắt đẹp long lanh và cái nhìn thật cuốn hút. Kỳ lạ thật ! Tuần sao là lễ đính hôn của hai người và tháng sau là tổ chức cưới, thế mà trái tim anh vẫn đứng đưng nguội lạnh như không.

Phi Nhung là một cô gái quá hoàn hảo , đẹp và thông minh. Thế mà anh không hiểu tại sao trái tim anh vẫn không đập lên những nhịp đập cuồng điên.

Tựa đầu vào ngực Vĩnh Kha, Phi Nhung chớp chớp mi thật điệu :

- Anh có yêu em không ?

Vĩnh Kha đùa :

- Em hỏi anh câu đó hơn một trăm lần rồi.

Cô hờn dỗi :

- Nhưng không lần nào anh trả lời nghiêm túc câu hỏi của em.

Vĩnh Kha véo nhẹ vào má cô :

- Không yêu, sao cưới em.

Giọng Phi Nhung thiếu tự tin :

- Em cũng nghĩ là như vậy.

Chợt cô nói tiếp :

- Anh có biết tại sao em thường hỏi anh câu hỏi đó không ?

Vĩnh Kha trầm giọng :

- Không.

Phi Nhung khẽ nói :

- Nhiều lúc em nghĩ là mình không có đủ sức để cuốn hút anh.

Vĩnh Kha soi vào đôi mắt đẹp :

- Sao em lại nghĩ thế ?

Phi Nhung giọng hờn dỗi :

- Thực tế là như vậy.

Cái nhìn trách móc của Phi Nhung khiến Vĩnh Kha xốn xang. Anh chợt cảm thấy như có lỗi với cô.

- Anh yêu em.

Nụ hôn thật điệu nghệ của anh làm cô như chưa tỉnh cơn say. Khép đôi mắt đẹp long lanh , cô thì thầm :

- Em yêu anh. Hôn em nữa đi anh.

- Hừm ...

Giật bắn người, Phi Nhung choàng mở mắt. Thật không thể tưởng tượng nổi khi trước mặt cô là Đông An với hai ly chanh đường trên tay.

Vĩnh Kha cũng giật không kém gì Phi Nhung. Anh gất gồng :

- Gì thế Đông An ?

Đông An ngắc ngứ :

- Tôi ... tôi...

Vĩnh Kha bức dọc :

- Cô ra đây làm gì vậy ?

Đông An vẫn chăm chăm nhìn xuống đất. Trời ạ ! Cô mãi xăm xăm đi một mạch ra đây , đâu nghĩ là họ đang ... hôn nhau. Chừng muốn bỏ chạy cũng không kịp.

Giọng cô như sắp khóc :

- Tôi mang nước chanh ra cho anh chị.

Vĩnh Kha cau kinh :

- Tôi đâu có nhờ cô.

Đông An thở dài :

- Nhưng bà giám đốc bảo tôi mang ra đây. Bà hối gấp gấp vì nghe nói cô Phi Nhung không thích dùng cocktail nữa.

Phi Nhung ngọt nhạt :

- Dù sao thì tôi cũng phải cảm ơn cô. Lúc nào cô cũng nhiệt tình với tụi tôi, cho dù tụi tôi cũng không dám... làm phiền.

Đông An ngẩng đầu lên nhìn Phi Nhung. Bắt gặp cái nhìn hằn học của Phi Nhung, cô chỉ còn biết ngó lơ sang chỗ khác.

Phi Nhung cười nhạt. Nếu không có Vĩnh Kha, coi bộ con nhỏ này lãnh trọn mấy bạt tai của cô quá. Đúng là khắc tinh của cô. Không biết lúc này nó có nghe những lời nài nỉ của cô với Vĩnh Kha không.

Lừ mắt nhìn Đông An, Vĩnh Kha nghiêm mặt phán :

- Cô đi vào nhà đi.

Khỏi phải đợi Vĩnh Kha nhắc lại lần thứ hai, Đông An đi như chạy. Suýt chút nữa thì cô va phải bà Phú Tường đang đứng định đi ra vườn.

Giọng bà Phú Tường thảng thốt :

- Đông An ... gì mà cô chạy như ma đuổi thế ?

Chợt nhìn thấy hai ly nước chanh đang sánh đỏ trên tay cô, bà hỏi tiếp :

- Vĩnh Kha và Phi Nhung không uống nước chanh à ?

Đông An thở hổn hển :

- Vâng ...

Bà Phú Tường thắc mắc :

- Sao cô lại chạy ?

Đông An ngắc ngứ :

- Cháu ... cháu ...

Bà Phú Tường bực dọc :

- Cô không thể trả lời cho ra hồn câu hỏi của ta được à ? Sao ? Hay là cô pha chanh dở tệ nên Vĩnh Kha và Phi Nhung không uống nổi ?

Đông An như vớ được phao, cô vội nói :

- Vâng....

Bà Phú Tường quở trách :

- Chắc lại cho đường quá ngọt chứ gì. Đi vào pha hai ly nước khác đi.

Đông An kêu lên :

- Thưa bà .. không ...

Lạ lẫm nhìn cô, bà Phú Tường phán :

- Cô dám chống lại lệnh của ta ?

Đông An hoảng hồn :

- Thưa không. Nhưng...

Bà Phú Tường cắt ngang :

- Không nói nhiều. Cô đừng làm ta nổi giận.

Nói xong, bà lại tiếp tục lững thững đi ra vườn...

Không thể nào nói hết sự tức giận của Phi Nhung. Giọng cô bực dọc :

- Sao mọi chuyện cứ tái diễn hoài vậy anh ?

Vĩnh Kha ngán ngẫm :

- Anh cũng không hiểu nổi Đông An nữa.

Phi Nhung dài giọng :

- Anh thấy là em rất tốt mà. Những điều đó không có nghĩa là nhân viên của anh có thể xem thường em và anh. Hết rình rập anh và em hôm trước , bây giờ cô ta cũng lại làm như thế.

Vĩnh Kha hắng giọng :

- Anh sẽ nói với nội anh chuyện này.

Phi Nhung mím môi :

- Con nhỏ ấy muốn phá em đó mà.

Vĩnh Kha thở dài :

- Anh cũng không hiểu nổi Đông An nữa. Cho dù là đùa cợt thì chuyện gì cũng phải có một giới hạn nhất định.

Phi Nhung vùng vằng đứng dậy :

- Thôi, em đi về đây.

Vĩnh Kha cũng đứng dậy, giọng anh ân cần :

- Anh xin lỗi. Để anh tiễn em ra cổng.

Phi Nhung cúi kính :

- Không cần. Để em tự đi một mình.

Chợt thấy bà Phú Tường đang đứng bên mấy chậu kiểng, Phi Nhung liền đi vòng qua một lối khác đi ra cổng. Cô cũng không muốn chào bà Phú Tường nữa. Giận kinh khủng. Không chừng gặp bà Phú Tường , cô lại không kim được rồi nổi giận với bà còn tệ hại hơn.

- Nội không nghỉ trưa à ?

Đang tía máy lá sâu, bà Phú Tường ngẩng đầu lên nhìn Vĩnh Kha :

- Ta cũng vừa chợp mắt được một giấc. Nghe nói là Phi Nhung có đến chơi, sao không thấy nó.

Vĩnh Kha hắng giọng :

- Dạ...

Bà Phú Tường vui vẻ :

- Nó đâu rồi con ?

- Dạ, Phi Nhung về rồi nội.

Bà Phú Tường ngạc nhiên nhìn anh :

- Sao thế ? Hình như nó mới đến chơi mà.

Búng nhẹ chú cánh cam đang bám trên nụ hồng , Vĩnh Kha nói dối :

- Phi Nhung bận công chuyện mà nội.

Giọng bà Phú Tường không vui :

- Hay là con có làm gì cho nó giận ?

Ôm vai bà Phú Tường Vĩnh Kha cười lỏn :

- Nội khi nào cũng lo chuyện đó xảy ra. Con có làm gì để Phi Nhung giận đâu.

Bà Phú Tường thắc thỏm :

- Thế tại sao nó không chào ta để về ?

Vĩnh Kha so vai :

- Con có nói với Phi Nhung là nội đang ngủ. Có lẽ vì thế nên Phi Nhung mới không vào vấn an nội.

Bà Phi Nhung về mặt nghi ngờ :

- Con đã nói dối ta, phải không Vĩnh Kha.

Vĩnh Kha vội nói :

- Không đâu nội.

Bà Phú Tường phán :

- Bộ con tưởng là con nói gì ta cũng tin sao. Chắc chắn Phi Nhung và con lại gây gổ nhau. Nếu không , con nhỏ đã vào tìm gặp ta. Sáng nay, nó có gọi điện thoại hẹn gặp ta mà.

Vĩnh Kha chán ngán :

- Con cũng không biết phải giải thích với nội ra sao nữa.

Bà Phú Tường chép miệng :

- Ta đang muốn gặp Phi Nhung để hỏi xem nó có vừa lòng mấy chiếc váy mà ta đặt may ở Pháp cho nó không. Rồi cũng không biết là nó cần thêm gì cho lễ đính hôn nữa không.

Vĩnh Kha hắng giọng :

- Phi Nhung nhờ con chuyển lời cảm ơn đến nội. Cô ấy bảo những chiếc váy nội tặng rất đẹp và hợp thời trang.

Bà Phú Tường gật đầu :

- Ta biết mà. Phi Nhung mặc gì cũng đẹp. Chưa có đứa con gái nào làm ta hài lòng như Phi Nhung cả. Con nhỏ ấy vừa đẹp người vừa đẹp nết. Có một người vợ như Phi Nhung , con sẽ tìm thấy hạnh phúc.

Hạ thấp giọng , bà nói tiếp :

- Nếu con có làm gì để Phi Nhung giận thì mau gọi điện cho nó đây nhé.

Vĩnh Kha mỉm cười. Đúng là không có gì có thể qua mắt được nội anh.

- Dạ, lát nữa con sẽ gọi điện cho Phi Nhung.

Bà Phú Tường chăm chú nhìn anh :

- Vì sao nó lại giận con ?

Vĩnh Kha lúng túng :

- Chỉ là chuyện nhỏ thôi nội à ?

Bà Phú Tường bắn khoắn :

- Con cứ nói thử ta xem nào.

Vĩnh Kha lắc đầu :

- Nội đừng bận tâm.

Bà Phú Tường nhú mày :

- Tại sao con lại muốn giấu ta. Nếu con không nói, ta sẽ gọi điện cho Phi Nhung để hỏi nó.

Vĩnh Kha hắng giọng :

- Phi Nhung giận con vì ... vì.. đã lỡ chê chiếc váy nội tặng cho Phi Nhung không được đẹp.

Bà Phú Tường kêu lên :

- Thế đấy !

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Con xin lỗi nội.

Bà Phú Tường nghiêm mặt :

- Phi Nhung giận con như thế là đúng đấy.

Anh xuôi xị :

- Dạ ...

Bà Phú Tường bực dọc :

- Con không hiểu là ta đã mất nhiều kỳ công trong việc này sao ?

Vĩnh Kha gãi đầu :

- Con quên

Bà Phú Tường lắc đầu :

- Ta đã đặt may những chiếc váy ấy tại một tiệm may nổi tiếng ở Pháp. Không chỉ may đẹp, người ta còn thiết kế chọn màu và chọn kiểu dáng cho phù hợp với dáng người của Phi Nhung. Thế mà con lại chê. Ta hết hiêu nổi con rồi đấy Vĩnh Kha.

- Dạ ... con...

Bà Phú Tường cao giọng :

- Đó có phải là lý do để vừa rồi con đặt may cho Phi Nhung thêm vài chiếc váy nữa không ? Con có biết đó là một hành động làm tổn thương tới ta chăng ?

Vĩnh Kha thiếu điều kêu trời. Nội anh đặt may tặng Phi Nhung mấy chiếc váy ở Pháp, nhưng Phi Nhung chê ít. Vì vậy anh mới chiều theo ý của cô.

Anh ngắc ngứ :

- Con xin lỗi nội.

Bà Phú Tường phật ý :

- Năm chiếc váy cho một lễ đính hôn, theo ta là quá đủ. Ta không hiểu con còn muốn gì nữa.

Vĩnh Kha cười cầu tài :

- Một ngày quan trọng trong cuộc đời Phi Nhung và con mà nội. Con có lỡ đặt may thêm ... năm cái nữa , mong nội cũng thông cảm.

Bà Phú Tường tặc lưỡi :

- Ta không phải là kẻ hẹp hòi. Nhưng con phải tạo tiêu xài thật đúng chỗ, không hoang phí.

Vĩnh Kha lễ phép :

- Dạ...

Bà Phú Tường nhướn mày nhìn Vĩnh Kha :

- Mười chiếc váy trong hai tiếng đồng hồ tổ chức lễ đính hôn, con thử nghĩ xem ? Vị hôn thê của con sẽ có một công việc duy nhất là thay áo xống xoành xoạch để kịp đủ... mười, thay vì cùng con đi đến từng bàn chào hỏi quan khách bà con. Ta đã từng đi dự mấy tiệc cưới có những cô dâu như thế. Mới loáng choáng nhìn thấy cô dâu xuất hiện với váy đỏ, chưa kịp nhìn kỹ xem có đẹp không thì cô ta đã biến đâu mất độ nửa tiếng đồng hồ rồi xuất hiện với chiếc váy tím. Cứ như thế... với khoảng chục chiếc váy. Rốt cuộc lại trong tiệc cưới, người ta chỉ nhìn thấy chú rể với vẻ mặt cứ nhón nhác đi tìm cô dâu.

Vĩnh Kha cười bao dung. Anh cũng cùng một suy nghĩ như nội của anh vậy. Nhưng vị hôn thê của anh đã muốn như thế nào thì anh sẽ chiều theo như thế. Anh cũng không muốn nội phiền trách Phi Nhung trong chuyện này.

Phi Nhung rất quan trọng chuyện ăn mặc. Không chỉ mười chiếc váy mà đi thêm theo mười chiếc váy khác màu là mười đôi giày đi cùng tông với màu váy.

Ôi ! Phụ nữ có những sở thích có .. trời mới hiểu được. Với từng ấy thứ, anh không biết Phi Nhung sẽ xoay sở ra sao trong lễ đính hôn của hai người.

Bà Phú Tường phán :

- Tốt nhất là Phi Nhung chỉ nên mặc năm chiếc váy ta đã đặt mua cho nó. Váy là đủ.

- Vâng.

- Còn có gì cần bàn bạc với ta nữa không ?

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Dạ không.

Bà Phú Tường hắng giọng :

- Mọi chuyện như thế là ổn. Ta sẽ có được một cô cháu dâu tuyệt vời. Còn con, đót đuốc cũng không dễ tìm được một cô vợ hoàn hảo như thế.

Không phản đối, Vĩnh Kha mỉm cười. Cuối cùng thì chàng cũng đi đến một quyết định làm đẹp lòng nội anh.

Vĩnh Kha chợt hỏi :

- Gia đình Đông An và luật sư Doãn quen biết như thế nào với nhau vậy nội ?

Chăm chú nhìn Vĩnh Kha, bà Phú Tường thắc mắc :

- Có chuyện gì không con ? Sao lại đề cập đến Đông An ở đây ?

Vĩnh Kha ngập ngừng :

- Dạ ... không....

Cắt bỏ mấy chiếc lá sâu trên cây mận đình hồng, bà Phú Tường hắng giọng :

- Dù luật sư Doãn ít khi đề cập đến gia đình Đông An, nhưng ông ấy và ta là chỗ thâm tình mấy chục năm nay. Ông ấy không bao giờ nhờ vả gì ta, chỉ có một chuyện nhỏ duy nhất là đề nghị nhận Đông An vào làm việc ở công ty. Vì thế , ta cũng không cần vặn ông ấy về mối quan hệ của ông ấy với gia đình Đông An như thế nào. Chỉ biết ông nội của Đông An xưa kia cũng là bạn thân của luật sư Doãn.

Ngừng lại một chút, bà nói tiếp :

- Đạo này ta thấy Đông An có đỡ hơn trước. Nó không còn làm ta bức mình vì những chuyện không đâu nữa. Có lẽ vì hay bị ta la rầy nên Đông An mới vụng về như thế, chứ ta đoán Đông An là một con nhỏ thông minh và đầy tính cách.

Vĩnh Kha kêu lên :

- Cô ta vẫn như thế thôi. Vẫn như một con thú hoang chưa được thuần hóa.

Bà Phú Tường mỉm cười :

- Không. Rồi đây con sẽ thấy những nhận xét của ta là đúng.

Vĩnh Kha ngán ngẩm thờ dãi. Anh không hiểu vì sao nội lại khen Đông An thông minh, đầy tính cách. Trời ạ ! Nếu bà biết Đông An vừa gây ra chuyện gì cho anh và Phi Nhung, không biết bà sẽ có thái độ như thế nào. Nhất là bà rất yêu mến Phi Nhung. Dù có cảm tình với Đông An cách mấy, nội anh cũng không thể nào chấp nhận những trò đùa của cô được.

Giọng bà Phú Tường vui vẻ :

- Ta định nhờ Đông An phụ trách phần cắm hoa trong lễ đính hôn của con và Phi Nhung đấy, Vĩnh Kha ạ.

Vĩnh Kha kêu lên :

- Nội không đùa đấy chứ ?

Bà Phú Tường cười lớn :

- Đó là một quyết định hết sức nghiêm túc của ta.

Vĩnh Kha không tìm được bức dọc :

- Nội nghĩ sao mà quyết định như thế ? Nội sẽ phá hỏng lễ đính hôn của con mất. Tại sao không phải là một người khác, mà là Đông An ?

Bà Phú Tường lắc đầu :

- Không. Đông An rất am hiểu về hoa và nghệ thuật cắm hoa. Để rồi con và mọi người sẽ thấy được tài của nó trong lĩnh vực này.

Vĩnh Kha hắng giọng :

- Đó là công việc của nhà hàng. Một nhà hàng năm sao có cả ... một tá nhân viên chuyên cắm hoa và bài trí phòng tiệc. Nội không cần phải nhờ đến .. tài của Đông An đâu.

Bà Phú Tường từ tốn :

- Ta vẫn biết nhân viên của nhà hàng cấm không chê vào đâu được. Nhưng ta vẫn muốn thử tài của Đông An. Ta hy vọng là mọi người sẽ có dịp thưởng thức hết vẻ đẹp của hoa qua tài nghệ của Đông An.

Vĩnh Kha khẳng định :

- Đông An sẽ phá hỏng lễ đính hôn của con.

Bà Phú Tường bật cười :

- Nếu cách đây một tháng, ta sẽ tin vào điều con vừa nói.

Vĩnh Kha thở dài :

- Nội đã từng nói với con là sẽ đuổi việc Đông An mà ?

Bà Phú Tường cười lớn :

- Khi giận, ta có nói như thế. Nhưng Đông An là một con bé tuyệt vời. Ta rất thích tính cách của nó.

Vĩnh Kha lắc đầu thở dài. Thế đấy ! Nội của anh luôn luôn độc đoán. Từ chuyện buộc anh cưới vợ cho đến những việc nhỏ nhặt như thế, ít khi anh được toàn quyền quyết định theo ý mình.

Anh tặc lưỡi :

- Tùy nội quyết định, miễn sao là mọi chuyện ổn thỏa. Con đi vào nhà đây...

Một tuần sau đó...

Lễ đính hôn của Vĩnh Kha và Phi Nhung được tổ chức tại một nhà hàng năm sao trong thành phố.

Khách được mời đông không thể tả. Đông An không nhớ là cô đã chạy lên chạy xuống cầu thang bao nhiêu lần theo những mệnh lệnh bất chợt của bà Phú Tường.

- Đông An ! Đông An ! ...

Tên cô được bà giám đốc kêu réo liên tục mỗi khi có một nhân vật quan trọng nào đó vừa xuất hiện.

Đang dựa lưng vào tường ngắm nhìn những giỏ hoa tigôn dễ thương đặt trên các bàn tiệc, Đông An bỗng giật mình vì tiếng quát khê của bà Phú Tường :

- Đông An !

Quay đầu lại với nụ cười thật mềm mại, Đông An nhỏ nhẹ :

- Dạ...

- Bây giờ cô đi đâu ?

Đông An hồn nhiên :

- Dạ, chạy lên chạy xuống...

Bà Phú Tường nhăn mặt :

- Ai không biết là cô ... chạy lên chạy xuống. Nhưng sau đó cô biến đi đâu mất ? Báo hại ta phải đi tìm cô này giờ.

Đông An cười hiền :

- Dạ, chạy lên chạy xuống mấy tầng lầu mệt quá, nên chầy đứng ở đây nghỉ một lát.

Bà Phú Tường hắt hàm :

- Sao cô không đi thang máy.

Đông An sôi nổi :

- Đầu phải khách mời nào cũng thích đi thang máy như cháu đầu.

Về mặt bà Phú Tường cau có :

- Giờ thì ta mới hỏi tội cô đây.

Đông An tròn mắt :

- Sao cơ ?

Hắt mặt về mấy giỏ hoa tigôn, bà Phú Tường giận dữ :

- Cô bày trò quỷ quái gì thế ?

Đông An ngơ ngác :

- Thưa , bà không hài lòng về chuyện gì.

Bà Phú Tường bực dọc :

- Còn chuyện gì nữa, ngoài chuyện ta đã phân công cho cô.

Đông An ngắc ngứ :

- Thưa, có phải bà định nói về những giỏ hoa tigôn dễ thương ấy không.

Bà Phú Tường tức tối :

- Dễ thương à ? Nếu này giờ không bận rộn tiếp quan khách , ta đã cho cô một trận lôi đình về thái độ vô trách nhiệm của cô.

Đông An nhỏ nhẹ :

- Cháu vẫn chưa hiểu vì sao bà lại phạt ý về những giỏ hoa rất đẹp ấy.

Bà Phú Tường bức tức :

- Sao cô không cắm hoa hồng ? Cô có biết hôm nay là tiệc lễ gì không ? Tại sao cô lại chưng bày những giỏ hoa rẻ tiền như thế trong buổi tiệc long trọng này, hử ? Cô nói đi !

Đông An hít một hơi thật dài :

- Cháu vẫn biết hôm nay là lễ đính hôn của anh Vĩnh Kha và Phi Nhung...

Bà Phú Tường cắt ngang :

- Có phải cô muốn phá ta không ? Cô có thể tung tiền của ta mua hết tất cả hồng trong thành phố này để trang trí cho tiệc đính hôn của cháu nội ta mà. Vậy mà cô lại không làm. Cô làm ta phải bê mặt với mọi người. Không chừng mọi người cho ta tiết kiệm với đứa cháu nội duy nhất của ta cũng nên.

Đông An gãi đầu :

- Không ai nghĩ như thế đâu, thưa bà.

Bà Phú Tường hậm hực :

- Ai cấm thiên hạ nghĩ như thế, khi thay cho hồng là một mớ ... cỏ ranh.

Đông An kêu lên :

- Thưa bà, đó không phải là cỏ. Đó là hoa.

Bà Phú Tường nghiêm mặt phán :

- Nhưng những bông hoa của cô tầm thường không thua chi cỏ. Với ta, chúng có giá trị không hơn chi cỏ.

Đông An lắc đầu cười. Tội nghiệp cho những bông tigôn của cô.

Giọng cô đầy kiên nhẫn :

- Nhưng cỏ thì không có hương thơm. Cỏ cũng không màu sắc và không có vẻ đẹp , không có sự, lời cuốn dụ dỗ như tigôn. Cỏ chỉ là phần nền tô điểm, nhưng tigôn mới là linh hồn.

Bà Phú Tường thở hắt một cái :

- Lỗi do ta. Ta đã không nghe lời Vĩnh Kha khi giao cho cô một trọng trách mà cô không gánh vác nổi. Mà thôi, nói gì thì nói, dù sao cũng là sự đã rồi, ta không thể thay đổi khi tất cả mọi người đã vào tiệc.

Đông An mêm giọng :

- Mong bà vui lên.

Bà Phú Tường than vãn :

- Tất cả đều hoàn hảo, ngoại trừ hoa trang trí cho buổi tiệc. Sao ta vui cho nổi chứ ?

Đông An bậm môi lại :

- Không, thưa bà. Mọi chuyện không như bà nghĩ vậy. Cháu nghĩ là mọi người đều cảm thấy dễ chịu khi trên bàn tiệc là một lẵng hoa tigôn thật dễ thương.

Bà Phú Tường giọng phiền muộn :

- Không dùng hồng trang trí, cô có thể dùng magarit hay lay- On mà. Thế mà cô lại cắc có chọn những bông hoa ranh nhỏ li ti như những .. hột com.

Cô nhỏ nhẹ :

- Thưa bà, không nên dùng magarit hay lay- On vì đó không phải là biểu tượng của tình yêu. Dù có thể chọn hoa hồng để cắm nhưng cháu không làm như thế vì cháu muốn có một sự, cách điệu thật dễ thương. Thật ra thì tigôn cũng lãng mạn không kém gì hồng. Có quá nhiều chọn hoa hồng để thể hiện tình yêu , vậy tại sao lại không chọn một cách thể hiện khác thiên hạ đi.

Bà Phú Tường nheo mắt chế giễu :

- Lãng mạn, dễ thương, khác thiên hạ ... Hừ ! Ta chỉ muốn mọi thứ trong buổi tiệc này đều đắt tiền và sang trọng, kể cả hoa trên bàn. Thế mà cô lại cố tình làm ngược ý ta. Quả thật là... khác người.

Đông An ý nhị :

- Thưa bà, trong nghệ thuật không đòi hỏi phải đắt tiền.

Nhướng mày nhìn Đông An, bà Phú Tường phán :

- Đúng như thế. Nhưng điều đó không có nghĩa là dùng ... cỏ có thể thay thế được hoa.

Đông An nhìn bà Phú Tường bằng ánh mắt bất lực. Vậy đó. Cô không thể nào thuyết phục được bà giám đốc vốn rất khó tính của cô.

Ngay lúc đó, có một vị khách kiếm tìm bà Phú Tường nên bà đành tạm ngưng câu chuyện. Cau mặt nhìn Đông An, bà ra lệnh :

- Chuyện hoa cỏ, ta sẽ nói tiếp với cô sau. Giờ thì cô giúp Phi Nhung thay máy chiếu váy. Có tất cả mười chiếc, nhưng Phi Nhung sẽ mặc năm chiếc váy do ta đặt may tại Pháp mà thôi.

Đông An ngơ ngác :

- Phi Nhung không thể tự mình làm một mình được sao ?

Bà Phú Tường gắt :

- Cô không hiểu gì cả. Mỗi một chiếc váy có đến bảy tầng. Với một chiếc váy nặng như thế , làm sao Phi Nhung có thể tự xoay sở được ?

Đông An vội đáp :

- Vâng, thưa bà. Cháu đã hiểu.

Bà Phú Tường dặn dò :

- Nhớ đây nhé, Phi Nhung chỉ mặc đúng năm chiếc váy thôi.

Đông An tròn mắt :

- Còn năm chiếc kia, thưa bà ?

Bà Phú Tường cao giọng :

- Xếp vào một xó. Đó là những chiếc váy mà Vĩnh Kha đã đặt may cho Phi Nhung.

Đông An ngập ngừng :

- Có phải thợ đã may hỏng không, thưa bà ?

Bà Phú Tường hất hàm :

- Có lẽ cô cũng không nên tò mò như thế.

Đông An giọng trong trẻo :

- Xin lỗi, cháu chỉ muốn phân biệt những chiếc váy do bà đặt may và những chiếc váy do anh Vĩnh Kha đặt may mà thôi.

Bà Phú Tường kiêu hãnh :

- Có đến ... một ngàn khác biệt để cô nhìn thấy đâu là những chiếc váy mà ta đã đặt may. Thôi, cô đi đi !

Đang khoác tay Vĩnh Kha đi vòng một lượt chào quan khách, khuôn mặt xinh đẹp của Phi Nhung bỗng tối sầm lại khi nhìn thấy Đông An.

Với chiếc quần Jean trắng và áo pull màu đồng thau giản dị, thế mà Đông An vẫn đẹp một cách thật cuốn hút như thường.

Còn Đông An, cô tròn mắt chiêm ngưỡng Phi Nhung. Đẹp không thể tả. Chiếc váy sát nách màu ve chai được khoát rộng sau lưng phô bày làn da trắng như sữa. Vòng hông gợi cảm với một bông hồng bài cách điệu ngan ngàng lung. Đôi mắt long lanh mascara mơ màng lẳng mạn.

Nhân lúc Vĩnh Kha tách khỏi cô chạm ly với một người bạn, Phi Nhung nheo mắt nhìn Đông An đang tò mò bên cạnh cô với vẻ giễu cợt :

- Cô cũng có mặt ở đây nữa sao ?

Đông An nhỏ nhẹ :

- Vâng ...

Phi Nhung cười nhạo :

- Đừng đánh đổ súp lên chân người khác nhé.

Ngờ Đông An sẽ quẽ vì lời châm chọc ấy, không ngờ cô thản nhiên đáp :

- Hôm nay bà giám đốc bảo tôi làm việc khác.

Phi Nhung nhướn mày :

- Rửa bát ?

Nhìn Phi Nhung một cái, Đông An khẽ so vai :

- Không. Giúp cô thay váy. Nghe nói có tới mười chiếc váy.

Phi Nhung kêu lên :

- Không. Không đời nào.

Đông An hắng giọng :

- Tôi cũng biết là cô không thích sự giúp đỡ của tôi. Nhưng tôi không biết phải làm như thế nào vì, đó là mệnh lệnh của bà giám đốc.

Phi Nhung khinh khỉnh đáp :

- Tôi sẽ nhờ bất cứ một người nào giúp tôi, ngoại trừ cô.

Không đợi Vĩnh Kha quay lại, Phi Nhung đi về phòng riêng dành cho cô. Đúng là có tất cả mười chiếc váy thật đẹp lộng lẫy như cô đã mơ ước. Cứ 15 phút là một chiếc váy. Trong ngày lễ trọng đại này, cô muốn mọi người phải ngây ngất trước sắc đẹp diễm lệ của cô.

Thay một chiếc váy bó sát thân hình trong lúc đầu tóc được bới chải thật cầu kỳ không phải là một chuyện đơn giản. Đang loay hoay đánh vật với chiếc váy, Phi Nhung chợt mừng rỡ vì tiếng gọi của Vĩnh Kha:

- Phi Nhung... Em có ở trong đó không ?

Phi Nhung vội đáp :

- Anh vào đây, em nhờ chút.

Vĩnh Kha đẩy cửa bước vào, gong anh quan tâm :

- Có gì không em ?

Phi Nhung chu môi :

- Em nhờ chút coi. Kéo giùm em dây kéo sau lưng, rồi ... giúp em thay váy, không thôi hỏng hết đầu tóc của em.

Vĩnh Kha kêu lên :

- Trời đất !

Phi Nhung giậm chân :

- Có gì đâu mà anh kêu trời. Anh cũng ở bên Tây cả mấy năm trời chứ đâu phải... khách ở quê ra.

Vĩnh Kha lắc đầu cười :

- Mình cũng nề mặt cả ngàn quan khách một chút chứ em.

Phi Nhung tức muốn khóc :

- Thế anh định để cho em làm rối bù tóc đang xịt keo đây chắc ?

Vĩnh Kha dịu dàng bảo :

- Để anh chạy ra ngoài nhờ ... một cô nào đó vào giúp em.

Phi Nhung ầm ức :

- Trước sau gì anh với em cũng là vợ chồng mà. Làm gì mà anh sợ thiên hạ quá vậy...

Không đợi Phi Nhung nói hết câu, Vĩnh Kha đã xô cửa đi ra ngoài.

Chưa biết nhờ ai, Vĩnh Kha chợt thấy Đông An xăm xăm đi về phía anh. Mỉm cười với anh, cô nhã nhặn :

- Chúc mừng hạnh phúc...

Vĩnh Kha lịch sự :

- Cảm ơn.

Đông An vội hỏi :

- Anh có thấy Phi Nhung ở đâu không ?

Vĩnh Kha vội hỏi :

- Sao, nội tôi tìm Phi Nhung ?

Đông An gật đầu :

- Vâng. Bà bảo tôi giúp cho Phi Nhung thay đổi trang phục.

Như thoát được gánh nặng, Vĩnh Kha vội chỉ về căn phòng gần cầu thang :

- Phi Nhung đang ở trong đó, cô đến đây đi.

Đang tìm cách kéo chiếc váy qua khỏi đầu, Phi Nhung chợt khựng lại vì tiếng gọi của Đông An :

- Phi Nhung... Cô có ở trong đó không ?

Chưa kịp trả lời thì Đông An đã " bay " vào phòng. Giọng cô sôi nổi :

- May quá ! Anh Vĩnh Kha chỉ cho tôi vào đây.

Không kìm được cơn giận, Phi Nhung quát :

- Vĩnh Kha có điên không ?

Đông An nhỏ nhẹ :

- Tôi sẽ giúp cho Phi Nhung.

Phi Nhung giậm chân :

- Đúng là những người điên. Bà già, Vĩnh Kha và cô. Bộ hết người nhờ hay sao mà bà già và Vĩnh Kha nhờ cô chứ ?

Đông An mở to mắt nhìn Phi Nhung. Khi Phi Nhung giận, trông cô ta mới thật dữ dằn làm sao. Đó không phải là một Phi Nhung mà cô từng biết.

Đi đến bên những va li đựng váy, Đông An nhỏ nhẹ :

- Phi Nhung muốn chọn chiếc váy nào ?

Phi Nhung the thé :

- Mặc kệ tôi ! Cô đi ra ngay !

Đông An thở dài :

- Tôi không thể làm theo lời yêu cầu của cô được.

Phi Nhung giận dữ :

- Tại sao cô cứ theo đuổi tôi hoài vậy ? Có phải cô muốn quyến rũ Vĩnh Kha không ? Thế thì tôi bao cho cô biết, còn lâu cô mới làm được chuyện đó.

Đông An kêu lên :

- Trời ạ ! Sao cô có thể nghĩ ra một chuyện như vậy ?

Phi Nhung cười khẩy :

- Nội của Vĩnh Kha đã chăm tôi thì có một ngàn cô gái như cô cũng chịu khó châu rìa. Từ bỏ ý định ngu ngốc ấy đi là vừa.

Đông An thở dài :

- Cô hiểu sai thiện ý của tôi rồi.

Phi Nhung cao giọng :

- Trong đôi mắt của bà già đó, không có cô gái nào đẹp hơn tôi và nhu mì hơn tôi. Cô đừng ảo tưởng.

Đông An chùng giọng :

- Tôi hiểu.

Phi Nhung cao ngạo :

- Thế cô còn hy vọng gì nữa ?

Đông An nhìn thẳng vào đôi mắt hằn học của Phi Nhung :

- Tôi không kỳ vọng cho mình một điều gì.

Phi Nhung mai mỉa :

- Nếu có tham vọng thì cũng là một con số không thật lớn.

Đông An hắng giọng :

- Nếu cô không thích, tôi sẽ đi ra ngoài. Nhưng xin đừng giận bà Phú Tường và anh Vĩnh Kha. Họ không có lỗi gì trong chuyện này.

Phi Nhung hét lên :

- Cút ngay !

Khẽ thở dài, Đông An đi ra ngoài. Cô chợt giật mình khi Vĩnh Kha đang đứng trước cửa. Liếc nhìn nét mặt của anh, Đông An đoán là anh đã nghe rõ những gì mà Phi Nhung vừa nói với cô.

Thật trầm tĩnh, Vĩnh Kha phán :

- Cô đừng phiền lòng. Nếu Phi Nhung không thích cô, nhờ cô gọi một cô gái nào đó vào giúp Phi Nhung. Đông An vội làm theo lời anh. Chỉ mấy phút sau, Phi Nhung đã xuất hiện trước mặt quan khách với chiếc váy ngắn màu vàng rực rỡ.

Khuôn mặt của Phi Nhung đã được trang điểm trở lại. Đẹp hơn. Nụ cười rạng rỡ trên đôi mắt đầy đặn gợi tình.

Khoác tay với Vĩnh Kha, trên khuôn mặt đầy mãn nguyện của Phi Nhung không còn một dấu vết gì của trận nổi giận lôi đình lúc nãy.

Từ một căn phòng ăn thông với đại sảnh, Đông An lên nhìn họ. Vĩnh Kha thật quyến rũ, đầy phong độ trong bộ veston màu trắng. Mái tóc bồng bênh. Trầm tĩnh. Anh cũng đang cười nói thật tự nhiên với quan khách.

Vĩnh Kha đang buồn hay vui ?

Đông An thở dài hui hắt khi chợt bắt gặp nét mặt thoáng ưu tư của Vĩnh Kha khi chạm ly với khách.

Chợt cô thâm chế giễu mình. Tại sao cô lại quan tâm đến anh nhỉ ? Tại sao cô lại thầm tiếc cho Vĩnh Kha. Và một cảm giác vụn vỡ đang đến trong cô.

- Đông An !

Giật bản người vì tiếng gọi của bà Phú Tường, Đông An vội quay lại :

- Nãy giờ cô đi đâu mà ta tìm không thấy ?

Đông An nhỏ nhẹ :

- Thưa, bà tìm cháu có chuyện gì không ?

Bà Phú Tường dịu giọng :

- Ta định nhờ cô đưa ta về.

Đông An lễ phép hỏi :

- Bà không dự tiệc nữa sao ?

Bà Phú Tường khẽ lắc đầu :

- Ta hơi mệt trong người. Lúc này ta đã cáo lỗi với bên đảng gái rồi. Không muốn để họ lo lắng, ta bảo là ta có công chuyện riêng.

Đông An vội đi đến bên bà Phú Tường. Thật dịu dàng, cô đỡ sau lưng bà rồi đưa bà đi vào thang máy.

Gọi một chiếc taxi vừa trở tới, Đông An nói nhanh địa chỉ.

Quệt nhẹ chút dầu gió hai bên thái dương của bà Phú Tường, Đông An ân cần hỏi :

- Bà đã khỏe chưa ?

Bà Phú Tường trầm giọng :

- Không sao. Ta chỉ chóng mặt một chút thôi. Mọi người đang khiêu vũ tung bừng, sự có mặt của ta cũng không cần thiết lắm.

Chỉ một lát sau, chiếc taxi dừng trước ngôi biệt thự sang trọng. Đông An vội đưa bà Phú Tường đi lên lầu.

Đẩy nhẹ cửa phòng, cô dịu dàng bảo :

- Bà nằm nghỉ đi. Để cháu nói di quản gia đến gặp bà.

Thấy cô định dời gót, bà Phú Tường liền bảo :

- Khoan đã, Đông An ! Cô cứ ngồi đây với ta.

Đi đến giường lấy chiếc gối mềm đặt sau lưng bà Phú Tường, Đông An đứng khoanh hai tay với vẻ mặt ngoan ngoãn.

Bà Phú Tường phẩy tay :

- Cô ngồi xuống đi !

Đông An vẫn đứng yên một chỗ cho nên bà Phú Tường tỏ vẻ phật ý :

- Cô khách sáo với ta đến độ ấy sao, Đông An ? Ta cho cô ngồi rồi mà.

Đông An vội ngồi xuống chiếc ghế sofa. Thật lòng mà nói thì nhiều lúc cô cũng muốn nói chuyện với bà giám đốc khả kính của cô. Chỉ sợ tính lóc chóc của cô không làm cho bà hài lòng mà thôi.

Nghiêng đầu nhìn bà, cô nhỏ nhẹ :

- Bà có muốn dùng trà không ?

Bà Phú Tường khe khẽ gật đầu :

- Cô cho ta một bình trà nóng. Nhanh lên nhé. Ta không muốn cô độc một mình vào lúc này chút nào.

Đông An dạ nhỏ. Chỉ một lát sau, cô quay trở lại với khay trà trên tay. Thật nhẹ nhàng, cô tráng sạch chiếc cốc và bung đến cho bà Phú Tường một tách trà bốc khói thơm nghi ngút.

Nhấp một ngụm trà nóng, bà Phú Tường ngạc nhiên nhìn Đông An :

- Trà rất ngon !

Đông An mỉm cười :

- Cảm ơn bà.

Bà Phú Tường nhướn mày :

- Chắc chắn không phải chị Năm hay bà quản gia đã pha bình trà này cho ta. Thường ta chỉ uống trà Bắc Cạn.

Đông An nhỏ nhẹ :

- Vâng.

Chăm chú nhìn Đông An không chớp mắt, bà Phú Tường hắng giọng :

- Có phải cô pha trà đây không ?

Đông An lễ độ :

- Vâng, thưa bà.

Bà Phú Tường phán :

- Trong nhà của ta không có loại trà này.

Đông An nhỏ nhẹ :

- Vâng. Đó là hồng trà ở Buôn Mê. Một loại trà rất rẻ, hương vị cũng không giống loại hồng trà hiện nay đang được nhiều sử dụng.

Nhấp thêm một ngụm trà nóng nữa, bà Phú Tường tuyên bố :

- Ta vốn sành trà nhưng từ trước đến nay ta chưa hề được thưởng thức một thứ trà đậm đà hương vị và ngon đến thế.

Đông An cười hiền :

- Thưa bà, nó rất rẻ mà mãi lực khá thấp trên thị trường.

Bà Phú Tường ý nhị :

- Đâu phải thứ trà gì đắt giá là ngon đâu, Đông An.

Chợt bà hỏi giọng quan tâm :

- Làm sao cô có được thứ trà ngon đặc biệt này của Buôn Mê, một thành phố cao nguyên đất đỏ bazan ?

Đông An cười hiền :

- Thừa bà, ở chợ bán rất nhiều.

Bà Phú Tường nhượng mảy :

- Cũng có thể là như thế, nhưng ta không tin là cô mua được ở chợ.

Đông An nhỏ nhẹ :

- Vâng, thưa bà. Gối trà đỏ là do một người bạn biếu cho cháu.

Bà Phú Tường không giấu được tò mò :

- Bạn gái ?

Đông An chớp mi :

- Thừa không, đó là một người bạn trai.

Bất ngờ trước tiết lộ của cô vì hầu như mọi quan hệ của Đông An bà đều nắm rõ. Bà Phú Tường hỏi dồn :

- Cô cũng có bạn trai nữa sao ?

Đông An mỉm cười :

- Vâng, nhưng đó chỉ là một mối quan hệ sơ giao.

Bà Phú Tường nhượng mảy :

- Cô hiểu gì về hồng trà ?

Đông An nhỏ nhẹ :

- Hồng trà khác với trà xanh. Nếu trà xanh ít đắng có nhiều vị thơm ngon, có thể uống nhiều thì hồng trà là loại trà có hương thơm của các loại hoa và chỉ nên uống vào mỗi buổi tối.

Thú vị nhìn Đông An, bà Phú Tường nheo mắt hỏi :

- Cô có biết người ta bắt đầu uống trà từ lúc nào không ?

Đông An khẽ cắn môi :

- Người ta đã kể một câu chuyện đầy màu sắc huyền thoại về nguồn gốc và nghệ thuật uống trà.

Bà Phú Tường mỉm cười :

- Ta rất muốn nghe câu chuyện đó. Cô kể xem ... mà khoan đã nào ! Ta phải mời cô cùng tôi thưởng thức trà với ta trong lúc ta nghe câu chuyện mà cô kể /

Chớp mi, Đông An cảm động :

- Cảm ơn bà.

Bà Phú Tường giục :

- Câu chuyện truyền thuyết ấy như thế nào, cô kể cho ta xem.

Đặt nhẹ tách trà xuống bàn, Đông An chùng giọng :

- Vào đời Hoàng đế Shen Nung ở Trung Hoa, khoảng 2737 năm trước Công Nguyên , nhà vua là một người ưa nghiên cứu các loại thảo mộc, đang lúc nấu nước , có một vài lá trà bị gió thổi bay vào trong nồi nước sôi. Sau khi nếm thử nước ấy, thấy có vị chát và để lại cảm giác dễ chịu, nhà vua lập tức cho p hát triển loại cây này. Từ đó, mở ra một thời đại mới chung quanh việc trồng, chế biến và uống trà.

Bà Phú Tường gật đầu :

- Câu chuyện của cô làm ta thú vị đây.

Kín đáo ngắm nhìn Đông An đang rót thêm trà ra cốc, bà Phú Tường khe khẽ thở dài. Có vẻ như trước đây giữa bà và Đông An là một khoảng cách quá lớn nên bà không hiểu hết cô cũng như cô không muốn tiếp xúc thân mật với bà.

Bà cũng không hiểu được tâm trạng khó hiểu của mình vào lúc này. Có một cái gì đó tựa sự cô đơn đang xâm chiếm lấy bà.

Có lẽ là như thế.

Hôm nay là lễ đính hôn của Vĩnh Kha. Còn một tháng nữa, Vĩnh Kha sẽ cưới Phi Nhung. Theo yêu cầu của gia đình Phi Nhung, Vĩnh Kha sẽ sống bên gia đình vợ. Vậy là bà lại tiếp tục cô đơn trong ngôi nhà rộng lớn thênh thang này.

Rèm mi cong và đẹp thuần khiết của Đông An khiến bà Phú Tường ngần người ngần nhìn. Nỗi buồn của bà khuấy khỏa đôi chút, khi cô khẽ hỏi bà bằng giọng thật ngây thơ :

- Bà có uống trà nữa không, để cháu thay thêm trà mới.

Giọng bà Phú Tường hơi giễu cợt :

- Cô bé ạ ! Nếu có thể uống trà thay cơm thì ta cũng sẵn lòng uống thêm một bình trà nữa. Trà rất ngon nhưng không có nghĩa là ta cứ uống mãi không biết chán.

Đông An cười nho nhỏ. Nụ cười làm khuôn mặt cô đẹp bừng sáng như một cánh hồng.

Bà Phú Tường buột miệng :

- Đẹp quá !

Đông An ngơ ngác ngược nhìn mắt bà :

- Sao cơ ?

Bà Phú Tường chùng giọng :

- Ta vừa nghiệm ra một điều là trước bông hoa đẹp, người ta càng ngắm càng đắm say.

Ngỡ là bà Phú Tường khen lọ cắm chướng đang đặt trên bàn, Đông An cười hiền :

- Vâng. Cắm chướng lâu tàn và sắc màu giữ rất lâu.

Bà Phú Tường hắng giọng :

- Ta không khen lọ hoa cắm chướng cô vừa cắm chiều nay. Ta muốn nói là ... cô rất đẹp.

Đông An kêu lên :

- Ô ! Bà lại giễu cợt cháu rồi.

Bà Phú Tường mỉm cười :

- Ta nói rất thật. Quên nữa, ta cũng bớt bớt giận cô về chuyện những giỏ hoa tigôn rồi đó.

Đông An nghiêng đầu hỏi :

- Bà không thích hoa tigôn thật sao ?

Bà Phú Tường trầm giọng :

- Ta không thích.

Liếc nhìn về mặt tiêng tiếc của cô, bà gắng hỏi :

- Còn cô, có lẽ cô yêu thích chúng ?

Đông An chớp mi :

- Vâng, thưa bà.

Bà Phú Tường phán:

- Trông chúng mới nhọt nhọt làm sao. Ta không hiểu được tại sao cô lại chọn tigôn để trang trí cho mấy bàn tiệc. Cô phải biết là Vĩnh Kha yêu hoa hồng đến độ nào. Lát nữa tan tiệc, thế nào cô cũng bị Vĩnh Kha la về chuyện này đấy.

Đông An mỉm cười :

- Nhưng tigôn cũng là biểu tượng cho tình yêu, thưa bà.

Bà Phú Tường giễu cợt :

- Biểu tượng của cô buồn quá, không phù hợp với không khí tung bừng của một đại lễ. Lễ đính hôn rất vui, thế mà hoa của cô lại buồn buồn.

Đông An nhỏ nhẹ :

- Tình yêu cần sự lãng mạn chứ không cần sự tung bừng, thưa bà.

Tia mắt chiếu thẳng của bà Phú Tường khiến Đông An bối rối cụp mi. Cô chợt nhớ là mình đã quá hăng khi dám tranh luận với bà giam đốc khả kính của cô. Có lẽ cô Đã làm cho bà phật lòng.

- Cô hiểu như thế nào về tình yêu, hử ?

Khuôn mặt xinh đẹp của Đông An ửng hồng. Đó là một vấn đề mà con bé lóc chóc mới vào đời như cô chưa hề biết.

Cô ngắc ngứ :

- Dạ...

Giọng bà Phú Tường khuyến khích :

- Cô cứ nói đi, ta không ... cười cô đâu.

Đông An lí nhí :

- Cháu chỉ biết tình yêu qua ... sách báo.

Bà Phú Tường không kìm được tiếng cười sảng khoái :

- Thế mà cô lại cả gan tranh luận với ta về tình yêu.

Đông An chớp mi cười hiền. Cô đúng là một con ngố.

Bà Phú Tường nhận xét :

- Cô hệt như một chú ngựa con chưa được thuần hóa.

Lời nhận xét của bà khiến Đông An chợt nhớ tới Vĩnh Kha cũng đã có một câu tương tự như thế về cô.

Giọng cô băng khuâng :

- Có lẽ tiệc đính hôn cũng gần tàn.

Bà Phú Tường chợt hỏi :

- Cô thấy Phi Nhung tối nay như thế nào ?

Đông An chân thành :

- Thừa bà, Phi Nhung đẹp tựa như một ngôi sao điện ảnh.

Bà Phú Tường mỉm cười :

- Còn những chiếc váy ta đặt may tại Pháp cho Phi Nhung ?

Đông An nhỏ nhẹ :

- Thừa bà, hết sức hoàn hảo.

Ngắm nhìn bộ đồ giản dị của Đông An đang mặc, bà Phú Tường phán :

- Ta chưa nhìn thấy cô mang váy bao giờ, nhưng ta nghĩ là nếu cô mặc váy có lẽ rất đẹp.

Đông An khiêm tốn :

- Cháu mặc gì cũng xấu.

Bà Phú Tường lắc đầu :

- Không. Cô có một thân hình rất cân đối. Hơi gầy một chút, nhưng một bây giờ là thế, có phải không

Đông An ?

Đông An cười nhẹ :

- Cháu không rành về một lăm.

Bà Phú Tường mỉm cười :

- Nhưng cách ăn mặc của cô gọi cho ta một cảm giác là cô biết thu xếp cuộc sống. Không phải trang phục đắt tiền mới là tốt. Hòa hòa và gọi cảm, đó là cách trang phục của cô.

Đông An giọng an phận :

- Cảm ơn bà.

Bà Phú Tường đặt tay lên vai Đông An :

- Cô và ta chưa bao giờ nói chuyện lâu với nhau. Bây giờ cô có thể kể cho ta nghe về cô không ?

Đông An cười hiền. Đó là một yêu cầu mà cô muốn từ chối nhưng không biết phải mở lời như thế nào.

Bà Phú Tường giục :

- Cô nói đi. Ta muốn biết luật sư Doãn quen biết như thế nào với gia đình cô ?

Đông An nhỏ nhẹ :

- Luật sư Doãn là bạn thân của ông bà nội cháu.

Bà Phú Tường trầm giọng :

- Ta nghe nói, cô không còn ai thân thích nữa. Điều đó có đúng không ?

Đông An hít một hơi thật dài :

- Vâng.

Bà Phú Tường gặng hỏi :

- Quê cô ở đâu ?

Đông An chớp mi :

- Thừa, Trà Vinh.

Bà Phú Tường hơi giật mình :

- Trà Vinh à ?

Vuốt những sợi tóc đang lòa xòa trước trán, Đông An gật đầu :

- Vâng.

Bà Phú Tường khàn giọng :

- Ta cũng từng sống nơi ấy mấy năm.

Đông An tròn mắt :

- Thừa bà, đã lâu chưa ?

Khuôn mặt bà Phú Tường xa xăm :

- Hỏi ta còn rất trẻ. Thế cô có hay về Trà Vinh không ?

Đông An khẽ nói :

- Vì không còn ai thân thích nên đã lâu lắm rồi cháu không trở về lại quê cũ.

Bà Phú Tường gật đầu :

- Điều đó cũng đúng thôi. Nhịp điệu cuộc sống đôi lúc cuốn người ta theo một tốc độ riêng. Có muốn cưỡng lại cũng không được. Cuộc sống là thế.

Chợt nhớ là bà Phú Tường nói chuyện với mình đã lâu, Đông An khẽ nhắc :

- Bà vẫn còn đang mệt, cháu đỡ bà đến giường nằm nhé ?

Bà Phú Tường phẩy tay :

- Được rồi, ta sẽ nằm để cho cô an lòng. Nhưng cô vẫn ở đây với ta chứ không bỏ đi ra ngoài đâu.

Đưa bà Phú Tường đến giường, Đông An nở một nụ cười thật dễ mến :

- Bà ngủ đi.

Bà Phú Tường thở dài khe khẽ :

- Ngủ vào lúc này ư ? Khó lắm.

Đông An tròn mắt :

- Vì sao, thưa bà ? Mọi ngày bà còn đi nằm sớm hơn thế nữa mà.

Bà Phú Tường trở mình :

- Nhưng hôm nay ta ... buồn. Rất buồn là đằng khác.

Đông An kêu lên :

- Chẳng phải là tối nay bà đã rất vui khi anh Vĩnh Kha đính hôn với Phi Nhung đó sao ?

Bà Phú Tường chùng giọng :

- Đúng là ta rất vui khi Vĩnh Kha đã tìm được một người vợ xứng hợp. Thế mà ta chẳng hiểu sao ta lại có cảm giác buồn. Vui buồn lẫn lộn.

Chăm chú nhìn vào khuôn mặt thơ ngây của cô, bà thở dài nói tiếp :

- Liệu ta có tham lam quá không Đông An , khi ta ham muốn quá nhiều ? Ta muốn Vĩnh Kha lấy vợ, nhưng ta lại khó chấp nhận nó sống một cuộc sống riêng không có ta. Buộc phải đồng ý với gia đình Phi Nhung cho Vĩnh Kha về sống bên ấy, ta như đứt từng khúc ruột.

Đông An nhỏ nhẹ :

- Không, thưa bà. Không ai trách bà về chuyện này cả.

Bà Phú Tường giọng buồn rầu :

- Ta phải hy sinh tất cả cho hạnh phúc của Vĩnh Kha.

Đông An cảm động nhìn bà Phú Tường , không phải là một bà giám đốc đầy uy quyền với những mệnh lệnh đang như thép. Giờ đây trước mặt cô là một bà lão cô đơn với tâm hồn đầy nhạy cảm.

Cô trầm giọng :

- Cháu hiểu.

Bà Phú Tường thở dài :

- Ta cũng không biết làm gì cho vui nổi buồn.

Đông An ngồi xuống bên cạnh bà. Giọng cô mềm mại :

- Bà đừng nghĩ đến chuyện anh Vĩnh Kha sẽ ở bên gia đình vợ nữa, mà hãy nghĩ đến chuyện rồi đây bà sẽ có những đứa cháu để ấm lòng.

Bà Phú Tường buột miệng :

- Ta cũng mong như thế.

Cô dịu dàng hỏi :

- Cháu đọc thơ bà nghe nhé ?

Bà Phú Tường nhìn sững Đông An. Đó là một đề nghị hết sức dễ thương. Bà dịu dàng hỏi :

- Cô thuộc có nhiều thơ không ?

Đông An bậm môi :

- Thưa, không nhiều lắm. Có thể cháu đọc không hoàn chỉnh một bài thơ nào đó, mong bà đừng quở trách.

Nằm nghiêng người để một lần nữa nhìn vào rèm mắt đẹp như nhung đang lay động thật dễ thương , bà Phú Tường giọng thân mật :

- Cô đọc thơ cho ta nghe đi !

Đông An vòng hai tay qua đầu gối. Nghiêng đầu nhìn bầu trời ngoài khung cửa sổ, cô đọc bằng giọng chậm rãi :

Tháng giêng xanh

Đàn chim về

Ngủ trên mái ngói

Mặt trời

Lặn xuống dòng sông

Đóa hoa hồng

Trong vườn ai

Bồng nở.

Tháng giêng xanh

Trái đất

Trăm nhịp thơ?

Và cõi đời

Bao dung

Mùa xuân hoa nhớ bướm

Trời xa chốn vô cùng

Hồi sinh

Mầm lá mới.

Tháng giêng xanh

Mùa Xuân ơi

Bay lên ngày nắng mới

Tóc anh làm khói mây

Mùa xuân thăm qua đây

Lời trầm cơn gió cuốn

Con sông xanh

Về đời....

Dường như thả hết tâm hồn vào thơ, Đông An không nhận thấy mắt bà Phú Tường đang quan sát cô như một khám phá. Không phải là một Đông An nói về cây cỏ hay luận bàn về thú uống trà, cho dù cô không phải là dân uống trà sành điệu như mấy người già. Một Đông An khác đang đối diện với bà. Tâm hồn nhạy cảm. Mơ mộng.

Qua khung cửa sổ, ánh trăng hắt vào. Cánh tay để trần của cô đang vòng qua đầu gối thật thanh tú. Có một cái gì đó thật cuốn hút từ dáng ngồi thanh mảnh cho đến mái tóc mềm mại chấm ngang vai.

Em đi tìm câu hát lý thương nhau

Xanh mượt mát mặt sông chiều tắm gió

Xao xác reo vui những đôi giăng tán co.

Nắng vàng buông khắp lối nhỏ vào đời

Em đi tìm nhặt những ánh sao rơi

Tiếng ve ngủ cuối con đường kỷ niệm

Hoa phượng đỏ đang màu băng lãng tím

Mùa hạ này vẫn sông nổi như xưa
Em đi tìm nhưng chẳng biết thấy chưa ...

Mà vẫn rong chơi suốt những ngày hạ cháy

Nhưng đôi lúc bắt chợt em nhìn lại

Lại thấy cái đi tìm ở phía ... đã đi qua

Bà Phú Tường hỏi giọng vui vui :

- Bài thơ cô vừa đọc cho ta nghe có tựa là gì ?

Đông An mỉm cười :

- Dạ, tên của đoạn thơ ngắn ấy là " Tìm ".

Bà Phú Tường gật gù :

- Một bài thơ hay, nhẹ nhàng đầy tính triết lý.

Đông An lại đọc một bài thơ khác. Giọng cô mềm như những dải trắng vắt ngang thành cửa sổ.

Nếu Đông An mất một trong những chiếc váy bà đã đặt may cho Phi Nhung tại Pháp thì sao nhỉ ? Tuyệt đẹp ! Không có ai có thể đẹp hơn Đông An, kể cả Phi Nhung.

Bà Phú Tường cũng không hiểu tại sao bà lại đem Phi Nhung ra so sánh với Đông An. Một cảm giác xốn xang khi cô gái đang ngồi trước mặt bà đầy hết sức thuần thanh. Tâm hồn cô đang để vào từng lời thơ. Về mặt băng khuâng.

Bà Phú Tường đột ngột lên tiếng :

- Đông An ... Ta quên hỏi bạn trai của cô là ai mà ta không biết.

Đông An gãi đầu. Chợt nhớ bà Phú Tường hay la về thói quen ... xấu này của cô, Đông An vội thả tay xuống. Cô lí nhí :

- Dạ ...

Bà Phú Tường tỏ vẻ quan tâm :

- Đó có phải là người trong công ty của ta không ?

Đông An vội đáp :

- Thừa không.

Bà Phú Tường nhú mày :

- Thế cậu ta là ai ?

Không ngờ bị bà Phú Tường hỏi kỹ như thế, Đông An cười cầu tài :

- Chỉ là một tình bạn thôi.

Bà Phú Tường mỉm cười :

- Ta có nói gì đâu.

Đông An chớp mi :

- Cháu quen Trường Duy trong một lần cùng bà đến sân bay đón anh Vĩnh Kha từ Pháp trở về.

Bà Phú Tường ngạc nhiên :

- Thế thì ta đã gặp cậu ấy chưa ?

Đông An lắc đầu. Mái tóc ngang vai lúc lắc một cách tinh nghịch , dễ thương :

- Dạ không.

- Thế thì tại sao ta không gặp nhỉ ?

Đông An bặm môi :

- Cháu gặp anh Trường Duy khi nhận hành lý.

Bà Phú Tường phán :

- Ta hiểu rồi. Hóa ra, lúc đó cô bắt ta và Vĩnh Kha chờ cô đến cả tiếng đồng hồ chỉ vì mãi tán chuyện với gã thanh niên mới quen ấy.

Đông An cười thật hồn nhiên :

- Cháu gây lộn với anh ta thì đúng hơn.

Bà Phú Tường không giấu được tò mò :

- Vì sao lại ... gây lộn ?

Đông An bặm môi :

- Suýt chút nữa Trường Duy đã lấy nhầm hành lý của anh Vĩnh Kha.

Bà Phú Tường ngạc nhiên :

- Sao ?

Đông An gật đầu :

- Cháu đã giật đứt phiếu kiểm soát của sân bay nên mới có sự nhầm lẫn ấy.

Bà Phú Tường cười lớn :

- Không có phiếu kiểm soát, cô không thể mang hành lý của Vĩnh Kha ra ngoài. Cô hiểu chưa , Đông An ?

Đông An cười nhỏ :

- Vâng.

Bà Phú Tường lại hỏi :

- Cô gây lộn với cậu ấy à ?

Đông An ứng hồng mặt :

- Vâng.

Thú vị với câu chuyện Đông An kể, bà Phú Tường phán :

- Ta đang buồn, nhưng chuyện cô kể vì sao cô quen với Trường Duy làm ta thấy vui vui. Dường như ta cũng hết buồn rồi. Nhất là mấy bài thơ, ta không ngờ cô thuộc thơ nhiều như thế.

Lùa hai tay vào tóc, Đông An cười hiền :

- Không biết bà có thích mấy bài thơ đó không ?

Bà Phú Tường vui vẻ :

- Sao lại không. Từ nay, mỗi tối ta phải gọi cô vào phòng để đọc thơ cho ta nghe mới được.

Đông An thiếu điều kêu trời. Không chừng cô hết có cơ hội ngồi trước máy vi tính mỗi đêm cũng nên.

Giọng cô ngắc ngứ :

- Cháu cũng không thuộc nhiều thơ đâu.

Bà Phú Tường mỉm cười :

- Cô lại giấu ta nữa rồi. Cô rất đa tài. Vĩnh Kha và ta đã từng hiểu lầm về khả năng của cô đấy nhé.

Đông An đi đến lùa màn gió cửa sổ và đứng tựa bên cửa thật lâu. Khi cô quay lại, bà Phú Tường đã đi vào giấc ngủ từ lúc nào...

Khê đặt tập hồ sơ trước mặt Vĩnh Kha rồi lui ra thật nhẹ nhàng, nhưng Đông An đã nghe anh gọi giật ngược :

- Đông An...

Cô tròn đôi mắt nai :

- Gì cơ ?

Vĩnh Kha chỉ vào chiếc ghế trước mặt anh :

- Ngồi xuống đi, Đông An.

Đông An ngồi xuống ghế, hai mắt vẫn mở to nhìn Vĩnh Kha.

Giọng anh ảm áp :

- Tối hôm qua cô đọc thơ cho nội tôi nghe hả ?

Đông An bặm môi :

- Sao anh biết ?

Vĩnh Kha cười giễu cợt :

- Dĩ nhiên là nội tôi kể cho tôi nghe vào lúc dùng điểm tâm sáng nay.

Đông An tặc lưỡi :

- Thế sao ?

Vĩnh Kha nghiêng đầu hỏi:

- Thế cô có biết làm thơ không ?

Vĩnh Kha là người của công việc. Rất ít khi anh dành thời gian để nói chuyện phiếm nên Đông An không khỏi ngạc nhiên. Thế nhưng cô vẫn trả lời :

- Không. Tôi chỉ thích thuộc thơ của người khác.

- Nghe nói cô còn có cả một kho tàng câu truyện truyền thuyết nữa à ?

Đông An lắc đầu cười với nụ cười ... gai góc :

- Không.

Vĩnh Kha nheo mắt :

- Nội tôi dạo này có vẻ thích cô đấy. Nghe bà kể là cô còn biết chăm sóc hoa và sự hiểu biết về nghệ thuật chơi kiếng của cô không chê vào đâu được.

Đông An ngáy Vĩnh Kha một cái. Có vẻ lúc nào anh cũng khoác châm chọc cô hơn là khen ngợi cô.

Lùa hai tay vào tóc, cô dài giọng :

- Anh còn gì hỏi nữa không ?

Vĩnh Kha nhướn mày nhìn Đông An. Anh cũng không hiểu vì sao lại có được cái cảm giác vui vui khi nhìn thấy cô đẩy cửa bước vào và lại rón rén đi ra như .. mèo. Sự xuất hiện của cô làm anh thấy vui, tâm hồn nhẹ nhõm.

Một lễ đính hôn linh đình nhưng nhạt nhẽo. Đó là những gì còn đọng lại trong anh sau một buổi tối vui găng gượng. Phi Nhung làm anh thất vọng hơn bao giờ hết. Tình cảm vốn mong anh giữa anh và cô lại càng xa cách hơn.

Nhìn chăm chú vào đôi mắt đẹp trong vắt như giọt sương mai, Vĩnh Kha hắng giọng :

- Cảm ơn cô về những gì cô đã làm cho tôi trong buổi tối hôm qua. Những lẵng hoa tigôn thật lạ mắt.

Đông An chu môi hỏi :

- Một lời khen thành thật ?

Vĩnh Kha cười :

- Bộ tôi hay nói dối lắm sao ?

Đông An háy anh một cái :

- Cái cách mà anh khen ngợi khiến tôi đâm ra phải nghi ngờ.

Vĩnh Kha cười. Anh từng nghĩ cô hết như một chú nhím con hiếu chiến, có lẽ điều đó không sai.

Giọng anh tỉnh tỉnh:

- Cứ xem như một lời khen thành thật đi. Lâu lâu cũng có ngoại lệ chứ.

Cô so vai :

- Nếu thế tôi cũng cảm ơn anh về lời khen ... xã giao ấy.

Vĩnh Kha lại cười. Cách nói chuyện gia góc không một chút làm màu của cô khiến anh cảm thấy càng thích nói chuyện với cô.

Nhưng Đông An đã đứng dậy , cô nói nhanh :

- Xin lỗi , tôi đang bận việc.

Rồi cô đẩy cửa bước ra ngoài.

OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

Đang lơ đãng nhìn xuống đường phố, Vĩnh Kha chợt nhìn thấy Đông An băng qua đường. Anh càng ngạc nhiên hơn nữa khi cô ngồi lên chiếc Su của một anh chàng thanh niên khá điển trai.

Trước khi Vĩnh Kha có thể nhinky họ thì chiếc Su đã vút đi trong sự ngạc nhiên của anh.

Đã hết giờ làm việc. Tất cả nhân viên đã rời khỏi công ty từ lâu nhưng Vĩnh Kha vẫn còn đứng bên ô cửa sổ tầng hai với vẻ mặt trầm ngâm.

- Vĩnh Kha !

Tiếng gọi nũng nịu của Phi Nhung như kéo anh về với thực tại. Giọng anh ngạc nhiên :

- Em đến đây hồi nào ? Sao không gọi điện thoại cho anh ?

Phi Nhung véo von :

- Đến bất ngờ mới ... kiểm tra được anh chứ bộ. Em đang đói bụng gần chết đây.

Vĩnh Kha cười :

- Tiện thể anh chở em về nhà dùng cơm tối với nội và anh luôn nghe ?

Phi Nhung giầy nẩy :

- Thôi đi anh.

Vĩnh Kha ngạc nhiên :

- Sao thế ?

Phi Nhung dài giọng :

- Em chỉ thích tới nhà hàng thôi.

Vĩnh Kha mỉm cười:

- Nội anh sẽ chiêu đãi em những món còn ngon hơn nhà hàng gấp mấy lần.

Phi Nhung tỉnh bơ :

- Nhưng em đâu có thích .. gặp bà nội của anh.

Vĩnh Kha ngạc nhiên :

- Em nói sao ?

Phi Nhung choàng tay lên cổ Vĩnh Kha :

- Hôn em một cái rồi em giải thích sau.

Vĩnh Kha hôn lên má của Phi Nhung một cái chiếu lệ. Một nụ hôn đủ để vừa lòng cô nhưng cũng đủ không làm hồng son môi của cô. Một nụ hôn giết chết mọi cảm xúc nơi anh.

Phi Nhung đóng đưa mắt :

- Bộ anh tưởng em ... khoái nội anh lắm sao ?

Vĩnh Kha nhú mày :

- Em giận nội anh chuyện gì à ?

Phi Nhung nguýt yêu :

- Không có gì để giận, nhưng em cũng đâu khoái mấy bà già trầu , yêu anh nên em mới cầu thân với nội anh đó thôi.

Vĩnh Kha nhìn thẳng vào mắt Phi Nhung :

- Nếu nội anh biết, nội anh buồn lắm.

Phi Nhung cười khan một tiếng :

- Em cũng đâu có lỗi. Tình yêu đâu có lỗi, phải không anh ?

Vĩnh Kha so vai :

- Thế thì em cũng không nên để nội anh sống trong ảo tưởng. Tại sao em không sống thành thật với nội của anh ?

Phi Nhung cong môi :

- Thế anh bảo em phải làm gì ?

Vĩnh Kha im lặng. Một Phi Nhung thật gợi cảm đang trong vòng tay anh nhưng không hiểu sao Vĩnh Kha chỉ thấy lòng nguội lạnh. Một Phi Nhung trước lúc đính hôn với anh và sau lúc đính hôn hoàn toàn khác nhau. Không còn những cái chớp mắt e dè nũng nịu. Có vẻ Phi Nhung cũng không khác xa mấy những cô gái đã từng cặp bồ với anh. Mạnh dạn một cách đến suồng sã.

Kim một tiếng thở dài, Vĩnh Kha cũng không biết định nghĩa tâm trạng của anh bây giờ là gì nữa. Chỉ biết là sự trống rỗng ghê gớm đang xâm chiếm lấy anh , làm anh hụt hẫng hơn bao giờ hết.

Phi Nhung ngược mắt nhìn Vĩnh Kha :

- Anh giận em à ?

Vĩnh Kha so vai :

- Nếu em thích đến nhà hàng, anh sẽ đưa em đến đó.

Phi Nhung cười khanh khách :

- Em biết mà, lúc nào anh cũng chiều chuộng em hết.

Vĩnh Kha đưa cô xuống cầu thang. Lúc anh cho chiếc Toyoto nổ máy, tự dưng Phi Nhung lại tuyên bố :

- Em đổi ý rồi.

Vĩnh Kha chăm chú nhìn cô:

- Sao ?

Phi Nhung cong môi :

- Em không thích đi nhà hàng nữa.

Vĩnh Kha nhú mày :

- Sao thế em ?

Phi Nhung cười giòn giã :

- Anh đưa em về nhà anh đi.

Vĩnh Kha so vai :

- Em không thích gặp nội anh mà.

Phi Nhung hếch chiếc mũi cao và đẹp lên :

- Đúng là như thế. Nhưng em lại thích gặp ... Ông An.

Vĩnh Kha kêu lên :

- Đông An ? Cô ta thì có liên quan gì đến em ?

Phi Nhung cười nhạt :

- Em sẽ bắt con nhỏ đầy tớ ấy chạy tới chạy lui phục vụ em như điên. Anh thích nhìn thấy cảnh tượng ấy không ?

Vĩnh Kha phanh gấp xe lại. Anh không giấu được sự bức dọc :

- Em làm điều đó có ích lợi gì chứ ?

Phi Nhung cười nhạt :

- Anh lo cho Đông An đến thế sao ?

Vĩnh Kha thở dài :

- Hình như em chẳng hiểu gì về anh cả, cũng như không hiểu gì về Đông An.

Phi Nhung cười nhạt :

- Thế anh hiểu rõ cô ta à ?

Vĩnh Kha so vai :

- Anh không biết phải giải thích như thế nào cho em nữa.

Phi Nhung giọng đầy kiêu ngạo :

- Nói cho cùng, cô ta chỉ là một nhân viên quèn của công ty anh.

Chăm chú nhìn Phi Nhung, Vĩnh Kha trách móc :

- Em thay đổi nhiều quá.

Phi Nhung cười khan một tiếng :

- Em thay đổi như thế nào ?

Vĩnh Kha trầm giọng :

- Điều đó tự em biết mà. Nhưng anh mong là mọi chuyện sẽ tốt đẹp như trước.

Phi Nhung ngắm nhìn những ngón tay được chuốt móng thật đẹp :

- Nếu em có một hành động gì đó không được kiểm chế lắm cũng chỉ vì em ... yêu anh. Em không muốn mất anh.

Vĩnh Kha dịu dàng bảo :

- Anh vẫn yêu em. Anh sẽ là người chồng tốt của em.

Phi Nhung liếc Vĩnh Kha một cái thật sắc :

- Em cũng tin như thế. Nhưng em không muốn Đông An ở trong nhà của anh. Con nhỏ ấy luôn đem lại cho em sự bức mình.

Vĩnh Kha so vai :

- Anh không thể làm khác đi được. Đó là quyết định của nội. Vả lại, một tháng nữa, anh cũng không còn ở đó nữa

Phi Nhung mím môi suy nghĩ. Cô không hiểu vì sao cô lại có linh cảm chính con nhỏ tầm thường nhưng có một vẻ đẹp ngây thơ ấy sẽ là người cuốn mất trái tim của Vĩnh Kha.

Phi Nhung khẽ nheo mắt :

- Thôi được rồi. Chúng ta không cãi nhau nữa. Anh cứ chờ em đến nhà anh dùng cơm với nội anh đi. Em muốn làm vui lòng nội của anh. Hồi trưa, bà có gọi điện thoại nhắn em đến chơi.

Khi chiếc xe của Vĩnh Kha vừa về đến nhà, bà Phú Tường đang chăm sóc mấy chậu kiểng. Anh vòng ra trước mũi xe để mở cửa cho Phi Nhung.

Tình tứ vút cổ Vĩnh Kha để nhảy xuống , Phi Nhung cười giòn giã. Quay lại cười với bà Phú Tường một nụ cười thật kiêu cách, cô dài giọng :

- Con chào nội.

Bà Phú Tường vui vẻ hỏi Vĩnh Kha :

- Sao con không điện cho ta biết là Phi Nhung đến chơi với ta ?

Phi Nhung cong môi :

- Tội con muốn tạo cho nội một chút bất ngờ nho nhỏ mà.

Nghiêng đầu nhìn chậu kiểng bà Phú Tường đang chăm sóc , cô điệu bộ nhận xét :

- Cây kiểng này đẹp ghê, nội há ?

Bà Phú Tường xã giao :

- Con có thích kiểng không ?

Dù rất ghét mấy chậu bonsai mà theo cô cho là xấu xí vô dụng, nhưng Phi Nhung vẫn ríu rít :

- Còn phải nói nữa nội. Thú chơi kiểng là một thú thanh tao. Nhờ nội của con trông kiểng mà con hiểu biết về nghệ thuật này khá nhiều.

Thấy bà Phú Tường tỏ vẻ thích thú, sẵn trớn Phi Nhung thao thao bất tuyệt :

- Tùy theo sở thích của mỗi người mà đặt tên cho cây kiểng mình tên gì cũng được. Cứ chọn tên nào vừa đẹp vừa kêu thật dữ dội là được, có phải không nội ? Con nhớ ra rồi, nội của con có chậu ... " Dòng thác " , chậu " Hoài niệm " ... rồi gì gì ... À ! " Lãng quên " ...

Quay sang Vĩnh Kha đang phát hoảng về mớ kiến thức tạp nham của cô, Phi Nhung tỉnh queo hỏi :

- Phải không anh ?

Vĩnh Kha cười nhẹ :

- Anh cũng không biết nữa.

Phi Nhung khúc khích :

- Thế là anh thua em rồi đấy nhé.

Quay lại nhìn một chậu bonsai gần đó, cô véo von :

- Nội đặt tên cho nó là gì thế ?

Bà Phú Tường nhả nhận :

- " Thời gian ".

Phi Nhung nhận xét :

- Tên này ít kêu, không ấn tượng chút nào. Sao nội không chọn một cái tên khác ?

Bà Phú Tường mỉm cười :

- Không phải muốn chọn tên nào cũng được đâu con.

Phi Nhung chu môi :

- Sao thế nội ?

Bà Phú Tường thân mật bảo :

- Để đặt tên cho một chậu kiểng, người chơi kiểng phải dồn hết tâm sức để uốn cây theo chủ đề mình đã chọn.

Phi Nhung cãi :

- Nội không biết đó thôi. Đặt tên cho mấy chậu kiểng cũng như đặt tên cho mấy món ăn trong nhà hàng. Như " bát vị khai hoa " trong nhà hàng chỉ là nem, chả ... rồi gì gì ... cho đủ tám thứ. Cứ tên gì thật dữ dội là đem ra mà gọi.

Vĩnh Kha liếc nhìn vẻ mặt đầy thất vọng của nội, chợt thấy thương bà hơn bao giờ hết.

Anh nhún vai :

- Mình vào nhà đi em.

Bà Phú Tường gật đầu :

- Phải đó. Để ta dặn chị bếp làm cơm đãi Phi Nhung.

Phi Nhung đưa đẩy :

- Nội quý con ghê vậy đó.

Bà Phú Tường xới lời :

- Ta chỉ có Vĩnh Kha. Nay con là cháu dâu duy nhất của ta , không quý thì quý ai bây giờ.

Phi Nhung giọng ngọt ngào :

- Con cảm ơn nội.

Cùng Vĩnh Kha đi vào nhà, Phi Nhung nhún nhảy trên đôi giày cao gót. Cô cũng có ý đưa mắt tìm Đông An nhưng không thấy đâu cả. Vẻ mặt xa cách của Vĩnh Kha khiến cô đành phải hỏi :

- Nay, anh đang nghĩ gì thế ?

Vĩnh Kha buông người xuống chiếc ghế salon :

- Em uống gì ?

Phi Nhung vặn người :

- Em chẳng muốn uống gì cả. Chỉ thích lên phòng anh nghe nhạc thôi. Mà anh chưa trả lời câu hỏi của em lúc nãy.

Vĩnh Kha so vai :

- Anh không nghĩ gì ca?

Phi Nhung chu môi :

- Anh nói dối em rồi.

Vĩnh Kha nửa đùa nửa thật :

- Đôi lúc sự nói dối lại cần thiết đấy.

Phi Nhung phóng qua chỗ của anh. Cô ngồi lên đùi và véo vào tay Vĩnh Kha :

- Ai cho phép anh nói với em như thế ?

Vĩnh Kha nghiêm mặt :

- Em qua ghế ngồi đi.

Phi Nhung cong môi :

- Bộ anh sợ nội anh à ? Trời đất ! Trước sau gì em và anh cũng là vợ chồng mà. Hay là anh sợ con nhỏ Đông An nhìn thấy.

Vĩnh Kha kêu lên :

- Lại Đông An. Em thật là kỳ cục !

Phi Nhung cười ngất :

- Đùa chút thôi. Chứ một anh chàng hào hoa phong độ như anh không lẽ lại để ý đến con nhỏ cù lần nhà quê ấy.

Nói xong, cô liền đứng dậy đi đến dàn nhạc bật máy lên. Nghiêng người quay lại nhìn Vĩnh Kha bằng đôi mắt long lanh gợi tình, Phi Nhung đã đốt :

- Quên nữa, anh thấy chiếc váy này như thế nào ?

Vĩnh Kha giọng thờ ơ :

- Rất đẹp.

Phi Nhung nở một nụ cười đầy mê hoặc :

- Em mặc nó vì anh đấy.

Vĩnh Kha cười :

- Sao lại là vì anh ?

Phi Nhung cười khúc khích :

- Vì ít ra anh cũng tự hào khi có một vị hôn thê tuyệt vời không chê vào đâu được.

Vĩnh Kha đùa :

- Thế sao ?

Phi Nhung vênh mặt lên :

- Tụi bạn em ganh tị với em quá trời. Còn lâu tụi nó mới đuổi kịp em về một.

Vĩnh Kha cười thành tiếng :

- Họ ... rảnh rồi đến thế sao ?

Phi Nhung nguýt yêu :

- Nói chuyện với anh chán ghê. Sao anh thích chọc quê em thế ?

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Anh chỉ nói những điều anh đang nghĩ.

Phi Nhung uống mông đi đến ghế. Duỗi đôi chân thon dài gợi cảm, cô tựa đầu vào vai Vĩnh Kha nghe nhạc.

Lim dim mắt, Phi Nhung suy nghĩ về lễ kết hôn giữa cô và Vĩnh Kha sẽ được tổ chức vào nay mai. Nói chung thì cô hài lòng mọi thứ. Vĩnh Kha chưa yêu cô đến độ say nồng nhưng cô biết mình phải làm gì để ràng buộc anh vào cuộc đời của cô.

- Ui da !

Phi Nhung choàng dậy. Khuôn mặt xinh đẹp của cô rần đánh lại khi kẻ vừa vấp ghế không ai khác hơn là Đông An.

Phi Nhung hỏi giọng xách mé :

- Cô có .. mắt không ?

Vừa xoa chân vào đầu gối, Đông An vừa xuýt xoa :

- Đau quá.

Bật đứng dậy nhìn Đông An, Vĩnh Kha ôn tồn :

- Cô không sao chứ ?

Đông An nhăn nhó mặt :

- Không sao....

Chỉ chờ có thế , Đông An mai mỉa:

- Không sao thì làm ơn biến giùm, còn ở đó làm gì

Không đợi Phi Nhung xia xối thêm, Đông An vừa cà nhắc vừa đi lên lầu. Đến cửa phòng, cô mới sực nhớ là đã bỏ quên bó hoa của Trường Duy tặng cô trên thảm. Định quay xuống lấy, nhưng nghĩ lại khuôn mặt khó ưa và giọng chua như giấm của Phi Nhung, Đông An đành thở dài bước vào phòng.

Chuỗi người nằm xuống giường. Đông An ôn lại cuộc đi chơi của cô và Trường Duy lúc nãy. Giờ nhớ lại vẫn còn run vì lời tỏ tình bất ngờ của anh. Có lẽ vì vẫn còn ngỡ ngàng trước tình yêu của anh nên cô mới thần hồn nát thần tính và người vào bộ salon đặt trong phòng khách, không thấy Vĩnh Kha và Phi Nhung đang tình tứ bên nhau.

- Đông An .. Em đâu rồi ?

Nghe tiếng chị Năm gọi, Đông An vội nhồm người dậy :

- Cửa không khóa, chị vào đi

Ào vào phòng Đông An, chị Năm giọng oang oang :

- Bà chủ gọi Đông An đây.

Đông An vội hỏi :

- Có gì không chị ?

Chị Năm liền thoáng :

- Bà chủ gọi thì tất nhiên là có việc rồi.

Đông An phụng phịu :

- Ai lai không biết thế, nhưng ý của em là chị có biết bà chủ gọi em để làm gì không ?

Chị Năm tặc lưỡi :

- Chị cũng không biết nữa. Em cứ xuống nhà xem thử.

Chải sơ lại tóc, Đông An vội vàng cùng chị Năm đi xuống thang. Vừa nhìn thấy Đông An, bà Phú Tường liền bảo :

- Ta gọi cô dùng cơm tối với ta và Vĩnh Kha. Hôm nay có vợ sắp cưới của Vĩnh Kha nữa đây.

Vừa nghe bà Phú Tường bảo thế, Đông An liền kêu lên như mèo đập lửa :

- Ôi ! Cháu xin phép bà ... Cháu không thể....

Bà Phú Tường nhìn cô với vẻ lạ lùng :

- Ta bảo cô ăn cơm với ta chứ có phải mang cô đi ... ran hấp trứng đâu mà cô sợ đến thế.

Đông An nói giọng khỏ sở :

- Nhưng cháu không thể.

Lắc đầu với vẻ không hài lòng, bà Phú Tường phán :

- Ta không hiểu cô nữa. Lẽ ra cô phải vui vẻ với chuyện này thì cô lại làm ta phật ý. Thôi, đi vào đi, đừng để mọi người phải chờ cô đây.

Không đợi cô nói thêm câu nào, bà Phú Tường liền quay ngoắt đi vào phòng ăn.

Vĩnh Kha và Phi Nhung đã có mặt ở đó. Vừa nhìn thấy Đông An đi sau lưng bà Phú Tường, Phi Nhung liền sa sầm nét mặt. Cô càng bất mãn hơn nữa khi bà Phú Tường phán :

- Ngồi xuống đi Đông An.

Đông An rụt rè ngồi xuống ghế. Cái cách mà mà Phi Nhung nhìn cô đủ để cô hiểu Phi Nhung xem cô như một kẻ tử thù.

Thờ dài hiu hắt, Đông An lén nhìn Phi Nhung thêm một lần nữa. Cô cũng đâu khoải ngồi ăn cơm trong một bầu không khí ... hận thù như thế. Nhưng cãi lại lệnh của bà Phú Tường đâu có dễ.

Vĩnh Kha rót rượu nhẹ vào những chiếc cốc bằng pha lê. Anh lịch sự hỏi Đông An :

- Cô dùng rượu được chứ ?

Đông An nhỏ nhẹ :

- Cảm ơn.

Bà Phú Tường vui vẻ nâng cốc :

- Nào, mời tất cả.

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Chúc sức khỏe nội và mọi người.

Phi Nhung nguyền Đông An một cái thật sắc. Cục tức đang chặn ngang ở cổ của cô. Cô không hiểu vì sao con nhỏ nhân viên quyền lại được bà Phú Tường ưu ái như thế. Cô vẫn còn nhớ trước đây Đông An luôn bị bà Phú Tường sai vặt chạy lui chạy tới mệt khờ người.

Đang mãi suy nghĩ, Phi Nhung hơi giật mình khi Vĩnh Kha thúc nhẹ vào khuỷu tay của cô :

- Em ăn đi.

Phi Nhung nở nụ cười gượng gạo :

- Nãy giờ em ăn nhiều rồi đó.

Bà Phú Tường vui vẻ hỏi :

- Có vừa miệng con không, Phi Nhung ?

Phi Nhung dài giọng :

- Dạ, thứ gì cũng ngon.

Bà Phú Tường quan tâm :

- Nhưng ta thấy con ăn uống như mèo.

Phi Nhung kiêu hãnh đáp :

- Con đang giữ phọc mà nội.

Bà Phú Tường cười lớn :

- Các cô gái bây giờ thật lạ. Thời ta còn trẻ, ta không như các con bây giờ. Điều mà mọi người quan tâm đó là sức khỏe.

Quay sang Đông An, bà Phú Tường vui vẻ tiếp :

- Như Đông An cũng thế , nó chẳng khác chi một con mèo.

Phi Nhung giận tím ruột vì bà Phú Tường đã ... dám so sánh cô với một con nhỏ quê mùa như Đông An. Lẽ ra đã xô ghế đứng dậy từ nãy, nhưng Phi Nhung vẫn đủ khôn ngoan để dằn cơn tức xuống. Một tháng nữa là đám cưới giữa cô và Vĩnh Kha. Đến lúc đó, cô sẽ xử đẹp Đông An cũng không muộn.

Nâng ly rượu lên cao, Phi Nhung giọng kiêu hãnh :

- Chúc sức khỏe nội, chúc sức khỏe anh Vĩnh Kha.

Liếc Đông An một cái, Phi Nhung cười thâm độc. Cô muốn làm cho con nhỏ xinh đẹp đang ngồi trước mặt cô phải bẽ mặt nhưng nghĩ chưa ra cách. Việc cô có thể làm được trong lúc này chỉ là xem như không có Đông An tồn tại trong phòng ăn.

Vĩnh Kha lặng lẽ quan sát Đông An. Đông An không buồn chú ý đến mọi người. VỀ mặt băng khuôn, cô đang nhìn qua khung cửa sổ. Dáng ngồi thật hiền. Khuôn mặt đẹp mơ màng như một bức tranh.

- Đông An....

Tiếng gọi của bà Phú Tường khiến Đông An giật mình. Cô quay lại với nụ cười bối rối.

Bà Phú Tường nhắc nhở :

- Sao chống đũa hoài vậy Đông An ?

Cô chớp mí :

- Thưa, cháu đã no rồi.

Bà Phú Tường khê trách :

- Ăn uống như thế, vậy mà tôi nào cũng thức khuya trước máy vi tính. Nếu cô cũng giữ phọc như Phi Nhung thì có ngày xiu đấy.

Đông An cười nhẹ. Thức ăn trên bàn ê hề và toàn những món đắt tiền, nhưng ngồi ở đây không khác chi một cực hình.

Bà Phú Tường trầm giọng :

- Nay mai, Vĩnh Kha lập gia đình và sang bên nhà vợ Ở. Chỉ một còn mình ta trong ngôi nhà rộng lớn này. Ta không muốn dùng cơm một mình chút nào. Kể từ nay, cô phải xuống dùng cơm với ta đây nhé , Đông An ?

Phi Nhung mím môi một cái. Liếc nhìn về mặt thất vọng của Đông An sau câu tuyên bố của bà Phú Tường, cô càng cảm thấy ghét. Đúng là khéo đóng kịch.

Phi Nhung xen ngang :

- Nội ơi ! Cần gì phải nhờ đến ... ai. Nếu nội muốn, con sẵn sàng thuê cho nội một tá người để hầu hạ.

Bà Phú Tường mỉm cười :

- Ta chỉ thích Đông An mà thôi.

Phi Nhung cười nhạt. Thế đấy, Cô không hiểu tại sao nội của Vĩnh Kha lại thay đổi như thế. Cô vẫn nhớ bà Phú Tường hay la rầy Đông An như thế nào. Vậy mới rõ là con nhỏ này là một đối thủ lợi hại của cô. Nếu cô không dè chừng, cô có thể mất Vĩnh Kha.

Nhăn nhăn hạt nho trong miệng, Phi Nhung dài giọng :

- Nội cũng không nên ... tin người quá.

Bà Phú Tường ngạc nhiên nhìn Phi Nhung. Xưa nay và vẫn nghĩ cô là một cô gái hết sức lịch sự và tế nhị. Không muốn Đông An bị tổn thương bà Phú Tường phán :

- Ta có quyết định riêng của mình, có lẽ chúng ta không nên bàn đến chuyện này.

Phi Nhung khê nhún vai. Đây cũng không phải là lúc cô lý sự với nội của Vĩnh Kha. Chừng nào đám cưới giữa anh và cô chưa được tổ chức thì ngày ấy cô còn phải nhún nhường bà già độc đoán này.

Đông An thở phào nhẹ nhõm khi bữa ăn kết thúc. Phi Nhung xô ghế đứng dậy theo Vĩnh Kha đi ra khỏi phòng. Giọng cô kéo dài :

- Xin phép nội ... con về.

Chỉ còn Đông An và bà Phú Tường trong phòng. Chào bà Phú Tường, Đông An cũng đứng dậy nhưng bà Phú Tường đã ngăn lại :

- Khoan đã, Đông An ! Cô chờ ta một lát.

Địu dàng nhìn Đông An, bà Phú Tường chùng giọng :

- Cô giận ta lắm, phải không Đông An ?

Đông An khẽ nói :

- Thưa không.

Bà Phú Tường thở dài :

- Ta biết cô ngồi đó như một cục hình. Nếu biết như thế, lúc nãy ta đã không ép cô ăn cơm với ta.

Đông An nhỏ nhẹ :

- Xin bà đừng bận tâm, cháu quen rồi.

Bà Phú Tường lắc đầu :

- Thái độ của Phi Nhung thật kỳ lạ. Ta không nghĩ là nó cư xử như thế. Kể từ sau lễ đính hôn , Phi Nhung đã thay đổi rất nhiều.

Buổi tối ...

Khi Đông An đang ngồi gõ phím thì có tiếng gõ cửa. Cô hết sức ngạc nhiên khi người xuất hiện ở ngưỡng cửa lại là Vĩnh Kha.

Cô ngắc ngứ :

- Là anh sao ?

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Về mặt của cô khiến nghĩ mình coi bộ giống một người từ hành tinh khác đến. Cô ngạc nhiên lắm sao ?

Đông An bối rối :

- Tôi .. tôi....

Chia bó hoa đang héo rũ trên tay, Vĩnh Kha dịu dàng :

- Của cô ?

Đông An ngắc ngứ :

- Vâng ...

Vĩnh Kha cười thật ấm :

- Hồi chiều cô đã bỏ quên bó hồng này trên sàn nhà ?

Đông An gật đầu :

- Vâng.

Vĩnh Kha vui vẻ :

- Cô không thể nói gì khác chữ ... vâng....sao. Mọi người , tôi thấy cô nói như chim sáo sậu mà.

Đông An cười. Cô trở lại với bản tính lém lỉnh hồn nhiên của mình :

- Chim sáo sậu không nói, nó chỉ hót líu lo suốt ngày thôi.

Vĩnh Kha bật cười. Không hiểu sao, mỗi lần gặp Đông An là anh lại cảm thấy hết sức dễ chịu.

Giọng anh vui vẻ :

- Cô đang làm gì đó ?

Đông An nhoen miệng cười :

- Có lẽ tôi nên chuyển cô về phòng điện toán mới phải.

Đông An chu môi :

- Kỹ năng lập trình của tôi còn dở lắm.

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Tôi không tin đâu.

Đông An mở to mắt :

- Vì sao ?

Vĩnh Kha cười thật ấm :

- Cô có những khả năng ... ngầm.

Đông An tròn mắt :

- Sao anh nghĩ như thế ?

Vĩnh Kha hăng giọng :

- Ban đầu, tôi không tin những gì nội tôi nhận xét về cô. Nhưng sau đó, tôi lại thấy nội tôi nói rất đúng.

Cô là một cô gái vừa thông minh vừa có tính cách.

Đông An cười :

- Lời khen của anh làm tôi như đang ở tận mây xanh.

Vĩnh Kha như bị cuốn hút theo cách nói chuyện hồn nhiên trong sáng của Đông An. Anh lịch sự hỏi :

- Tôi có thể vào phòng của cô vào lúc này không ?

Mở rộng cánh cửa, Đông An nhỏ nhẹ :

- Xin mời anh.

Vĩnh Kha đi đến máy vi tính. Bấm vào con chuột, anh háng giọng :

- Tôi muốn xem cô đang chạy chương trình gì đây.

Đông An mỉm cười :

- Anh thử đoán xem.

Chăm chú đọc trên màn hình một hồi, Vĩnh Kha kêu trời :

- Cô thật thông minh.

Đông An khẽ nheo mắt :

- Tôi nhớ có lần anh bảo tôi là một ... cô ngốc.

Vĩnh Kha cười xòa :

- Tôi chưa bao giờ nói như thế.

Đông An so vai :

- Nếu không nói như thế thì cũng là một câu tương tự.

Vĩnh Kha nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp đang mở to :

- Cô còn giận tôi không ?

Đông An lắc đầu cười :

- Không.

Vĩnh Kha cười thật âm :

- Tôi cũng nghĩ như thế.

Đông An nghiêng đầu hỏi :

- Anh có muốn một ly cocktail vào lúc này không ?

Vĩnh Kha nheo mắt :

- Vào giờ này sao ?

Đông An cười :

- Tôi nhớ là anh rất thích cocktail.

Vĩnh Kha bật cười :

- Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẵn sàng uống cocktail bất cứ lúc nào, kể cả lúc ... nửa đêm.

Dù không phải là ... nửa đêm nhưng Đông An cũng thấy quê quê vì cách nói châm chọc của Vĩnh Kha.

Cô chu môi :

- Tôi lại trở thành cô ngốc trong đôi mắt anh nữa rồi.

Vĩnh Kha chân thành :

- Không phải thế đâu. Thật ra, cô là một cô gái rất trong sáng và hồn nhiên. Cô hết như một nụ hồng ... không , một giọt sương mai thì đúng nhất.

Đông An tròn mắt nhìn Vĩnh Kha :

-Anh nói thật không đó ?

Vĩnh Kha trêu :

- Cũng có thể là một lời nói dối.

Đông An háy anh một cái rồi cười. Cô vui vẻ hỏi :

- Không cocktail, thế anh uống gì ?

- Một tách cà phê nóng.

Đông An lý sự :

- Hai chữ.

Vĩnh Kha cười :

- Dĩ nhiên.

Giọng cô trong trẻo :

- Anh chờ tôi một lát nghe.

Thú vị thật. Vĩnh Kha ngồi nhìn. Đông An lẳng xăng cho cà phê vào phin rồi cắm phích điện đun nước.

Cô có vẻ vui khi tự dưng xuất hiện một vị khách không mời mà đến trong lúc tâm trạng cô đầy nặng nề.

Cuối cùng, trước mặt cô và anh là hai tách cà phê nóng thơm ngát.

Vĩnh Kha cho ít đường vào tách. Quậy đều, anh ân cần hỏi :

- Cô có cần thêm đường nữa không ?

Đông An chu môi :

- Không, cảm ơn. Bộ anh tưởng tôi hảo ngọt lắm hả ?

Vĩnh Kha suýt phì cười vì cách uống cà phê của cô nhóc này thật lạ. Cô bung tách cà phê lên thổi phù phù như người ta vẫn làm như thế khi uống ... nước sôi vừa rót từ bình thủy ra.

Giọng anh trêu chọc :

- Cô vẫn làm như thế mỗi khi uống cà phê sao ?

Đông An cười :

- Vâng.

Vĩnh Kha nheo mắt :

- Chẳng có ai uống như cô cả.

Đông An lý sự :

- Có mà anh không biết đó thôi.

Vĩnh Kha cao giọng :

- Tôi không tin.

Đông An chu môi :

- Buổi sáng, tôi thường thấy mấy người công nhân uống như thế.

Vĩnh Kha nhướn mày :

- Vì sao công nhân mới uống cà phê theo ... kiểu của cô ?

Đông An cười hồn nhiên :

- Tôi đoán là họ sợ trễ giờ. Chỉ có uống theo kiểu đó mới nhanh thôi

Vĩnh Kha phì cười. Chợt bất gặp nụ cười lém lỉnh của Đông An, anh mới biết là cô cố tình uống như thế để có chuyện mà cãi với anh.

Chăm chú nhìn cô, anh bật lên câu hỏi :

- Bó hoa hồi chiều cô mua hay ai tặng ?

Nghiêng đầu nhìn anh, cô lém lỉnh :

- Anh đoán thử coi.

Vĩnh Kha vui vẻ:

- Không thể mua.

Đông An tròn mắt :

- Vì sao ?

Vĩnh Kha nháy mắt :

- Hoa viên nội tôi nguyên cả một vườn hồng. Cô cũng chưa ... điên để mua hoa hồng về ngắm.

Đông An cười nho nhỏ. Câu trả lời của anh rất thú vị. Đúng là cô cũng chưa ... điên.

Vĩnh Kha trầm giọng :

- Hoa tặng à ?

Đông An cười hiền :

- Vâng.

Vĩnh Kha không kìm được câu hỏi kế tiếp :

- Có phải của anh chàng chiều nay chờ cô không ?

Đông An chớp mí :

- Vâng.

Sau câu xác nhận của cô chẳng hiểu vì sao Vĩnh Kha có cảm giác như vừa đánh mất một cái gì đó thật quý giá.

Đông An nghiêng đầu hỏi :

- Sao anh biết Trường Duy chờ tôi.

Không trả lời câu hỏi của cô, Vĩnh Kha trầm giọng :

- Trường Duy là anh chàng chờ cô à ?

- Vâng.

Một phút im lặng giữa hai người.

Vĩnh Kha kìm một tiếng thở dài. Anh không hiểu tâm trạng của mình vào lúc này nữa. Có một điều gì đó thật lạ lùng đang xâm chiếm tâm hồn anh.

Tiếc nuối. Không. Đau đớn.

Anh vừa bàng hoàng khám phá ra một điều kinh khủng là anh đã đánh mất Đông An trong cuộc đời. Đông An sẽ thuộc về một người đàn ông khác. Đông An không phải là của anh. Đông An không thể là của anh vì anh đã thuộc về người khác , Phi Nhung.

Anh đã sống bên cạnh Đông An trong một thời gian dài mà không nhận biết cô mới là một nửa của anh. Cô mới là tình yêu của anh. Anh cần cô biết bao nhiêu.

Anh yêu Đông An. Chỉ là Đông An chứ không thể ai khác mới có thể hiểu anh , chia sẻ cùng anh.

Chăm chú nhìn vào đôi mắt đẹp với hàng mi cong vút, Vĩnh Kha chùng giọng :

- Đã khuya rồi. Tôi đi về đây .. Chúc cô ngủ ngon.

- Anh yêu Đông An.

- Sao ?

Chết lặng trên ghế , Phi Nhung mở to mắt nhìn Vĩnh Kha. Cô không thể tin những gì Vĩnh Kha vừa nói. Khuôn mặt của anh thành thật và đau đớn đến mức Phi Nhung hiểu là mọi chuyện đã chấm dứt. Cô không còn một cơ may nào để thay đổi mọi chuyện.

Cô gào lên :

- Anh điên chưa ?

Vĩnh Kha chùng giọng :

- Tha lỗi cho anh. Lẽ ra, chúng ta không nên đính hôn với nhau.

Phi Nhung hần học :

- Tôi hiểu. Con nhỏ nhà quê ấy đã quyến rũ anh.

Vĩnh Kha trầm giọng :

- Đông An không như em nghĩ.

Phi Nhung khẽ nheo mắt :

- Không. Anh là tên đàn ông đều giả tâm thường. Còn Đông An, nó là một đứa khôn nạn.

Vĩnh Kha thở dài :

- Em có thể mặt sát anh, nhưng với Đông An thì đừng.

Phi Nhung giận dữ nhìn Vĩnh Kha. Cô không thể ngờ có một kết thúc như thế này. Mọi chuyện còn kinh khủng hơn những gì cô lo sợ.

Ôm nguyên một chồng tạp chí trên bàn, cô ném vào người Vĩnh Kha :

- Tôi căm thù anh. Anh cố tình hạ nhục tôi nên mới yêu con nhỏ quê mùa ấy mà.

Vĩnh Kha giọng đau khổ:

- Anh xứng đáng đón nhận những lời nguyện rửa của em. Nhưng em hãy hiểu là Đông An không yêu anh. Đông An không có lỗi trong chuyện này, nên em đừng oán hận cô ấy.

Phi Nhung cao giọng :

- Tôi sẽ trừng trị nó, để cho nó thấy là mọi chuyện nó gây ra phải trả giá.

Vĩnh Kha kêu lên :

- Em không được quyền làm như thế. Đông An là một cô gái hết sức hồn nhiên trong sáng. Nếu anh có yêu Đông An thì cũng không phải là lỗi Đông An. Người có lỗi trong chuyện này là anh. Chính anh đã cầu hôn với em để làm vui lòng nội của anh. Anh không yêu em. Anh cứ ngỡ là sẽ sống hạnh phúc với em, tình yêu sẽ đến sau hôn nhân. Nhưng đó chính là một sai lầm không thể tha thứ được.

Phi Nhung hét lên :

- Tôi không biết. Tôi không muốn nghe gì nữa. Đám cưới giữa chúng ta vẫn được cử hành.

Vĩnh Kha đau khổ nhìn Phi Nhung. Lỗi do anh. Anh biết đã đem lại cho cô những tổn thương không có gì bù đắp nổi.

Giọng anh khắc khoải :

- Anh không có quyền phá hỏng cuộc đời của em. Hôn nhân ngục tù sẽ làm cho không chỉ anh mà cả em cũng đau khổ. Cho anh ngàn lời xin lỗi em.

Phi Nhung nấc lên :

- Tôi sẽ nói sao với bạn bè hả trời ? Vĩnh Kha ... Em sẽ tha thứ cho anh, miễn là anh không nghĩ đến Đông An nữa. Chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới. Xem như anh chưa nói gì với em về chuyện Đông An cả.

Vĩnh Kha thở dài :

- Anh và em không thể lừa dối chính mình. Anh yêu Đông An, đó là sự thật mà anh không thể chối bỏ. Anh cũng không biết là Đông An có chấp nhận tình yêu của anh không. Nhưng anh không có quyền lừa dối em, làm khổ em. Em sẽ sống như thế nào bên cạnh người chồng không hề yêu em ? Đó là hôn nhân địa ngục, Phi Nhung ạ.

Phi Nhung hét lên :

- Anh im đi ! Cút đi ! Anh là một tên đàn ông khốn kiếp. Cả bà nội anh nữa, chính bà ta đã tâng bốc nó lên tận mây xanh, chính bà ta đã nổi giảo cho giấc mà.

- Hãy tha lỗi cho anh. Em không nên oán hận nội, vì nội không hề có lỗi trong chuyện này.

- Cút đi !

Vĩnh Kha vừa rời khỏi nhà, Phi Nhung liền lao đến máy điện thoại. Cô gọi cho bà Phú Tường và không ngớt lời nguyên rủa qua điện thoại. Vẫn chưa hả giận, gác máy xong, cô liền phóng đến nhà của bà.

Buồn rầu nhìn Đông An, bà Phú Tường khàn giọng :

- Cô vẫn quyết định ra đi sao ?

Đông An chớp mi :

- Vâng.

Bà Phú Tường lắc đầu :

- Mọi chuyện xảy ra thật đáng tiếc. Không phải lỗi của Vĩnh Kha. Cô cũng không có lỗi trong chuyện này. Người có lỗi duy nhất là ta.

Đông An nhỏ nhẹ :

- Xin bà đừng bận lòng.

Bà Phú Tường thở dài :

- Dù ta là người có lỗi trong chuyện đính hôn của hai đứa, nhưng cái cách mà Phi Nhung thể hiện mới thật là đáng sợ. Thế mà ta cứ nghĩ Phi Nhung là một cô gái ngoan hiền.

Đông An buồn rầu :

- Mọi chuyện là do cháu.

Bà Phú Tường kêu lên :

- Không. Cô không có lỗi. Cô là một cô gái có tâm hồn trong sáng, cao thượng.

- Xin bà tha lỗi cho cháu.

Bà Phú Tường ứa nước mắt :

- Sao ta lại trách cô được. Vĩnh Kha yêu cô, đó không phải là lỗi của cô.

Đông An thở dài hiu hắt. Tình yêu không có lỗi.

Vĩnh Kha yêu cô.

Lời tuyên bố sấm sét của Phi Nhung đã làm Đông An choáng váng. Cô không thể tưởng tượng nổi người đàn ông cao ngạo ấy lại yêu cô, một con bé hết sức tầm thường.

Đau đớn và hạnh phúc.

Đó là tâm trạng của cô vào lúc này.

Giá như Vĩnh Kha hiểu là cô không hề yêu Trường Duy. Cô yêu ai, chỉ có con tim của cô mới hiểu được.

Ra đi là một sự chọn lựa duy nhất. Cô không thể nào có sự chọn lựa khác hơn.

Bà Phú Tường cao giọng :

- Ta không bằng lòng cho cô ra đi.

Đông An kêu lên :

- Không, thưa bà. Xin hiểu cho tình cảnh của cháu vào lúc này.

Bà Phú Tường lắc đầu :

- Luật sư Doãn đã nhờ ta bảo bọc cô. Ta không thể làm sai lời ủy thác của ông ấy. Còn nữa, Vĩnh Kha không thể sống thiếu cô được.

Đông An rầu rĩ :

- Cháu sẽ giải thích mọi chuyện với luật sư. Còn Vĩnh Kha, cháu nghĩ là anh ấy đã ngộ nhận.

Bà Phú Tường kêu lên :

- Ta hiểu cháu nội của ta. Vĩnh Kha yêu cô bằng một tình yêu hết sức chân thành.

Đông An cười buồn :

- Xin từ giã bà. Sự ra đi của cháu rất cần thiết cho mọi người.

Bà Phú Tường ôm chầm lấy cô :

- Ta mến cô lắm, cô hiểu không ? Cô có hiểu là sự ra đi của cô làm ta hết sức đau khổ. Ta cần có cô ở bên cạnh ta hơn bao giờ hết.

Đông An nhỏ nhẹ :

- Cháu xin lỗi bà. Cháu rất buồn khi phải xa bà, nhưng cháu không thể làm khác đi được.

Bà Phú Tường đột ngột đổi cách xưng hô :

- Vĩnh Kha yêu con. Con không sợ làm Vĩnh Kha đau khổ sao, Đông An ?

Đông An giọng cương quyết :

- Cháu cầu mong anh Vĩnh Kha tìm được hạnh phúc bên cạnh Phi Nhung. Còn cháu , cháu chỉ là một cụm lục bình phiêu dạt, thân phận nghèo hèn, cháu không bao giờ dám kỳ vọng cho mình điều gì.

- Đông An...

Tiếng gọi của bà Phú Tường thẳng thốt sau lưng nhưng Đông An đã đi như chạy.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của cô đầm đầy những giọt nước mắt đau khổ.

Một chuyến xe đò cuối ngày đã đưa cô về lại Trà Vinh, nơi tuổi thơ cô đi qua ...

Đông An không biết mình đã khóc bao nhiêu giọt nước mắt.

Cô yêu Vĩnh Kha.

Cô chỉ nhận ra được điều đó khi phải sống xa anh cả ngàn cây số. Không được nhìn thấy anh, không còn nghe giọng nói trầm ấm của anh. Nhớ anh da diết.

Tình yêu đến trong cô từ lúc nào, cô không rõ. Chỉ biết là cô yêu anh. Yêu tha thiết. Lặng lẽ và đón đau.

Giờ mới hiểu vì sao trong lễ đính hôn của anh, tâm trạng cô chột hột hẫng và tan vỡ.

Buổi chiều ...

Đông An đi xuống phố. Tình lý nhỏ và buồn.

Thở dài hiu hắt, Đông An lặng lẽ đếm bước chân. Vậy là đã hơn một tháng phải xa anh, trái tim nhỏ của cô đập lên những nhịp đập thôn thức buồn tênh.

- Đông An....

Dòng máu trong huyết quản của Đông An như đông lại.

Có đến chết cô cũng không quên được những thanh âm rất đối dịu dàng ấy.

Vĩnh Kha của cô.

Anh đang đứng trước mặt. Mái tóc bông bênh, quần kaki màu tro và áo pull màu cỏ úa. Ánh mắt ấm nồng đến mức có thể làm một cô gái khá tự chủ như cô phải bật khóc.

Giọng anh dịu dàng :

- Đông An ... Anh đã kiếm em khắp nơi. Tìm kiếm trong tuyệt vọng.

Cô vẫn mở to mắt nhìn anh. Như một giấc mơ êm đềm. Cô không tin là còn có thể gặp anh.

- Sao em lại khóc ?

Khi người ta đau khổ, người ta khóc. Nhưng khi hạnh phúc, người ta cũng bật khóc.

Khẽ lau nước mắt cho cô, giọng anh ấm áp :

- Có phải em cũng yêu anh không, Đông An ?

Cô ghen ngào :

- Không.

Vĩnh Kha dịu dàng :

- Anh biết em rất đau khổ khi phải xa anh. Đôi mắt của em đã nói lên tất cả. Em không thể che giấu được anh.

Soi vào đôi mắt đầm lệ, anh tiếp :

- Anh hiểu vì sao em lại ra đi.

Cô khẽ nói :

- Không. Em không hề yêu anh.

Đặt tay lên bờ vai nhỏ, Vĩnh Kha trầm giọng :

- Em định làm khổ trái tim anh cho đến bao giờ nữa, Đông An ?

Cô cụp mi nhìn xuống đất. Cô đã tìm về tình lý bé nhỏ này để trốn chạy tình yêu của anh, để trốn chạy tình yêu của chính mình. Những lời trách móc của anh, một lần nữa lại làm cho trái tim cô tan nát.

- Anh yêu em !

Đông An giọng khỏ sở :

- Anh không nên làm khổ Phi Nhung.

Vĩnh Kha nắm lấy bàn tay cô :

- Nêu chẳng may có một đám cưới giữa anh và cô ấy, đó chính là sự hủy diệt.

Đông An khép nhẹ mắt :

- Phi Nhung sẽ rất đau khổ khi phải xa anh.

Vĩnh Kha giọng xúc động

- Em là một cô gái hết sức cao thượng. Em luôn luôn nghĩ đến người khác.

Ngừng lại một lát, anh tiếp :

- Nhưng em yên tâm. Phi Nhung đã lấy lại được thăng bằng. Anh rất vui khi Phi Nhung đã quen với một người đàn ông khác.

Đông An cố rút tay về, nhưng Vĩnh Kha vẫn giữ bàn bàn bé nhỏ của cô trong bàn tay ấm áp của anh :

- Đừng khóc nữa, Đông An !

Khóc và khóc. Đó là những giọt nước mắt hạnh phúc của cô.

Anh kéo cô đứng sát vào người anh, giọng đầy yêu thương :

- Anh yêu em, em có biết không ?

Khẽ chớp mi, cô quay mặt đi vì không muốn anh nhìn thấy tình yêu đang dâng đầy trong đôi mắt long lanh.

Vĩnh Kha cúi xuống bên cô :

- Trả lời anh đi , Đông An ! Em có yêu anh không ?

Cô xấu hổ :

- Em không biết.

Lau nước mắt cho cô, Vĩnh Kha giọng yêu thương :

- Nói đi Đông An ! Anh muốn nghe lời... thú nhận của em.

Đông An khẽ nói :

- Anh biết rồi mà.

Vĩnh Kha dịu dàng :

- Nhưng anh vẫn muốn nghe những lời yêu thương của em.

Trái tim Đông An đập những nhịp cuồng điên. Trong vòng tay thật ấm của anh, cô thì thầm :

- Vâng , em ... yêu anh.

Vĩnh Kha tí tê :

- Anh là một anh chàng hạnh phúc nhất trên thế gian, vì anh đã có em trong cuộc đời.

Một buổi tối thật đẹp là nhân chứng cho tình yêu.

Những lời yêu thương tha thiết chân thành của Vĩnh Kha làm Đông An bồi hồi hạnh phúc.

Vĩnh Kha mỉm cười với cô :

- Có một điều em chưa biết.

Cô không ngăn nổi tò mò. Mở to đôi mắt đẹp trong vắt như hồ thu, cô soi vào đôi mắt ấm áp của anh.

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Ông bà nội của em cũng là chỗ quen biết với nội của anh.

Cô ngạc nhiên :

- Sao anh biết ?

Vĩnh Kha trầm giọng :

- Luật sư Doãn đã kể hết mọi chuyện với nội anh. Trước đây, vì muốn em có một cuộc sống tự lập nên luật sư tạm thời giấu kín mối quan hệ giữa nội anh và nội em. Luật sư muốn nội anh ... rèn luyện em nên người.

Đông An mở to mắt nhìn Vĩnh Kha rồi bật cười nho nhỏ. Đúng là cô đã được bà Phú Tường và Vĩnh Kha ... rèn luyện ra trò. Có lúc xanh cả mặt.

Vĩnh Kha mỉm cười :

- Em có còn giận anh và nội không ?

Cô nheo mắt :

- Về chuyện gì ?

Vĩnh Kha nháy mắt :

- Về chuyện đã ... rèn luyện em.

Đông An vờ làm mặt giận :

- Với nội anh thì không, nhưng với anh thì có đấy.

Siết nhẹ cô trong vòng tay, Vĩnh Kha bật cười. Với anh, không có thời khắc nào hạnh phúc như bây giờ.

Suýt chút nữa anh đã mất cô. Anh đã có một tình yêu thật chân thật trường tồn. Đông An là tất cả đối với anh.

- Anh yêu em .. Anh yêu em ... Đông An....

Những lời thì thầm yêu thương như bắt tận của anh đã làm cô ngất ngây. Và những nụ hôn làm hôn cô lâng lâng như lạc vào chốn....

Hai năm sau

- Cho cháu bông bé bi với -- Tiếng chị Năm vang lên

Bà Phú Tường miệng không ngớt cười nói với Đông Vĩnh and Kha An, dù hai đứa bé mới tròn ba tháng tuổi.

Giọng bà Phú Tường vang lên:

- Con Năm coi nè, Đông Vĩnh giống thằng Vĩnh Kha như đúc, đẹp trai ghê chưa. Lớn lên sẽ có khối cô gái mê cho mà coi.

Chị Năm cười nói :

- Còn Kha An thì cũng xinh đẹp giống y như mẹ, nhưng chắc cũng bú rống bình không kém chi mẹ. Đạo sau này, bà Phú Tường cười mở với tất cả mọi người trong gia đình, giờ đây họ là một đại gia đình hạnh phúc. Không còn phân biệt chủ tớ mà xem nhau như người thân.

Trong lúc bà Phú Tường đang vui vẻ bên hai chất thì bên phòng của vợ chồng Vĩnh Kha and Đông An cũng không kém phần lãng mạn.

Vĩnh Kha lên tiếng khi thấy vợ nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ :

- Đông An, em nhìn gì vậy ?

Đông An mỉm cười :

- Em đang thấy mình hạnh phúc như đôi chim ngoài kia.

Vĩnh Kha bật cười :

- Không phải là đôi sáo sao ?

Đông An quay lại, hạnh phúc nhìn chồng khi nghe anh nói. Cho tới bây giờ cô cũng không ngờ đời mình lại hạnh phúc như thế. Có được tình yêu trọn vẹn của Vĩnh Kha và bà Phú Tường. Từ ngày nàng mang thai tới nay, bà Phú Tường và Vĩnh Kha không cho nàng làm gì cả, bà Phú Tường còn bắt vợ chồng nàng dọn xuống căn phòng dưới lầu. Bà Phú Tường không muốn nàng phải mỗi ngày phải leo lên leo xuống cầu thang. Còn hai con của vợ chồng nàng thì xinh xắn dễ thương và bà Phú Tường rất thương yêu chúng, gần như là không xa rời.

Tiếng Vĩnh Kha vang lên cắt đứt vòng suy nghĩ của nàng :

- Đông An, em cười gì vậy ?

Mãi suy nghĩ mà nàng đã không hay mình nở nụ cười hạnh phúc. Nàng chu môi :

- Không có gì.

Vĩnh Kha nhìn nàng nồng nàn và hỏi :

- Thiệt không có gì ?

Đông An chỉ cười, rồi nàng chợt hỏi :

- Công ty đạo này sao rồi anh ? Em muốn đi làm, em muốn tới công ty giúp đỡ cho anh bớt vất vả.

Vĩnh Kha cười hỏi :

- Em thiệt muốn giúp anh, em không sợ cực khổ sao ?

Đông An ngây thơ trả lời :

- Dạ không.

Vĩnh Kha bật cười lớn :

- Vậy em sinh cho anh vài chú nhóc nữa đi.

Mặt cô hồng bên lên :

- Anh cứ ghẹo em hoài.

Đông An mắc cỡ quay mặt đi. Vĩnh Kha xoay người cô lại, bốn mắt giao nhau. Vĩnh Kha thì thầm :

- Anh yêu em lắm, Đông An.

Vừa nói Vĩnh Kha vừa ôm xiết Đông An trong tay :

- Anh thật là hạnh phúc khi có em làm vợ. Anh yêu em....

Và Vĩnh Kha từ từ cúi xuống bờ môi mộng đỏ của Đông An ... Họ lặc vào nhau, nơi đó họ cảm nhận được tình yêu bất diệt dành cho nhau.